

சென்னை :

திருச்சிற்றம்பலம்

வச்சிரதண்டமும்

தாந்திரிக ஆண்டகண்டன கண்டனமும்

காசிவாசி.செந்திநாதையரால்

இயற்றி

தமிழ்

திருப்பரங்குன்றம்

செந்திகாதகவாமி அச்சியந்திரசாயி

ஒத்திப்பாட்டின.

1910.

அன்பளிப்பு

எவமயம்.

பூமிகை

எசமயங்கிலும் நிறந்த சைவசமயத்துக்குப் புத்தர்களாலும், சமணர்களாலும், வைணவர்களாலும், 'எகான்மவாதிகளாலும் எத்தனையோ இடையூறுகள் நெடுஞ்சாலமாக அங்கப்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பினும், அவ்வுத்தமோத்தம சமயமானது சுட்டச் சுடப்பொன் மாற்றினுந் கதித்தல் போல, தன் உண்மை நிலையை மேன்மேலும் உலகினர்க்குப் பிரகடனஞ் செய்துகொண்டு வச்சிரதம்பம் போலச் சற்றும் சலியாது மேலோங்கி நின்றது, நிற்கின்றது. வேதம் ஒன்றினையே பிரமாணமாகக் கொண்ட வைதிகப்பிராமணர் முதலாயினோர் உப்பிரங்கணங்களாகிய ஆதிசைபுராணங்கள் கொண்டும் மோப்பிரங்கணங்களாகிய சிவாகமங்கள் கொண்டும் அப்புவைப்பொருள்கள் நிகழிக்கப்படும் என்பதை உணர்மாட்டாமையாலும், சைவசமயத்தாபஞ்சாரியர்களாகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகையாரார் முதலிய நல்லார் அருளிய தேவார திருவாசகங்கள் எசகேராதி முக்கிய சைவோபநிடதப்பொருள்களாயல்லாம் தம்முள்ளே அடக்கிக்கிடந்த அருட்பாக்களாம் என்றுணர்ந்தருப் போதிய தமிழ்ப் பாஷைக் கலவியும் சிவபுண்ணியமிகுதியும் இலவாப ஒழிபப் பெற்றமையாலும், அன்னைவகிர்கள் தமது வெள்ளரிவுக்குப் புலப்படப்பொருள் கொள்ளாக்கிடந்த உர்வசாரமுதலிய எகான்மவாத உபநிடதங்களுக்கு இணங்கப்பிரமஞ்சுதிரம் எனப்படும் உத்தராமோகத்தைக்கு மூலமாய் நின்ற அம்முக்திர உபநிடத சுருங்குந்ருக்குத் தாமே சேர்த்தவாறு பொருள் செய்து சுருங்குகளை விபாசம் உரியவாறு கொன்றுவிட்டார்கள்.

வேத மோப்பிரங்கணங்களாயும், சிவபெருமானுக்குப் பாதுகாகுகேசாந்தம் ஹவமாயும் உபந்த காபிகாசி சிவாகமங்கள் வைதிகர்களுள்ளே காலந்தோறும் நம் பாவவிசுவத்தாம் உதிக்கும் ஒவ்வொருவரால் கொங்குஷணைக்கிலக்காதல்கணை சைவசமயாபிமானிகள் பங்கியமம் ஒர் அளவுக்கு அடங்குவதன்று.

பின்னர் நெடுநில வருஷங்களுக்கு முன்னே கங்காவேரி. கு. ஸ்ரீநிவாச தீகித கொம்பார் தம் அலிசை சித்திரப் பத்திரிகை வாயிலாகப் புதிதெனக் கண்டனாஷ்டனாஷ்டிங்ககா பெல்லாம் பாரம் பெற்றிராசப் பெருமான் நெடுநிலாசால் அங்கப்போது பிஞ் கவிபாட்டி பத்திரிகை நெடுநிலாசால் தொகுத்து முருக்கி வெற்றிபடைத்தேம்.

தற்காலத்திலே யாதுகாணப்பற்றிப்போ. தேவிகேரட்டையிற் பேசயிருக்கும் சைவதிகை எவப் உபபரிப பிராவணை கங்கிபாரியமாராபார் சிவாகமங்கலையும், சிவாசாரியர்களையும் வாயில் கொங்கு கொங்குவாறு பவர் முகமிடையில் அடபித்துக் கொண்டி வந்தார்.

இவற்றைக் கேள்வியுற்ற பசரா உபெட்டை, சாம்பரீ சத்தியோராத சிவாசாரியர்கள் "வேதாசந்தாரதம் பிம்" என்னும் பத்திரிகையிலே சிவாகமாத் தந்தம் தொனிக் எழுதினார். அதுகண்ட சங்கியாசியார் அசுவாகமங்கணியும் சிவாசாரியர்களணியும் தேவார திருவாசகங்கணியும் இவ்வே எழுதுதற்கும் காபுல தையும் கழிக்கத்தாம் அத்துணைக் கொங்குஷணைகள் (பொழிப்புப் பெற்ற) ஆதிசைவகாரமாக கபிலையக் முக பங்கமுற்கம்" என்னும் பத்திரிகை வெளியுறப்பொறித்துவிட்டார்.

அது கண்டு பொறுக்காது அவர் பத்திரிகை விந்நகண்ட அஷணங்களைப் பரிசுரிக்குமாறு டாம் முன் வந்து, அவரது "முற்கம்" பத்திரிகைக்கு கண்டனமாக இந்த "வச்சிரதண்டத்தையும்," அவர் விடுத்த "தாந்திரிக துண்டகண்டன" த்துக்கு மறுப்பாகத் "தாந்திரிக துண்ட கண்டன கண்டனத்தையும்" முறையே எழுதி முன்பினுக் கிறுவி, அத்துஷணபத்திரிகைகாற்புண்பட்ட சைவசமயிகளுடைய மனசை ஆற்றிச் சாந்தி செய்யுமாறு அசைந்திரகாதப்பெருமான் திருவருளால் அவற்றைப் பிரகடனஞ்செய்துவிட்டேம்.

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீ காசிவாசி—செந்திநாதையர்.

அன்பளிப்பு

௨

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வச்சிரதண்டம்.

—0—

(க) வச்சிரதண்டம் என்றமைக்குக் காரணம்.

பூ தத்துவத்துள்ள ஆயிரகோடி அண்டங்களுள்ளே ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகங்காரும் அரபுபிரிந்த மகா குரூர குரபன்ம னுடைய குமாரனாகிய ஸானுகோபன் புத்த பூமியிலே மகாபராக்கிரமசாலி யாகிய வீரவாகுதேவருடையவும் மற்றைச் சேனாவிரர் முதலிய சைனியங்க ளுடையவும் அறிவைக் கெடுத்து மோகத்தை விளைத்துக் கோழற்கு விடுத்த மோகாஸ்திரத்தை நிகர்ப்பவர்க், பிரம விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சமுத்திரமதனஞ் செய்த காலத்து உயிர்களைப்பெல்லாம் வதைக்குமாறு கிளர் ந்த மகா கோரமாகிய சூலகாலவிஷ்ணுந் நிகர்ப்பவும், தாருகாவனத்தில் இருடிகள் புரிந்த அபிசார கோமத்திற் கிளர்ந்த அதிருநூ அபஸ்மாரத் தை நிகர்ப்பவும், இறந்தகாலத்தும் நிகழ்காலத்தும் பூமிபிழள்ளார் செய் தனவும் செய்கின்றனவுமாகிய பாவசமுகங்கனெல்லாம் திரண்டொரு வடி. வெடித்துப்போந்தமையை நிகர்ப்பவும்—திருபுரத்தார் சிவபுண்ணிய சிவ பக்தியினத்தைபும் கெடுக்குமாறு போந்த நாராயண படித்தரைப்போலத் தேவிகோட்டையில் வசிக்கும் நகர வையெப்பிரபுக்களுடைய சிவபுண்ணிய சிவபக்திகள் அனைத்தையும் “லாடன் ஒருவனுக்குச் செம்புள்ளி கரும் புள்ளிகுத்திச் சடாமுனிபாக் கித் தரிசிப்பித்தன்” முதலிய ஜாலங்களின லும் பிறவற்றாலும் கெடுக்குமாறு போந்த ஓர் ஏகான்மவாத சந்தியாசி யார்—விடுத்த சிவதுஷணஞ் சிவாசாரியதுஷணஞ் திராவிடபாஷாப்பிரபந்த துஷணமுதலிய துஷணங்கள் மிகுதியும் பொதிந்த “ஆதிசைவ நாமத கவு லேயக முகபங்க முற்கரம்” என்றும் மகாசிவத்தரோகபத்திரிகையிற் கண்ட போலி நியாயங்களை உடைத்து வேதசிவாகமஸ்தாபனஞ் செய்யு மாறு எழுந்தது இந்த வச்சிரதண்டம் என்னும் பத்திராஸ்திரமாம்.

(உ) சந்தியாசியார் முரணுற எழுதினமைக்குக் காரணம்.

கேள் காயானது வானை முடிக்கொண்டு ஒரு முனைபிற் கிடப்பினும் அதற்குள்ள விஷங்காரணமாக அது கிடக்குமிடக் தேடி உலகினுள்ளார் அதனை அடிப்பார்கள் என்றும், அது எழுந்துக் கடிக்குமாறு வரின் எவர்

விச்சிரதண்டம்.

தான் அதன் அடியாதிருப்பார் என்றும் சந்நியாசியர் தமது பத்திரிகை யின் அதுபத்தெட்டாம் பக்கத்திற் கூறுமுதத்தால், ஆதிசைவர் வாவா இருந்தவிடத்தும் அவர் அவர்களைத் தூஷித்துக்கொண்டு வந்தாரென் னும், ப்ரீமத் சத்தியோசாதசிவாசாரியா என்னும் ஆதிசைவர் “வேதாசும தாத்தியம்” என்னும் பத்திரிகை லுன்று தீட்டித் தமமைக் கண்டிக்கவந்த போது அவரையும் ஆதிசைவாகையும் சிவாகமங்கையும் கொடுநதுஷ் ணைக்கு இலக்காக்காது விடுவாரோ எனறும் பெறப்பா லாவ், கடிக்கவாரும் பேய் நாயைக் கண்டு ஒருவன் பயத்தினால் அவிவிழ்ந்து முன்றின் யோசி யாது அதன்மீது கறகளையும் தடிசனையும் வீசுவதுபோல, சத்தியோசாத சிவாசாரியர் பத்திரபிரயோகம் கண்டபோது அசாரியாசியாரும் திகில டைந்து அச்சிவாசாரியரையும் சிவாதஸகிரமாகிய சிவாகமங்கையும் கோ ரந்த நேர்ந்தவாறு தூஷித்தத தீட்டிவிட்டிருப்பாராக, அங்ஙனம் அவர் எழுதியவற்றை நோக்குமிடத்து, எத்தனை காசகராஸ்திரங்களை அவர் படித்தாரேனும் குதாசுமேஸீட்டினால் ஒவ்வொரு விஷயத்தைபும தொடங் கியவாறு முடிக்க அறியாது முனரின் முடிவற்ற எழுகி அவரோ அடித்தி டிருவதாகச் சிவாகமஸ்காபனமுன் செய்துவிட்ட என்பது முன் வரு மாற்றால் யூகிக்கப்படும்.

1 இவரது முற்கர புஸ்தகத்திற் கண்டிருக்கரு இலக்காய்க்கிடந்தவற் றைச் சூசுகடா நியாயங்கொண்டு கண்டிப்பேம்

(௩) சூதாங்கிதை மாறிபதி ஆகமங்களைப் பிரமாண மாகக்கொண்டமை.

எங்ஙனம் புத்தகங்களுக்குப் படித்தாகமமும் சுழமணங்களுக்கு சுழ மணமும் அதிகாரிபேத்ததிற்றை பிரமாணங்களாய்ப் போதனவோ, அங்ங னனம் சிவாகமங்களும் அதிபாரிபேத்ததிற்றை பிரமாணத்தான் என்றும், வைதிகர்களுக்கு அச்சிவாகமங்களை பிரமாணமன்று எனறும் கூறிய இவர் முன்வரும் சூதசங்கிதா கலோகத்தை நோக்குவாராக

சுஷ்டாடிஸபுராணா நாரகூ-கூலசூவதீஸு கி

கூரிகாடிபு-ஹெடிஸு யயாபெவொ சிஹ ரி||

“காமிக முதலிய ஆகமங்கள் பரமசிவனால் அருளப்படடுப் பிரமாணமாதல் போல, நாராயணவதாராகிய வியாசராத கூறப்பட்ட பதினெண்புராணங் களும் பிரமாணமாகின்றன”

காமிகாதிநாஸாஸு ஸலோகநாஸாஸு வொவொவொவொ வுணயநாஸா
புராணோணியமாலிஸுஸு வுணயநாஸாயணாவதாரண வுரலெந
புணயநாஸுராணெவ்வொவொவொ

எனச் சூதசங்கிதை சிவமாகாத்மிய கண்டத்துப் பிரதமாத்தியாயத்துப்
பன்னிரண்டாள் சுலோகதீபிகையில் இவர் சூருவாகிய வித்தியாரணியர்
ஆகமப்பிராமாணியத்தைச் சித்தாந்தமாய்க்கொண்டு புராணப் பிராமாண்
ணியஞ் சாதித்திருக்கின்றார். பவுத்தாகமம் சூப்பனாகமம் போலச் சிவாக
மமும் ஒருங்கு கணிக்கப்படுவதொன்றானின், பவுத்தாகமத்துக்கும் சூப்ப
னாகமத்துக்கும் கர்த்தா சிவனாகத் போல, பதினெண் புராணங்களுக்கும்
கர்த்தா வியாசர் என்று சூதர் உரைத்திருக்கலாமே. அங்ஙனம் கூறுமை
யாற் சிவாகமங்கள் சந்நியாசியார் கருத்துப்பிரகாரம் பவுத்தாதி ஆகமங்க
லேபதி சந்நியாசியார் அன்றாம்.

சு) வித்தியாரணியர் ஆகமம் போல் பிரமாணமாக
பதித்தாண்டமை.

“சைவாதி ஆகமங்கள் வைதிகாக்குப் பிரமாணம் அன்று” என்று
கூறிய இவர் காமிகாதி ஆகமம் போல் பிரமாணமென்று வித்தியாரணியர்
கூறுதலோடமையானு, சூதாங்கிதையில் அங்கங்கே தோற்றும் அநேக
சுலோகங்கட்கு, இன்ன இன்ன ஆகமம் என்று பெயர் கூறும் பொதுவுற
ஆகமத்திற் கூறப்படுகின்றன என்று அசியாகம சுலோகங்களைப் பிரமா
ணமாகக் காட்டியும், சிவாகமப்பெயர்களை எதிநக்கறி மிகுகேந்திரம்,
சுப்பிரபேதம், ஞானரத்தினவளி, காலோத்தரம், துவிசதிகாலோத்தரம்,
சித்தாந்தசேகரம், தத்துவப்பிரகாசம், சர்வஞ்ஞானேத்தர முதலிய ஆகமங்
களினின்று பிரமாணம் காட்டியும் விளக்கினமையாலும், அச்சூதசங்கிதா
சுலோகங்கட்கு சூப்பனாகமவாக்கியங்களைப் பிரமாணமாக அவர் எதிந்
துதகரிக்காமையாலும், சிவாகமங்கள் வைதிகர்களுக்குப் பிரமாணமாம் என்
பது இவர்க்கும் உடன்பாடாய் முற்றியது. பதினெண் புராணங்களுள்ளே
பத்துப் புராணம் சிவபுராணங்களேயாக, இப்பத்தினுள்ளும் சைவம் என்
பது ஓர் புராணமேயாதல் போல, காமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுள்
ளே சைவம் என ஓர் ஆகமம் காணப்படாமையாற் சந்நியாசியார் சிவாகமம்
என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக ஆங்காங்குத் தமது முற்கர பத்திரிகையிற்
“சைவாதி ஆகமம்,” “சைவாதி ஆகமம்” என்று எழுதித் தவறுண்டார்.

(ரு) சூதசங்கிதா சுலோகத்தைப் பாரதத்துள்ளதெனக்
கொண்டமை.

அஃதன்றி ஸ்ரீசத்தியோசாதசிவாசாரியர் தமது வேதாசமதார்த்தம் மியத்து எண்பத்தொன்பதாம் பக்கத்திலே மேலே கண்ட அஷ்டாதச (கலூடாடி) என்னும் சூதசங்கிதா சுவோகத்தைப் பாரதத்திலுள்ளதென வழுவுறக் கூறியவிடத்தும், இந்த வழுவைச் சுந்தியாசியார் கண்ணுற் கண்டிருந்தும், அந்தச் சுவோகத்தை எடுத்து விளக்கிப் பாரதத்தில் அச் சுவோகம் இல்லை என்று கூறி, தமக்குப் பரமப்பிரமாணமாகிய சூதசங்கி தையிலே அச்சுவோகம் உள்ளதெனக் காட்டிச் சிவாசாரியரைக் கண்டித்தப்போலாராயின், இவர் சிவாசமத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட வராக முடித்துவிடுவார் என்றும், அங்ஙனம் முடியின் சிவாசமத்திலே மிகு தியும் புகழப்பட்ட சூதிசைவரை உயர்ந்தவராகக்கொள்ள நேர்ந்துவிடுமே என்றும் ஓர்ந்து, அச்சுவோகத்தைப் பாரதவர்போல விடுத்துவிட்டமை யும் இவ்வாறு அறிவின் சால்பை நன்கு தொனிப்பிக்கின்றது.

(க) சிவாக்கினி விஜயாக்கினி பஸ்ஸம்.

ஆதம மந்திர பூருவமாகச் செய்யப்பட்டு ஆகமிசனாற் நிக்சப்படிம் விபூதி மந்திராபர்ச சம்ஸ்காரமுள்ளதென்று சமீபியாயிற் கூறுகின்றார்.

வலிநூல் லரிமென விநாஜதம ஜெநம்

கழிமொகுலுசெந மலநா லுஜெந அ

சுற்றுச்சூழலில் உயிர்வாழும் உயிரினங்களின் எண்ணிக்கை குறைகிறது.

விடுதலைப் போராட்டம் வெல்லும் வரையில் உயிர்போய் தவிர வேறு எந்தவிதமான துன்பங்களும் எழாது.

“ஒங்குமொமசக்கினியேனுமொளிரும்விசைக்கினியேனும்
பாக்கினுதவுதிருநீற்றைப்பசரும்வேதனைதிரத்தாற்
ருக்கியபயந்திரித்தன்பிற்செருகாக்கமுத்தானாளுமெய்
தாக்கத்திரிபுண்டரகெற்றியசலம்புயல்க்கண்கொதித்த”

என்றுத் துதக்கிதை ஞானபாககண்டத்த மூலமும் அத்திவாயத்தக்
கண்டமழாம் எட்டாம் அலோகங்களை வினக்கப் போத்த போது,

வாரியம் உத்தரவு பின்பற்றுவதில் தாமதமாகிறது

“சமீபத்தில் என் பது சிவாட்சினி” என்றும், “அதிதாட்சினி பங்கம்” என்றும் கூறி,

பாண்டிச்சேரி போராய ஹெட்டிநாதன் கவிதை :

வனமுடிதான் பின்பு சூதுவா, நெற மாண்புணி

“ஒற்றிகே சாதத்தா லானின் மறையினை
நாற்றிகே மேலை ஓட்டும்பு”

பெரியதனார் கவையுடைய வாழ்த்து இப்போது
பெரிய வகோரம் பகர்ந்து

“தேவாலயத்துள்ள சிவாக்கினியாண்டாகிய வழுதயாவது, சிவாலயமகா
நகரத்தினுள்ள பஸ்மமாவது; அவ்வாலயத்துச் சிவலிங்கத்துக்கு அப்போ
கத்த விழுதியாவது, மந்திரம்சங்காரத்தினற்றிக் தவிசியாவது; அவ்
கள் அனைவர்க்கும் உரியது” எனப் பருகச்சரிப்பவனாவதென உறுமாற
முற்றுவதெனவிராற் சிவாக்கினியானது வள்ளக்கப்பட்டது என அறியப்
பட்டு, சிவாசாரியரது சிவாலயத்துச் சிவாக்கினியானது வைதிகம் என்று
பிருகச்சாரபாலோபநிடதத்தினற் பெறப்படுவதேயாகவும், சர்வியாசியா
இந்த உபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட சிவாலய விழுதியைப் பொருட்படுத்தாது
முற்றுவதெனவிராற் பக்கத்தில் ஆகியப் பிராமணர் பரிபாடல் என்றும்,
முத்திராவிஷ்டாஸஸி என அறியப்படுகின்ற பக்கத்தில் ஆகிய
விடத்தினுள் அப்போதும் பஸ்மம் இருக்கவாகிய தென்து கற்றன்மை அச
சர்வியாசியார் தந்து முகையை இந்த உபநிடதத்திலேனும் மற்ற வேத
வேதாங்க உபாங்கங்களிலேனுஞ் செலுத்தி மிகவிரைவாகத் தனையிற்
செலுத்தித் தம் காலத்தைச் சுழித்து விட்டனமெனவிராற்

(அ) பிருகச்சாரபாலோபநிடதத்துச் சிவாலய சிவாக்கினி
பஸ்மம்.

வெவ்வுடைய பெவாயுயஸு ஹஸு பரிவாழ்ந்து பரிவொயிநாடி
பரிவொயயஸு ஹஸு பரிவாழ்ந்து வா சேனாவலலாநாடி வா

“தேவாலயத்துள்ள சிவாக்கினியாண்டாகிய வழுதயாவது, சிவாலயமகா
நகரத்தினுள்ள பஸ்மமாவது; அவ்வாலயத்துச் சிவலிங்கத்துக்கு அப்போ
கத்த விழுதியாவது, மந்திரம்சங்காரத்தினற்றிக் தவிசியாவது; அவ்
கள் அனைவர்க்கும் உரியது” எனப் பருகச்சரிப்பவனாவதென உறுமாற
முற்றுவதெனவிராற் சிவாக்கினியானது வள்ளக்கப்பட்டது என அறியப்
பட்டு, சிவாசாரியரது சிவாலயத்துச் சிவாக்கினியானது வைதிகம் என்று
பிருகச்சாரபாலோபநிடதத்தினற் பெறப்படுவதேயாகவும், சர்வியாசியா
இந்த உபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட சிவாலய விழுதியைப் பொருட்படுத்தாது
முற்றுவதெனவிராற் பக்கத்தில் ஆகியப் பிராமணர் பரிபாடல் என்றும்,
முத்திராவிஷ்டாஸஸி என அறியப்படுகின்ற பக்கத்தில் ஆகிய
விடத்தினுள் அப்போதும் பஸ்மம் இருக்கவாகிய தென்து கற்றன்மை அச
சர்வியாசியார் தந்து முகையை இந்த உபநிடதத்திலேனும் மற்ற வேத
வேதாங்க உபாங்கங்களிலேனுஞ் செலுத்தி மிகவிரைவாகத் தனையிற்
செலுத்தித் தம் காலத்தைச் சுழித்து விட்டனமெனவிராற்

மேலே வித்தியாணியால் உதகரிக்கப்பட்ட சிவாகமம்திரங்கள் ஆபாசமேயாயின், இம்மத்திரங்கொண்டு உதகரித்தற்கு மூலமாய் நின்ற ரூதசங்கிதைச் சிறுளதமத்திரங்களும் ஆபாசமாய், இவற்றை உதகரித்த வித்தியாணியரும் ஆபாசராய், இந்த வித்தியாணியரை ஆசாரியராய்க் கொண்ட சந்நியாசியாரும் ஆபாசராயன்றோ முடிந்து போவார். ஆகலின், பேய் நாயைக் கண்டு வெருண்டு கதறுபவர் போலச் சந்நியாசியாரும் “வே தாகமதாரதம்மிய” த்தைக் கண்டு முன்பின் யோசியாது எழுதிய சிவாகம துஷண வாக்கியங்கள் அப்பிராமாண்ணியமாய், ஆபாசமாய், வழுவெய்தப்பட்ட னவாய் முடிந்துபோயின.

ஆகமத்தைத் தொட்ட வைதிகர்களுக்கு ஸ்மிருதியானது பாதகமேற் றிப் பிராயச்சித்தம் கூறுகின்றதென்று கூறிய சந்நியாசியார் மேலே கூறியவாறு மிருகேந்திரமுதலிய ஆகமங்களை, ரூதசங்கிதா சுலோகங்களை விளக்குமாறு, பரிசித்த வித்தியாணியர்க்கும், அச்சுதசங்கிதா சுலோகங் களுக்குக் கீழே உதகரிக்கப்பட்ட ஆகமசுலோகங்களைப் படித்த தமக்கும், மற்றைய வைதிகர்க்கும் ஸ்மிருதிப் பிரகாரம் யாது பிராயச்சித்தத்ஞ் செய்த னரோ? இவர் படிப்பது ஒன்றும் எழுதுவது மற்றொன்றுமேயாக முர ணுற்று முடிகின்றார் என்பதைச் சிவநேசச் செல்வர்கள் யாவரும் யூகிப்பா ராக. தமது குருவாகிய வித்தியாணியர்க்குப் பிராயச்சித்தம் விதிக்கும் பரமசாரிய சந்நியாசியார் பின் யாதுதான் செய்யத்துணியார்!

(அ) சந்நியாசியார் சித்தாந்த, சேகரத்தைச் சிவாகம மென அறியாது மயங்கினமை.

கேரள சங்கரரார்பதினெட்டுத்தரம் படித்து அங்கங்கே திரிவுபடுத்தப் பட்ட ரூதசங்கிதையைச் சந்நியாசியார் நெடுங்காலமாகப் படித்துப்பயின் றவரன்றி ஏனைய சாஸ்திரங்களிற் பெரிதும் பயிற்சிபுடையாகத் தோன் றவில்லை; இச்சந்நியாசியார் தமது முற்கரபத்திரிகையில் இலிங்கபுராணம், சித்தார்த்தசேகரம், போதாயனம், சிவபுராணம், பவிஷ்யபுராணம், பாரதம், சிவதருமம் என்னும் துல்கணினின்று சுலோகங்களைப்பெடுத்து வைதிக விபூ தி என்பதற்கும் பிரமாணமாக உதகரித்திருக்கின்றார். அங்ஙனம் உதக ரிக்கும் இவர் இந்த விபூதி மான்மியங்களைக் கூறிய இலிங்கபுராணம் சிவ புராணம் என்பவற்றை நேரே எடுத்து நன்கு படித்திருப்பாராயின், சிவாக மங்களையும் சிவாசாரியர்களையும் னாயில் நேர்ந்த நேர்ந்தவாறு துஷித்தி ருக்கமாட்டார். இந்த இலிங்கபுராண சிவபுராண உதாகரண சுலோகங்களை அப்பாது துஷண முற்கர பத்திரிகையிற் கண்டபோது சந்நியாசியார் இந்த துல்கணியெல்லாம் வித்தியாஸ்தானங்களென்றும், வேதோபப்பிரகங்களை

கொன்றும் அங்கிகரித்தமைபின், சிவாகமங்களையும் சிவாசாரியர்களை யும் தூஷித்திருக்கமாட்டாரே என்று யாம் யோசித்தபோது, இலங்கபுரா ணமுதலியவற்றினின்று உதகரிக்கப்பட்ட சுலோகங்கெல்லாம் ரூதசங் கிதை யஞ்ஞவைபவகண்டத்து முப்பதாம் அத்தியாயத்துப் பதினான்காங் குலோகத்தின் கீழ் உதகரிக்கப்பட்டிருத்தல் கண்டு, அந்தச் சிவாகமதுஷ ண்சர்வியாசியார் கிளிப்பிள்ளைபோன்றிருக்கின்றான்றி கிசேஷ அறிவினபு டையவரன்றென்று ஓர்ந்துகொள்ள நேர்ந்தது.

மேலும், வித்தியாரணியர் ரூதசங்கிதா சுலோகங்கட்கு ஆங்காங்கு உதகரித்த சிவாகமசுலோகங்களையும் பொருட்படுத்தினால்லர். இதனால் இவர் தமக்குப் பெரியவராகக் கொண்ட வித்தியாரணியர்க்கே உட்பெய் டவராய்த் தோன்றவில்லை. எதனாலெனின், வித்தியாரணியர் உதகரித்த சிவாகமவாக்கியங்களைப் பொருட்படுத்தியிருப்பாரேற் சிவாகமவாக்கிய மந் திரங்களை “ஆந்தரானிகம்” என்றும், “ஆபாசம்” என்றும் கூறத்தானி வரா? வித்தியாரணியர் சிவாகம சம்பந்தமாகிய சித்தார்த சேகர சுலோ கங்களைப்பிரமாணமாக யஞ்ஞவைபவகண்டத்து ௩0-ஆம் அத்தியாயத்திலே உதகரித்திருப்பாராக, தாம் கொண்ட கருத்தின்படி சிவாகமம் “ஆபாச மந் திரமுடையது” என்றும், “வைதிகர் பரிசிக்கற்பாலதன்று” என்றும், “புராணத்திற்றழுந்தது” என்றும், “வைதிகத்திற்றழுந்தது தாந்திரிகம்” என்றும், “சிவாகமத்தைப் பரிசிக்கிற் பாதகம் ஏனும்” என்றும், “அதற் குய் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டும்” என்றும், வேதாந்தத்துக்கு கிரேச தமுறப் பேசுவது சிவாகமம்” என்றும் பலபிரகாரமாகத் தமது முற்கர புஸ்தகத்திற் பற்பல தூஷணஸ்திரங்கள் விடுத்தவைத்த சர்வியாசியார், சித் தார்தசேகரம் சிவாகமசம்பந்தமுடையதென்று ஓர்ந்து தவிர்ந்துவிட அறி யாது போதாயன ஸ்மிருதி முதலாயின போன்ற ஓர் தூல் என்று மயங்கி அச்சித்தார்த சேகரத்தைச் சேர்த்து எழுதிச் சிவாகமத்தைச் சர்வியாசியார் பரமப்பிரமாணமாக அங்கிகரித்தவராய் முடிந்தார். இவர் எத்தனை தர்க்க சாஸ்திரங்களைப் படித்தும் என்! இவர் எத்தனை தூஷணங்களைச் சிவாக மங்கண்மீதும், சிவாசாரியர்கண்மீதும், தேவர திருவாசகங்களைப்பி தமிழ் ப்பாஷாப் பிரபந்தங்கண்மீதும் பொருமைமேற்கொண்டு பொழிந்தும் என்! இவர் பரந்து ஓடிச் சுற்றித்திரிந்தும் கட்டகுடிப்பிரபாத ரியாயத்தினால் நமக்குள்ளே சிக்குண்டு போயினர்.

அஃதன்றிச் ரூதசங்கிதையிலே வித்தியாரணியர் சித்தார்த சேகரத்தி லிவ்ந்து இரண்டு வரிகள் அடங்கிய ஒரு சுலோக மாதிரியும் உதகரித்திருக் கின்றார்; அதனால் அது சிவாகமவாக்கியமென்று அறிந்து கோடாற்குச் சர் வியாசியாரது சுருங்கிய அறிவு அளவுபடுதகு முடிந்திலது. அஃதொழிந்து

கூத முகஸிப ஐம் முதங்கினின்று முறைபே தாயிதாதி ஆகமங்கள் ஐத்தம் தித்தாதி ஆகமங்கள் ஐத் வந்த வித்தாதி ஆகமங்கள் ஐத்தம், இத்தாதி ஆகமங்கள் ஐத்தம், புறோற்கீதாதி ஆகமங்கள் எட்டிம் பிறந்தன் என்மா கிவாதமுப்பிரமணங் காட்டி இவை ஐத்தாதிக்கோருநினின்று பிறந்தன் எனம, கீழ்ச்சரோதகினின்று (அத்தாவது நாபிக்குக் கீழிருந்து) ஐத்தாதி ஆகமம் காபாலு முதஸிப ஆகமங்கள் என்றும் கூறுகின்றமையான், காமிகாதி இந்நித்தேதி ஆகமங்கள் காபாலாதி ஆகமங்களோடு சம்பந்த முடையன அன்றென்று பெறப்படுகின்றது.

(க) லானிதாசகச்சிரநாமபாஷ்யம் சிவாகமங்களை வைதி கும் என்றமை.

நிஜாபுரா உபாபி மூயெயெநிதி

ஈன் னாம் மந்திரத்துக் குப் பொருள் கூறுங்காற் காமிகாதி ஆகமங்களை வேத த்தை அவிசரித்தன (வெடா நாயுயாய்) என்றும், காபாலாதி ஆகமங்களை வேதவிருத்தமாயுள்ளன (வெடவிராஜாதி) என்றும் கூறுமாற்றாற் காமிகாதி ஆகமங்கள் வைதிகாகமங்கள் என்பது பெறப்பட்டது. மேலும், சந்நியாசியார் நிர்மலாகமம் எனவும் அழைத்தும் இடமுண்டது. மேலும், ஸ்ரீகாளகந்திஸ்தவபுராணத்து, எக-ஆம் அத்திராயத்து கஅ-ஆரு-கலோ கததிற காமிகாதி ஆகமங்கள் வைதிகாகமம் (வெடவிராஜாதி) என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(கஉ) சனற்குமாரசங்கிதையும்' வாபுசங்கிதையும் காமிகாதி ஆகமங்களை வைதிகாதித்தாந்தம் என்றமை.

வாயுசங்கிதை வைதிகாகமத்தில இரு பகுதிகள் உண்டென்று கூறு கின்றது, ஒன்று காமிகாதி இந்நித்தேதி ஆகமங்கள், மற்றது ஹம்கோடி விரிவினையுடைய ஆகமம். சனற்குமாரசங்கிதையானது வாயுசங்கிதாசுலோக ததுக்குப் பொருள் செய்யுங் கிரமத்தைக் காட்டுகின்றமையான், முதற் கண்ண சனற்குமாரசங்கிதா சுலோகங்களை உதகரிக்கி அவையனை பொருள் விளக்குவாம்.

ஸௌதா ஸௌதாவிஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா

ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா

ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா

ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா

ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா ஸௌதா

(இ-ள்) ~ பரிவாமழி: தொந்தாடுவத விசேஷமான தீவிரமான
 அசலாகமான சிரோதம் (வைதிகம்), அசிரோதம் (அவைதிகம்) என இரு
 வகைப்படும்

ஸ்ரீகிருஷ்ணரீயம் நெளதம் கருதிசாரமாயுள்ளது சிரோதம்
(வைதிகம்);

ஸஹநுப்யோகிஃ ஸ்தனௌ ஐதாநுதி=அது (வைதிகம்)
பின்னர்ச் சுவதந்திராகமமும் இதராகமமும் என இருவகைப்படும்;

வடகொடை ஊராயாவாரா தயாவுடையபாவநாக வலிபாண்

உதி நீயதெ=சுவதந்திராகமமானது முன்னர் பத்தும் பின்னர் பதி

னெட்டுமாய் (எனவே, இருபத்தெட்டாய்) சித்தாந்தம் என்று கூறப்படும்;

ஸ்ரீமத்ஸார உதாரஸூ டிஸ்கொடி ப்ரவீஸூரஃ=சுருதிசாரமா
யுள்ள இதராகமமானது (மற்ற ஆகமமானது) நூறுகோடி விரிவினையுடை
யதாகும்” என்று சனற்குமாரசங்கிதை கூறுமாற்றார் சுவதந்திரமாகிய சுரு
திசார வைதிகாகமமானது காமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்களாம் என்
றும், சுருதிசாரமாயுள்ள வைதிக இதர ஆகமமானது நூறுகோடி விரிவின
ையுடையதாமென்றும் பெறப்படலான், காமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்
களும் வைதிகாகமங்களாம். வாயுசங்கிதையும் அங்ஙனம் வைதிகாகமத்தை
இருபிரகாரமாகக் கூறுகின்றது. எங்ஙனமெனின்,

செவ்வாழ்வார் உயிரியுள்ளதோ உயிராத் துணையுதல்

முதுகிலுள்ளவர்கள்: வந்தனதுதொடர்தல்:

ஸ்தனெ-ரடியாவு-வ-நையாடி-ரடியா வுந்:

കാദികാമിസദാപൂരിയവ്വിജയ്യാനന്ദലാലിതഃ |

முதுகிலாநாயொ 2நிலை முதலொ புவிலாநாயொ

(இ-ள்) ஸ ஸெவாஹி: சுவி ஹி: ஸ்ரௌத்: சுஹ்ரௌத்: ஸ்ரௌத்: அந்தச் சைவாகமமும் வைதிகம் அவைதிகம் என இருநிறப்படும்;

முதலாவதில் ஸ்ரேஷ்டம்: சருதிசாரமாயுள்ள வைதிகாகமமா
னது;

ஸ்தனாஃ ஐதாஃ சீதீ=சுவதந்திராகமமும் இதராவமமும் என
(இரு பிரிவாகக்) கொள்ளப்படும்;

ஸ்தனம்: ஸாயா வடுவ-0 தயா கஷ்டாஸாயா . வுதல் காதி

வாபுசங்கிப்பு

வச்சிரதண்டம்.

கரு

காழி ஸரோஷ்யாஹி லிஹி விபாஹஸாநிதம் = சுவதந்திராகமமானது முன்னர்ப்பத்தும் பின்னர் பதினெட்டுமாய் (இருபத்தெட்டாய்) காமிகாதி சாமங்களோடு முடிந்த சித்தாந்தம் எனப் பெயர்பெறும்;

ஸ்ரூதிலாஸ்யம் ஸுயம் து ராககோடி ப்ரவீஷாரம் = சுருதிராமாயுள்ள இதராகமமானது (மற்ற வைதிகாகமமானது) நூறுகோடி விரிவினதாகும்.

(கஉ) வாயுசங்கிதையும் சனற்குமாரசங்கிதையும் வாமபைரவாதி அசிரௌதாகமங்களையும், கூர்ம்புராணம் காமிகாதி ஆகமங்களையும் எடுத்துக் கூறுமைக்குக் காரணம்.

இங்ஙனம் வாயுசங்கிதையும் சனற்குமாரசங்கிதை கூறுமாறு, சுருதிராமாயுள்ள வைதிக சுவதந்திராகமமானது சித்தாந்தம் எனப் பெயர்கொண்ட காமிகாதி இருபத்தெட்டாகமங்களாம் என்றும், சுருதிராமாயுள்ள மற்ற ஆகமமானது நூறுகோடி விரிவினையுடையதாம் என்றும் அறியற்பாற்று. அறியவே, சனற்குமாரசங்கிதையினும் வாயுசங்கிதையினும் அசிரௌதம் எனலுர் ஆகமம் காணப்படுகின்றதே, அது யாதெனக்கூறப்படாதுபோன மைமலைவாய் பிறவெனின், ஆகாது; கூர்ம்புராணம் சூதசங்கிதை முதலியவற்றிலே அசிரௌதபாகபதமானது சாக்தம், வாமம், லாகுளம், பைரவம், பாஞ்சராத்திரம் என்றற்றெடுக்கத்தனவாகக் கூறப்பட்டிருத்தல்பற்றி அவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் கூறல் மிகையாம் என்று கொண்டு விடப்பட்டமையின், கூர்ம்புராணத்தினும் சூதசங்கிதையினும் கவுதமர் சாபம் கூறப்பட்டவிடத்துக் காபாலம் லாகுளமுதலிய அவைதிகாகமங்கள் எடுத்துக்கூறற்கு ஆவசியகமாய், வைதிக காமிகாகமங்களை எடுத்துக் கூறல் அநாவசியகமாய் முற்றியது போல, சனற்குமாரசங்கிதை வாயுசங்கிதைகளிலே வேதசிரசு களாயு உபநிடதங்களுக்கு உபப்பிருங்கணஞ் செய்தற்குக் காமிகாதி ஆகமங்களை எடுத்துக்கூறல் ஆவசியகமாய் முற்றவே, அவைதிக காபாலாதி ஆகமங்களை எடுத்துக் கூறல் அநாவசியமாய்ப் போந்தது. கர்ஷணாதிப் பிரதிஷ்டாந்தம், பிரதிஷ்டாதி உற்சவாந்தம், உற்சவாதி பிராயச்சித்தாந்தம் என்பவற்றைச் சுருதியினின்று எடாது தானே சுவதந்திரமாய் எடுத்துக் கூறுதலின், காமிகாதி இருத்தெட்டும் சுவதந்திராகமம் எனப்பட்டதென்றார் தீக்ஷிதயோகியார்.

(கஉ) சிவத்துவிஜார்க்கு வைதிக சந்தியாவந்தனம் சைவ சந்தியாவந்தனம் என்னும் இரண்டும் உரியன என்றமை.

அன்றித் திருத்தினைச் சிவாகமங்கள் மூலகாந்தாபிதேவாபிரதிபாதிப்பனவேயாக, அச்சுருதிகளைச் சிவாதமம் விதித்த பிரகாரம் சிவத்தனினி ராகிய ஆதிசைவர் எடுத்துப் பிரயோகஞ் செய்தலான, இவாகுள்ள சூநியா சியார் நிஷாதஸ்தபதி நியாயததுக்கு இலக்காக்கப்போந்தமை அவாமிரு தியும், கற்றுப் பயின்றநிந்த குதார்க்கநியாயப்போலினைப்பாலதமம், -இந்தச் சிவத்தனினிர் உபநயன சம்ஸ்காரத்தினுலெய்திய வைதிகாநுஷ்டானம், சிவ திகைப்பினுலெய்திய சைவாநுஷ்டானம் என்னும் இரண்டுக்கும் உரியராவா

வெளிக் குழு உறுப்பினராகத் தயாராவீர்கள். அவை

“வைதிகநீதியாவதனைத் தை முதற்கண்ணும், வைவசந்தியாவதனைத் தை அதன் பின்னுள் செய்க” என்று பிருகத்காலோதராகமமும்,

வா நன கவ-ண்ணு கூகா பூஜ-வொவொ கண்ணிசு |

உதாரணமாக கொடுக்கப்படுகிறது.

என்று சூட்சுமாகமும்,

புத்தகாரச்சுருதிசெளவ கிருகா ஸாநந விபாஸம்

ஸூரிய-குமார துரதிவிழை-கொண்டு ஸங்கராஸன-தீவிரம் அடங்கி !

வீகார்வாராஜ-யெதத் தயிகு, விண்ணுதிவாதிர்.

ஒவ்வொருவரின் வாழ்விடத்திலும் கருணைவாசு தயக்கமின்றி

புது நெய்தல் நவீன உணவு வாரியத்தினால்

வளத் தீர்த்திநடு காய்நீர் ஐங்குரவதிவிரியெய்.

(வைதக சக்தியாவந்தன) மந்திராசமனத்துக்குரிய மந்திரததொடக்கத் தையும், அர்க்கியத்திரய ஆசமனத்தையும், மார்க்சசனமந்திரததையும், காயத் திரி செபமுதலியவற்றையும் குறித்துப் பச்சிமத்தவாராச்சகனவிதிப்பட் லத்திற் காயிகாகமத்து உத்தரபாகமும் கூறுமாற்றால், சிவத்தவிறார் வைத் தாறுஷ்டானஞ் சைவாறுஷ்டானம் என்னும் இரண்டுக்கும், உரியபேராத் தாறுஷ்டானம் சைவிகை “உபநயனதி - குறியராகையாற் சிவத்தவிறார்க்கு வேதாதிக்கூடத்துவம் இல்லை” என்றும், “தாந்திரிகர் ஷேதபூஜியர்” என் றும், “தாந்திரிகரிடத்தில் வைதகத்துவம் இராது” என்றும், “தாந்திரிக ண் வைதிகனுான்” என்றும், “தாந்திரிகர்க்கு வேதாதிகாரமில்லாது யால் வேதாத்தியயனதி கர்மமில்லை” என்றும், “இந்தக் கர்மமில்லாது யால் துவிஜத்துவம் இல்லை” என்றும் மிகுதியும் இழிதது ககள, ககஅ-ஆப பூத்தகத்திற் கூறிய இழிமொழிகளெல்லாம் அப்பிரகாமண்ணியப்போலிய றககளாய்த் தொலைந்தொழிந்துபோயின.

அன்பளிப்பு

வச்சிரதண்டம்.

கள

(கச) அப்பயதிக்ஷிதயோகியார் சிவாகமங்களைப் பிரமாணமாகக் கொண்டமை.

ஸ்ரிவாழிநாஸிபுரோணுபுராவொ ௨வி ௨-வ-பாணா ௨௨
ஹஸிதம்!

“சிவாகமங்கள் பிரமாணம் அன்றென்று கூறும் மூர்க்கருடைய பிதற்று
ரைகள் பிடர்பிடித்து உந்தப்பட்டன” என்று ஏகான்மவாதிகள் பொருட்
டுச் சித்தார்த்தலேசசங்கிரகம் (வரிபாணமெஸஸம் ௨௨), பரிமளம் (வரி
௨௨) முதலிய ஏகான்மவாத நூல்களை இயற்றிய ஸ்ரீ அப்பயதிக்ஷிதரவர்கள்
சிவதத்துவ விவேகத்திற் கூறியிருத்தலானுங், சிவாகமங்கள் அப்பிரமாண
ணியப்படுத்தப்படுவன அன்று.

(கரு) அரதத்தாசாரியர் சிவாகமங்களைப் பிரமாணமா
கக்கொண்டமை.

வெடிப் புரோணயிதி ஸாமிரோண வளவ
ஹிவனவாழிவெதிஜநம் புரோணயு!
கூபுரந வாசுவிஷயெளவயிகெம் வடாபெயு-
ராஹ-புரோகவிதவி. ௨௨ ௨-வ-பாணா ௨௨

“வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கூறுகின்ற சனங்களே உம்முடைய தீவ்யா
கமங்களையும் பிரமாணமென்று அறிகின்றார்கள்; எதனாலெனின், உமது
தியானத்தைக் கூறியது வேதம்; அதனைச் செய்தற்கு வேண்டற்பாலதாகிய
சொகுபலக்ஷணத்தை ஆகமம் கூறுதலான்” என்று அரதத்தாசாரியர்
தமது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தில் உரைத்திருக்கின்றார். அதனால்
வேதத்தைப் போலச் சிவாகமம் பிரமாணமாம் என அறியப்படுகின்றது.
மேலே கூறிய வைதிகப் பெரியோரெல்லாம் காமிகாதி சிவாகமங்களை
வைதிகங்கள் என்றும், பிரமாணங்களாம் என்றும் கூறியிருப்பனவற்றை,
முன்பின் விரோதமற எழுத அறியாத சந்நியாசியார் சிவாகமத்தை அனை
திகம் என்று பிரமாணமொன்றுமின்றி வெறிய வாயால் நிந்தித்தலும், தூந்
றுதலும் செய்க்கவன்மையுடையனவா! ஓர்போதும் ஆகாது! ஆகாது!!

(கசு) வித்தியாரணியரும் ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியரும்
வேதங்கள் மூவருணத்தார்க்கும், சிவாகமங்கள் நால் வரு
ணத்தார்க்கும் உரியன என்றமை.

சூதகங்கிதை யஞ்ஞவைபவசண்டத்து உபரிபாகத்துச் சூதகைத அஃ
ஆம் அத்தியாயத்து உதி-ஆம் கலோகத்திலே,

புதுதலையுதிர்நாடு நம்முடைய நம்முடைய கனம்

“சுருதிமார்க்கத்தினின்று வருவிய மனிதர்க்கே தந்திரம் (ஆகமம்)” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருளை விளக்குவாம்.

சாரிகாதி வுறொடாநாபாமோநாம் முருகீநானொணுகூர் திராவி
தய வாழுவ ஸராய்வாக வருதவாடிந விவந்திவதினாமி
கலாவை புது உபநதாமமது வணிங்கமுதாவியிகுதா வெஷாந
ந பொருத்த ப்பு அமைப்புகளவுழி யெஷாம் முருதாவ நயிகாரவெ
ஷாம் மஃ பொதுது விவெகரி

“காமிகமுதலிய ஆகமங்களும் சுருதிகளும் மேலே கூறியவாறு அத்துவிதீய பரசிவசொருப பரமான்மாவைப் பிரதிபாதித்தவின் விரோதமில்லை” என்றும், “அவ்நனமாயினும் உபநயன சம்ஸ்காரமுள்ள எம் பூவருணத்தார்களும் சுருதியில் அதிகாரமுடையர்களோ, அம்பூவருணத்தாரும் அந்தச் சுருதிவாயிலாகவே பரதத்துவத்தை அடையற்பாலர்; எவர்கள் சுருதியில் அதிகாரமில்லோ அவர்கள் ஆகமவாயிலாகப் பரதத்துவத்தை அடையற்பாலர் என யூகிக்கற்பாற்று” என்றும் வித்தியாரணியர் தீபிகையிற் கூறுமாற்றானும், அவ்வித்தியாரணியர் சுருதிகளும் ஆகமங்களும் அத்துவிதீய பிரமபரத்துவத்தைப் பிரதிபாதிப்பன என்று அபேதமுற உரைக்குமாற்றானும், சூதசங்கிதையிலே ஆங்காங்கு கோந்த சுருதியர்த்தங்களை வைதிகராகிய தாம் சுப்பிரபேதமுதலிய ஆகமப் பிரமாணங்கொண்டு நிரூபணஞ் செய்யுமாற்றானும், சுருதியில் அதிகாரமில்லாதவர்கள் (குத்திரர்கள்) பரதத்துவத்தை ஆகமவாயிலாக அடையலாம் எனக் கூறுமாற்றானும், ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர்

வெள்ளெழுத்து வணிகவிவர வலுவலிவையா நதி: வனகாது-வா
கெந

“வேதம் பூவுருணத்தார்க்குரியது, மற்றது (சியாகமம்) நால் வருணத்தார்க்குமுரியது” என்றும், “வேதமும் ஆகமமும் ஒரே பொருளைப் பிரதிபாதித்தலின்” என்றும் கூறினமை வித்தியாரணியர் கருத்துக்குப் பொருந்த மாயப்போர்த்தது.

இவ்வாறாகவும் சந்நியாசியார் தமது முற்கரபுஸ்தகத்து எக-ஆம் பக் கத்திலே,

தெளிந்தகோழியாவடிமு வெளாயிகாரதயா னுஷஸூரவண்ணித்ர
யிகாரிகெவெந் !

என்றும், சதி-ஆம் பக்கத்தில் “கவுதமாத் மகர்ஷிகளின் சாபத்தால் வேதாதிகாரம் தகிக்கப்பட்டுப் போனமைவால், இந்தப் பிரஷ்டப்பிராமணாத் மர்களுக்காகமாத்நிஞ் செய்யப்பட்ட காமிகாதி ஆகமங்கள் அவர்கள் களுக்கு ஒருக்காலும் கிரகிக்கத்தக்கன அன்று” என்றும், “பிரவசெனம் பாவத்தாற் சூத்திரசரிமெடுத்த ஜாதிகூத்திரரும் ஆகமத்தைக் கிரகிக்கக் கூடாது” என்றும் சூதசங்கிதை கூர்மபூராணமுதலியவைகளுக்கும், “வீத்தி யாரணியர் கூறினமைக்கும் மாறுபடச் சர்வியாசியார் தமது வாயையே சூரு திப்பிரமாணமாக நினைந்து எழுதிய பெரும் பொய்களெல்லாம் தீர்ம் போய்த் துச்சமாயின.

(கௌ) காமிகாதி ஆகமப்பிரகாரம் திகைப்பெறுக என்று கவுதமர் சாபமிட்டார் எனல் முழுப்பொய்

ஸ்ரீ லேகண்டசிவாசாரியர் “வேத சிவாகமங்கட்குப் பேதங் காண்க லேம்” என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறிய திய வாககியங்கள் ஒன்றற யேனும் பிரமாணம் ஒன்றறியினும் விடுத்துக் கண்டிக்காது, தமது புத்திரி கைபிற் றமிழ் எழுதிய இடங்குளினெல்லாம் பெரிதும் பொய்யுரைபொதிந்து வைத்தாற் போலவே, எ0, எ௧, எ௨-ஆம் பக்கங்களிற் சம்ஸ்கிருதம் எழு துகின்றேம என்று குதார்க்கம் பொதிந்து வைத்திருக்கின்றார். இங்ஙனம் நமக்கெல்லாம் தெரிந்த விஷயத்திலே இத்துணை குதர்க்கமும் பொய்யும் வரைந்துவிடுவாராயின், சமஸ்கிருதமணஞ் சிறிதும் வீசப்பெறாத் எனற்பு பாப்பாரையும் சூத்திரரையும் சர்வியாசியார் என்ன ஆட்டம் ஆட்டி வைக்க மாட்டார்! முற்கடிந்ததது நுக-ஆம் பக்கத்திலே பஞ்ஞவைபங்களி டத்து எ௨-ஆம் அத்தியாயத்தினின்று பெயர்க்கு எழுதப்பட்ட ஸ்ரீஸூத்ர கள் ஒன்றிலேனும் காமிகாதி ஆகமங்கள் எடுத்துக் கூறப்படாதிருப்பன வாகவும், இந்தச் சர்வியாசியார் “ஹே! பிராம்மண அதமாளே! இன்னும் சூருதி விருத்தங்களாயிருக்கின்ற காமிகாதி ஆகமங்களிலேயும் சிரக்கித போடு திகை அடையக்கடவீர்கள்” என்று கவுதமர் சாபமிட்டதாகப் பெரும்பொய் புகுத்தி எழுதியிருக்கின்றார். இவர் அவ்வனம் அந்தஸ்திலும் அத்தியாயத்திலேனும் மற்றப் புராணத்திலேனும் கவுதமர் சாபங் கூறிய விடத்துக் காமிகம் என்னும் பதம் பரியோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது (காஷ்டிரா ராயின், இவர் சிவாகமங்களைப்பற்றியும் சிவாகாழியர்களைப்பற்றியும் எழு திய தூஷணங்களை மெய்யென்று அங்கீகரித்து வாளாகிருந்துகிறேனீம். இவர் ஓர் போதும் காட்ட வல்லாரல்லர். இவர் மெய் கலவரது சுத்தப் பொய் கற்பித்துப் பேசுவதில் மகாசமர்த்தர்! ,

ஸ்ரீவக்தாவராயுறு ஸ்ரீவஜ்நஸ்ய ஸ்ரீஷண்முக

“சிவபக்தர்க்கு அபராதமும் சிவஞானதுஷணமுஞ் செய்பவர்க்கு (ஞானம் உற்பத்தியாகாது)” என்று முக்திகண்டத்து சு-ஆம் அத்தியாயத்திற் கூறப் பட்டிருப்பவும், சிவபெருமானுக்குப் பக்தர்களாயும், ஆன்மார்த்த பரார்த்த பூசைகளுக்கு அதிகாரமுடைய சிவாசாரியர்களுமாயுள்ள முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவாரையும், பாசஞானம் பசுஞானம் என்பவற்றுக்கு மேற்பட்ட பதிஞானமாகிய சிவஞான சிவாகமத்தையும் தூஷிப்பவர்க்கு யாது கதி எய்துமோ? யார் அறிவார்!! இவர் ஒன்றை மற்றொன்றாகப் புரட்டி எழுதி

“கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கசடற
வல்லதூஉ மையந் தரும்”

என்னும் திருக்குறளுக்கு இலக்காயினார்.

(கஅ) சிவாகமப்பிரகாரம் சிவாசாரியர்களாற் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஆலயங்களுள்ளே வைதிக னாரப்பிரவேசித்து வழிபாடு செய்யுமாறு சந்நியாசியார் உஞர் தினமை.

சிவாகமத்தைச் சிரமேற் போற்றி அவ்வவ்வாகமப் பிரகாரம் சிவாசாரியராற் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட “சிவபெருமான் வைதிகர்களால் வந்திக் கற்பாலர், சேவிக்கற்பாலர், பூசிக்கற்பாலர்” என்று சூதசங்கிதையிற் கூறப் பட்டிருப்பதேயாகவும், சந்நியாசியார் சிவாகமங்களிலே பெரிதும் புகழப் பட்ட பெரியோரை “அமேத்தியங்கள்” என்றும், “அதிநீசர்” என்றும், “நர மாதமர்” என்றும், “மிலேச்சர்தானும் பரிசிக்கத் தகரதவர்” என்றும், நாம் இங்கே நினைக்கவும் பேசவும் எழுதவும்கூடாத அத்துனைக் கொடுந்துணை மொழிகளால் இழிவுபடுத்திக் கூறியிருப்பாராக, இவ்விவரப்பினராகிய ஆசா ரியராற் சந்நியாசியார் கருத்தின்படி சிவாகம ஆபாச மந்திரங்கொண்டு பிர திஷ்டை செய்யப்பட்ட சிவலிங்கங்களை வைதிகர் வந்திக்கலாம், சேவிக்க லாம், பூசிக்கலாம் என்று அச்சந்நியாசியார் எங்ஙனம் கூறத்துணிந்தார்? அதிநீசனுடைய வீட்டினுள்ளே எந்தப் பார்ப்பானுயினும் எத்துனை ஆவசி யுமெருந்தபோதினும் தழையத்துணிவானா? தழைவானாயின், அப்பார்ப் பானுக்கு அதிநீசத்துவம் எய்துமன்றோ. அமேத்தியமாகிய பகர சகா ரத்துள்ளே பார்ப்பானுயினும் மற்றெவனேனும் புத்தி பூருவமாகத் தன் காலு வைத்துத் தன் சரீரமெங்கும் அதனைப் பூசிக்கொள்வானா? அங்ஙனம் வைப்பானுயின் அவன் சரீரமுழுதும் துர்மலநாற்றம் எய்துமன்றோ. அங்ங னமாகவும் அதிநீசத்துவமும், மிலேச்சத்துவமும், அமேத்தியத்துவமும், கண்டாளத்துவமும் நிறைந்துள்ள ஸ்தானத்துள்ளே வைதிகப் பிராமணர்

களை யாதுகாரணம்பற்றிப் பிரவேசிக்குமாறு சந்நியாசியார் உஞற்றுக்கின்றார்? சிவாகமங்கண்மீதும் சிவாசாரியர்கண்மீதும் கொடுந் தூஷணம் புரிந்து அங்ஙனம் புரிந்தவாறே நின்று அதனை நீடு சாதிக்கமாட்டாது, நிக்கிரகஸ் தானமெய்தி வைதிகர்கள் கோயிலினுள்ளே பிரவேசிக்கலாம் என்று இடங் கொடுக்கின்றார்.

(௧௧) சிவாகமங்கள் வைதிகம் எனப் பெறப்படல்.

அஃதன்றிச் “சிவாகமத்தைப் பரிசித்த வைதிகர்க்கு ஸ்மிருதியானது பாதகமேற்றிப் பிராயச்சித்தம் சொல்கின்றது” என்று எசு-ஆம் பக்கத்திற் கூறிய சந்நியாசியார் ௧௮-ஆம் பக்கத்திற் “பிரமா விஷ்ணு என்றற்றொடக்கத்த சிவாகமவாக்கியங்களைப் பெயர்த்தெழுதித் தமது வாக்குப்பிரகாரம் தாம் பாதகராய்ப்போதலோடமையாது, வைதிகர்களை ஆதிசைவருடைய ஆலயங்களுள்ளே நுழையச்செய்து அவர்களைக் கொடுந் தூஷணங்களுக்காளாக்கி இழிவுபடுத்தியும் விட்டார். இதனால் சந்நியாசியார் ஆதிசைவரைத் தூஷித்திலர்; பின், முன்பின் விரோதமுறுமே என்று ஆராயாது எழுதிய தம்மீதும் வைதிகமீதும் தூஷணங்களை ஏற்றிச் சிவாகமங்களை வைதிகம் என்று ஸ்தாபித்துவிட்டாராயினார்.

(௨௦) சந்நியாசியார் சிவாகமங்களைப்பற்றி முரணுற எழுதினமை.

“சிவாகமங்களால் உண்டாகும் ஞானம் அலித்தைதான்” என்று தமது முற்கரபத்திரிகையின் ௪௨-ஆம் பக்கத்திற் கூறிய இச்சந்நியாசியார் “ஆகமங்களுக்கும் உக்தப்பிரகாரமாக அத்துவைதத்திற் றுற்பரியம்” இருக்கின்றதென்றும், “ஆகமங்களுக்கு அர்த்தத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அத்து வைதத்தைத் தூஷிக்கவந்தமை கூடாது” என்றும் ௧௫௫-ஆம் பக்கத்தில் முன்பின் விரோதமுறக் கூறி இடர்ப்பட்டார்.

(௨௧) தேவாதிதேவருடைய வாயிலே வேதங்கள்; நாவி லே சிவாகமங்கள்.

வயனா வெஃபரிவாமேயொ வெஃஃஃஃ வஸ்யூரே||

“வேத சிவாகமங்கட்குப் பேதம் காண்கிலம்” என்று நீலகண்டசிவாசாரியர் கூறியிருத்தல் கண்டு சந்நியாசியார் தமது தீய வாயினால் “வாய் போன்றது வேதம்” என்றும், “ஆசனத் துவாரம் போன்றது ஆகமம்” என்றும் சிவத்துரோக சிவாகம தூஷணஞ் செய்யுமிவர், தம்மால் மிகுதியும் புதழப்படும் கீயாசமுனிவர்

சூஷ்ணேஷு ஸ்விதா வெபா டெவஷெவஸ்ய ஹிஸாராஃ |
கக்ஷராணி வ டிக்ஷெஷா ஜிஹ்ராயாஹு பஸ்வமூரீ ||

“கேளீர் பூசரர்காள் ! எல்லா வேதங்களும் அந்தத் தேவாதிதேவருடைய முகநடுவில் (வாயில்) விளங்கி நிற்கின்றன ; அக்ஷரமனைத்தும் அவர் பற்களினும், சிவாகமங்கள் (அவர்) நாவினும் இருந்தன ” என்று சங்கரசங்கிதையுத்தகாண்டத்து கூரு-ஆம் அத்தியாயத்து ௧௧, ௧௨-ஆம் சுலோகங்களிற் கூறினராதலின், வாமினும் சிறந்து நாவானது விசேஷத்தாற் போல, சூத்திரரூபமாகிய சுருதியினும் பாஷ்யரூபமாகிய சிவாகமம் சிறப்புடைத்தென்று பெறப்படுகின்றது. சந்தியாசியார் சிவாகமத்தை ஆசனத்துவாரமென்றுரைத்த இழிந்த தூஷணவாக்கோ? அச்சிவாகமத்தை நாவில் உள்ளது என்று கூறிய வியாசமுனிவர் அநுஸிய உயர்த்த தூஷணவாக்கோ? உற்கிருஷ்டம் என்பதைப் பெரியோர் சொல்வார்கள.

(௨௨) வைதிகத்தினும் வைதிகம் தாந்திரிகம் எனப் பிரிவு உளநாதல்.

ஆகமத்தைத் தாந்திரிகம் தாந்திரிகம் என இழிவுபடக் கூறும் இவர் மனுஸ்மிருதி ௨-ஆம் அத்தியாயத்து முதற் சுலோகத்தின் கீழ்

முனுகிவ்யோணகொடீரீ பூமுகிவ்ய ஸ்விபா டெவஷெஷாணிநிவ |

“சுருதிப் பிரமாணக தர்மமானது வைதிகம் தாந்திரிகம் என இருதிறப்படும்” என்று குல்லாகபட்டர் இயற்றிய முக்தாவளியைப் பரப்பாராக.

தநிஷோ வாரீ வடி ||

என்னும் கடவல்லி கூ. கூ-ஆம் மந்திரத்திற்குச் சிவாசாரியர் “விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் மேலானபரமபதம் (சிவஸ்தானம்)” என்று கூறிய அர்த்தத்தைக் கண்டு, அவரை “விஷ்ணுத் துவேஷி” என்றும், “நரமாதமன்” என்றும் “நாராயணனைத் தூஷிக்கிறவன் சண்டாளனுக்கு செனித்தவன்” என்றும், முற்கரப் பிரதியின் கூ௨, கூ௩, கூ௪-ஆம் பக்கங்களில் நாய்கொள்ளாது தூஷித்த சந்தியாசியார், கூ௬-ஆம் பக்கத்திலே “உருத்திரர் விஷ்ணுவைக்காட்டினும் உற்கிருஷ்டர்” என்று தாமே எழுதிச் சிவாசாரியர்மீது பொழிந்த தூஷணங்களைப்பெல்லாம் சிறிதும் ஆலோசனையின்றி முரணுற எழுதித் தந்தலைமேலேற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார். எப்போது அப்பாரத்தை இறக்குவாரோ அறிகலேம்!

(௨௩) மாயாவாதத்தை மறைந்த பவுத்தம் என்று பர்த்துமபுராணம் கூறுகின்றமை.

“பிரச்சன்ன பவுத்தர்” என்று சிவாசாரியர் துஷித்தார் என்று அவர் மீது தாங்ஃபோகின்ற சந்தியாசியார் பூரணகரத்தில் அச்சிப்பட்ட பாத் அம்புராணத்து கஅ௩௪-ஆம் பக்கத்து ௨௬௩-ஆம் அதியாயத்து ௪௦-ஆஞ் சுலோகத்தில்

மாயாவாதுரானது அசத்தாஸ்திரம்” என்றும், “அது பிரச்சன்ன (மறைந்த) பவுத்தம்” என்றும் கூறப்பட்டிருக்கல் கண்டு சந்தியாசியார் விபாசர் மீதேனும், பிரமங்கையைப் புகிதாக மாற்றிப் படைத்துச் சூதசங்கிதையிலே புகட்டி, பதினெட்டுத்தரம் அதனைத் திருப்பித் திரப்பிப் படித்து வேறு பற்பல் சுலோகங்களை மாற்றித் திரித்துப்போந்த கேரள சங்கரரைப்போல, பாத்தும்புராணத்தினின்று சிவகீதையையும், வேதசாரசகச்சிரநாமத்தையும் மற்றைய சிவோற்கர்ஷ சுலோகங்களையும் தொலத்துக் கெடுத்து வைத்த வைஷ்ணவர்மீதேனும் தூஷண முற்கரங்கொண்டு முதறகண்ணே சாருவதற்கு மறந்துபோனதென்னையோ? சூதசங்கிகைச் சூதெல்லாம் சந்தியாசியார் அறிந்திலா போலும்!

(௨௪) சந்தியாசியார் சூதசங்கிதையை இனித் தீண்ட மாட்டார்.

சூதசங்கிதை ஒன்றையே பெரிதென மதித்துச் சூத்திர முதலாயினோர்க்கு மிகு பிழைத் தமிழ் வாக்கியங்கொண்டு பிரசங்கஞ் செய்துகொண்டுவந்த சந்தியாசியார், முன்னரே சங்கரரார் சூதசங்கிதையானது சூதுசங்கிதையாக்கப்பட்டமையானும், பிற்காலத்திலே வித்தியாரணியரால் இவரது கருத்துப் பிரகாரம் ஆசனத்துவார அவைதிக் சுலோகங்கள் ஆங்காங்கு உதகரிக் கப்பட்டு அமேத்திய துர்நாற்றமேறி அவைதிகமானமையானும், அச்சந்தியாசியார் அச்சூதசங்கிதையை இனி நாடவும் மாட்டார்; அதற்குக் கிட்டப் போகவும் மாட்டார்; அதனைத் தீண்டவும் மாட்டார்; சனங்களுக்கு அதனைப் பிரசங்கிக்கவும் மாட்டார். அங்ஙனஞ் செய்யத்துணியின் அவரது ஆசனத்துவார அமேத்திய துர்க்கந்தம், அவர் மூக்கைப்பற்றிச் சூதசங்கிதையை நணுகவிடாதன்றோ.

(௨௫) சோமசம்புசிவாசாரியரை வித்தியாரணியர் பொருட்படுத்தினமை.

சிவாசாரியர்களை வாயில் வந்தவாறு துஷிக்குஞ் சந்தியாசியானவர் துர்வாசசிவாசாரியர், பைங்கலசிவாசாரியர், உக்கிரஜ்யோதிசிவாசாரியர், மூகண்டசிவாசாரியர், விஷ்ணுகண்டசிவாசாரியர், சுபோதசிவாசாரியர்,

வித்தியாகண்டசிவாசாரியர், இராமகண்டசிவாசாரியர், ஞானசிவாசாரியர், ஞானசங்கரசிவாசாரியர், சோமசம்புசிவாசாரியர், பிரம்மசம்புசிவாசாரியர், திரிலோசனசிவாசாரியர், அகோரசிவாசாரியர், வருணசிவாசாரியர், பிரசாதசிவாசாரியர், இராமநாதசிவாசாரியர், ஈசானசிவாசாரியர் என்னும் பதினெண் சிவாசாரியர்களுள்ளே சோமசம்புசிவாசாரியர் வரைந்த பத்த தியினின்று இவர் குருவாகிய வித்தியாரணியர் சூதசங்கிதை சிவமான்மிய கண்டத்து ச-ஆம் அத்தியாயத்து ௩-ஆஞ் சுலோகத்தை விளக்குதற்குப் பிரமாணசுலோகங்கள் உதகரித்திருப்பாராக, இதனைச் சந்நியாசியார் கண்டிருந்தும் சிவாசாரியர்களை யெல்லாம் யாதுபற்றி வாயில்வந்தவாறு வையத் தொடங்கினர்? தம்மை யார் திருப்பிக் கேட்கப்போகின்றார் என்ற அகக் காரமே ஸீட்டினாலன்றோ வருவுற எழுதிப் பொறிப்பட்டார்.

(௨௬) சமுத்திரமதனகாலத்து மூதேவி.

ததஸுதஸஹஸுராஸுரகீட்யுரீநாது ஸாமராசு |
புலஹாது ஸுஹஸுரீஸுதாஸுரஜஹ் |
ஸுநஹஸுரஹா வுதாஸுரஹாஸுரவாலிநீ |

“அதன் பின்னர் (சமுத்திர) மதனஞ் செய்யுங்கால் ஆயிரம் கிரணங்களைப் படைப்பனும், பிரசன்னாத்துமாவும், குளிர்ந்த கிரணங்களால் விளங்குகின்றவ னுமாகிய சோமன் (சந்திரன்) சமுத்திரத்தினின்று தோற்றினான்; வெள்ளை வஸ்திரம் தரித்தவளாகிய இலட்சுமி அதன்பின்னர்க் கிருதத்தினின்று தோன்றினான்” என்று மகாபாரதத்து ஆதிபருவத்து ௧௮-ஆம் அத்தியா யத்து ௩௪-ஆம் சுலோகத்தினும், மற்சபுராணத்து ௨௫௦-ஆம் அத்தியா யத்து ௨, ௩-ஆஞ் சுலோகங்களினும் ஒரேபிரகாரம் அங்ஙனம் காணப்படு கின்றது. பாகவதத்தில் முதற்கண்ணே காமதேனு தோற்றியதென்றும், லிங்கபுராணத்தில் விஷ்ணு தோற்றிய பின்னர் அமிர்தம் தோன்றுங்காலத்து மூதேவி தோன்றினான் என்றும் கூறப்படுகின்றது. அங்ஙனம் கூறும் லிங் கபுராணத்திலேனும் மற்றோர் ஸுலிலேனும் ஆதிசைவர் முகத்திலே மூதே வியைப் போயிருக்குமாறு என்றும் ஆஞ்ஞாபித்தாரும்ல்லர்; அங்ஙனம் அவர் முகத்தில் மூதேவியிருக்க நியாயமுமில்லை; சிவபெருமானுக்குச் சமமாக வேனும் அவருக்கு அதிகராகவேனும் மந்திரோபநிடத சுருதிப்படி மற் றொரு கடவுளைப் பரப்பிரமமாகக் கொள்ளாத ஆதிசைவரிடத்தில் மூதேவி ஓர்போதும் செல்வாளல்லள். சிவபெருமானையும் மற்றோர் கடவுளையும் சம மென்று சுருதிக்கு மாறுபட்டத் தூஷித்துக் கூறுபவரிடத்திலே தடையின்றி மூதேவி செல்வள் என்பது சாஸ்திரநிர்ணயம்.

(௨௭) சந்தியாசியாரது பொய்க் கூற்று.

இப்புஸ்தகத்து ௫௩-ஆம் இலக்கப் பிரிவிற் கண்டவாறு பவ்திக்யோகம் (சகுணம்), சாங்கியயோகம் (நிர்க்குணம்), அத்தியாசிரமயோகம் (வீதி கபாசுபத்யோகம்) என்னும் மூன்றனுள்ளே நடுக்கனுற்ற நிர்க்குணப்பிர மத்தை முடிந்த நிலையாகப் பிரமாவானவர் கூறி, அதனை மெய்ப்படுத்தப் பரமசிவனை ஆவிர்ப்பவிக்கச்செய்தமை எங்ஙனம் கேரளசங்கரரார் புத்திதா கப் படைக்கப்பட்டுப் போயிற்றோ, அங்ஙனம் (பிரமநீதை ௫-ஆம் அத்தி யாயத்திலே) விஷ்ணுவானவர் பெண்வடிவிகொண்டு சிவபெருமானை ஆலிங் கனஞ் செய்யவேண்டும் என்று தமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டாராகச் சந்தியாசியார் க௨௨, க௨௩-ஆம் பக்கங்களில் இசைத்துப் பாடியதும் பெரும் பொய்யாமென்று கடைப்பிடிக்க.

சந்தபுராண அசுரகாண்டத்து க௩-ஆம் அத்தியாயத்திற் சாத்தனார் உற்பத்தி உணர்த்துமாறு எடுத்துக்கொண்ட மோகினி வரலாற்றைப் படித்துப் பார்த்து, முற்கரபத்திரிகையின் க௨௩, க௨௪, க௨௫-ஆம் பக்கங் களிற் சந்தியாசியார் பிரயோகித்த மோகினிக்கதை எதுகாலும் வாஸ்தவ மென்பதை எவரும் இயைத்துணர்ந்து கொள்வாராக.

“தனக்கும் தன்பத்தர்கட்கும் அறிஷ்டத்தைத் தானே தேடிக்கொண் டாற் பரமசிவனைச் சர்வஞ்ஞர் என்று கொண்டாடுஞ் சுருதியானது கோபத் தை அடையும்” என்று க௩௩-ஆம் பக்கத்திற் கூறிய சந்தியாசியார், பஸ்மாசு ரன் கேட்டவாறு வரங் கொடுத்தால் அவன் தம்மைத் தொடுத்தற்கு வருவான் என்று பரமசிவன் முதற்கண்ணே அறியாது போனபொழுது, அவர் அசர் வஞ்ஞராவார் என்று சுருதி கோபிக்கும் என்பதை யாதுகாரணம்பற்றி மறந்துபோய் ஒவ்வாத கதையை ஈண்டு புகுத்தப் பிசுந்தனரோ!

(௨௮) கவுதமாத்ரி முனிவர் சாபமேற்றோர் யாவரென் பது.

சைவாசுமமானது வைதிக காமிகாத்ரி ஆகமம், அவைதிக காமாலாத்ரி ஆகமம், பாஞ்சராத்ரி ராகமமென்று வகுக்கப்படுவது போல, உபநிடதமும் சைவோவபநிடதம், ஏகான்மவாதோபநிடதம், வைஷ்ணவோபநிடதம் என வகுக்கப்படும். உபநிடதங்களெல்லாம் பொதுவுற வேதாந்தம் எனப் படும். தற்காலத்து வேதாந்தம் எனப்படுவது ஏகவாதம் எனவும், ‘ஏகான் ம்வாதம்’ எனவும், அபாவயோகம் எனவும், நிர்ப்பிஜயோகம் எனவும், நிரா காரயோகம் எனவும், சாங்கியயோகம் எனவும், கேவலாத்துவிதம் என வும் படும் மாயாவாதமாம். இந்த வேதாந்த மாயாவாதத்தை ஆதாரமாய்க்

கொண்டுபிரமசூத்திரங்கள் பிறந்தன அன்று; பின், ஈசகேநாதி உபநிடத சைவ வேதார்த்தத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு பிறந்தன. இந்தச் சைவோபநிடதங்கள் கேரள சங்கரரால் மாற்றிப் புதுக்கப்பட்ட பிரமகேத யொழிந்த முற்றைச் சிவபுராணங்களாற் பொருள் துணியப்படும். இவ்வுபநிடதங்களின் பொருளெல்லாம் ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் முதலிய பரமாசாரியர்களால் திராவிட வேதங்களிற் செலுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த உபயவேதார்த்தங்களாகிய ஈசகேநாதி வடமொழி உபநிடத வேதார்த்தங்களும் தேவார திருவாசகாதி திராவிடத் தென்மொழி வேதார்த்தங்களுமாகிய இரண்டையும் ஆதிசைவராவார் ஓர்காலும் தூவித்தாரில்லை; பின் அவரார் தூவிக்கப்பட்டன சர்வசாரமுதலிய மாயாவாத வேதார்த்தமும், இதற்கியையச் சங்கரரால் ஈசகேநாதி உபநிடதங்களுக்குத் திரித்து இயற்றப்பட்ட பாஷ்யமும், அவர் பிரமசூத்திரத்துக்கு இயற்றிய ஏகான்மவாத பாஷ்யமுமாம்; ஈசகேநாதி உபநிடதப் பொருள்களும் திராவிட வேதப்பொருள்களும் சிவாகமப்பொருள்களோடு மாறுபடாதிருக்குமென்னும் உண்மை ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர் அருவிய பிரமசூத்திர சத்திய சைவபாஷ்யத்தினால் அறியப்படும். உள்ளதை உள்ளதாகக் கூறும் ஆதிசைவர் சந்நியாசியார் கருத்துப்பிரகாரம் வேத நிந்தகருமாகார்! வேதபாகியருமாகார்! பிரமகேதா சுலோகங்களையும், முக்கிய கருதிப்பொருள்களையும், பிரமசூத்திரப்பொருள்களையும் ஒரு புரட்டாய்ப் புரட்டிச் சிவபரதத்துவத்தை மாற்றித்தமது ஆன்மபசுப்பிரமத்துக்கேற்றித் தூவிக்குஞ் சந்நியாசியாரும், இச்சந்நியாசியாருக்கு முற்பட்டோரும், பிற்பட்டோருமாகிய எல்லா வைதிகருமே கவுதமர் ததீசிமுதலாயினோர் சரபத்துக்கு இலக்காய் நின்றவராம் என்க.

(௨௬) பிராமணன் சூத்திரனிடத்து உபதேசம் பெற்றமை.

“சூத்திரருக்குப் பூருவசென்ம சம்ஸ்காரத்தினால் ஞானமுண்டாயிற்றே யானால், அந்தச் சூத்திரனுக்கு அணுகச் சூத்திரவைது பிராமணவைது ஞானோபதேசம் பெறும்பொருட்டுப் போகக்கூடாது” என்று வற்புறுத்திக் கூறுஞ் சந்நியாசியார் மகாபாரதத்து வனபருவத்து ௨௦௬-ஆம் அத்தியாயத்திலே கவுசிகர் என்னும் ஓர் பிராமணர் பதிவிரதாசிரோமணியாகிய ஓர் பார்ப்பினியாற் பிரேரிக்கப்பட்டு மிதிலாபுரியிற் புலால் விற்கும் வேடனிடத்திலே உபதேசம் பெறும்பொருட்டுப் போனமையையும் அவர் உபதேசம் பெற்றமையையும் சந்நியாசியார் கவனித்துப் பார்க்க மறந்துபோன தென்னையோ? இவர் இங்ஙனம் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாது எழுதுவதில் மிகத் துணிந்தவரன்றோ !!

(ஈ0) வேதங்களுக்கு இதிகாசபுராணங்களின் சிறந்த மகோபப்பிருங்கணங்களாயுள்ளன சிவாகமங்கள்.

உதிவாஸபுராணாஜாம் வெடும் ஸகிபவ்யவ்ஹபெசு।

“இதிகாசபுராணவாயிலாக வேதத்தை உபப்பிரங்கணஞ் செய்க” என்று சிவமான்மியகண்டத்து க-ஆம் அத்தியாயத்துநாடு-ஆஞ்சலோகத்திற் கூறப் பட்டிருக்க, வைதிகத்தையே பெரிதென விரித்துக் கூறும் இச்சூதசங்கிதை யினும் மேற்பட்டு, வைதிக பாசபத விரதயோக ஞானங்களை விரித்துக் கூறும் வாயுசங்கிதையின் பூருவபாகத்து உஅ-ஆம் அத்தியாயத்திலே

பாரதோ யோ புவய-ஞ்ஞோ யஜ்-ஸூ-திஸிரோ மஃ |

ஸாயிபெரோயி-ஃ வாயி-ஃஸி ஸாயந்

ധർമ്മപാത്രാഭിനിവേശകാര്യ ഖാഖവെപ്പുറമിതം |

தஞ்சாவூர் வரலாற்றுச் சான்றுகள்

உதிவாஸ பௌரணாஹிம் கயம்மிடிவஸ்யம்விக்

செவ்வாழைமேலு ஸ பௌநவஹாபெதாபாஹவிஸுநம் |

ஸம்ஸாராயிகார நு ஸஜிமெவொவஸ்யுரஹித்!

“யோகத்தை முடிவாகக்கொண்ட பரதரும் உபநிடதங்களில் அமைந்தது” என்றும், “பரதருமத்துக்குச் சாதனமாயுள்ளது இந்த அபரதரும் என்றும், இது தருமசாஸ்திர முதலியவைகளால் நன்கு சாங்கமாக உபப்பிரங்களைஞ்செய்யப்படும் என்றும், முதற்கண் உள்ளதாய் முக்கியமாய் அநுஷ்டிக்கற்பாலதாம் எனக் கூறப்பட்ட (யோகபரியந்தமுள்ள) பரதரும் இது காசபுராணங்களிற் பிரயாசையோடு (அஃதாவது சிற்சிலவற்றுக்கு) உபப்பிரங்களைஞ்செய்யப்படும் என்றும், அது பின்னர்த் சிவாகம்ங்களிற் சாங்கோபாங்க விஸ்தாரமாகச் சம்ஸ்காராதிகாரத்தோடு நன்கு உபப்பிரங்களைஞ்செய்யப்படும்” என்றும்,

வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்துப் பதினமூன்றும் அத்தியாயத்திலே

ஸம்ஸாரம் பரமே பண்ணி சிவெந பரிவாழித்

ஸர்வாரம்: சுயத்தெ தெந ஷயஜி வரிசொயநடி

“சிவபெருமானாலே சம்ஸ்காரமானது மேலாகிய புண்ணியம் என்று கூறப் பட்டது; அவரார் சம்ஸ்காரமானது ஷடத்துவசுத்தி எனக் கூறப்படுகின்றது” என்றும் காணப்படலான், யோகபரியந்தமே சுருதி சிரசுகளிற் கூறப் பட்டிருக்கின்றன எனவும், அந்த வேத சிரசுகளாகிய உபநிடதங்கள் இதி ராசபுராணங்களாற் சிற்சிலவாய் உபப்பிருங்கணஞ் செயப்படும் எனவும்,

அது பின்னர்ச் சிவாகமங்களினுற் சாங்கோபாங்கமாய் ஷடத்துவசத்தியாகிய சம்ஸ்காராதிகாரத்தோடு நன்கு உபப்பிருங்கணஞ் செய்யப்படும் எனவும் பெறப்படலான், உபநிடதங்கள் சூத்திரரூபமேயாக, இதிகாசபுராணங்கள் உபப்பிருங்கணங்களாகவும், சைவாகமங்கள் மகோப்பபிருங்கணங்களாகவும் கொள்ளப்பட்டு, இதிகாசபுராணங்களிற் சிறந்தன சைவாகமங்கள் என்பது வெளிப்படையாகப் புலப்பட்டவிடத்தும், புராணங்களிற் ரூழ்ந்தது சிவாகமம் என்று சந்நியாசியார் இனித்தம்வாயைத் திறப்பார்தாமோ!! இவர் பிரமாணம் ஒன்றும் காட்டாது எழுதுவதெல்லாம் தமது கிருகத்திலே தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட வேலைக்காரரோடு பேசுவது போலவாம். இவர் முன் கண்டனம் ஒன்றும் எழுதிப் பழக்கமுடையராய்த் தோற்றவில்லை. அங்ஙனம் எழுதியிருப்பாரேற் பிரமாணங்கள் விடுத்தன்றோ கண்டனஞ் செய்யத்துணிதல்வேண்டும். இவரது வாக்குச் சுருதியா? புராணமா? இதிகாசமா? ஆகமமா? இவரது துஷணவாக்குகளை யார் பொருட்படுத்துவார் !!

(௩௧) சந்நியாசியார்க்கு நபும்சக புல்லிங்க பேதங்கள் தெரியாமை.

சத்தியோஜாதரை நிவிர்த்திகலை என்றும், வாமதேவரைப் பிரதிஷ்டாகலை என்றும், அகோரரை வித்தியாகலை என்றும், தற்புருஷரைச் சாந்திகலை என்றும், ஈசானரைச் சாந்தியதீதகலை என்றும் சந்நியாசியார் முற்கரபத்திரிகையின் ௧௮-ஆம் பக்கத்தில் எழுதினமை சென்னை ராஜதானிக்கதிதிபதியாகிய கவர்ணரைச் சென்னை ராஜதானி என்றும், பம்பாய் ராஜதானிக் கவர்ணரைப் பம்பாய் ராஜதானி என்றும், பஞ்சாப் தேசத்துக் கவர்ணரைப் பஞ்சாப் தேசம் என்றும், வடமேற்கு மாகாணத்துக் கவர்ணரை வடமேற்கு மாகாணம் என்றும், பங்களா ராஜதானிக் கவர்ணரைப் பங்களா ராஜதானி என்றும் ஓர் முழுமகன் வரைந்தமையை நிராக்கின்றது. நிகர்ப்பவே, இவர்க்கு ஞானசாஸ்திரப் பயிற்சி சிறிதும் இல்லையென்றாயிற்று!! அஃதன்றிப் புல்லிங்க நபுஞ்சகலிங்கங்களுடைய பேதங்கள் தானும் அறிந்தாரில்லை. இவரது விவேகமே விவேகம்! இங்ஙனம் புல்லிங்க நபுஞ்சகலிங்க வேற்றுமை அறியாது ௧௬-ஆம் பக்கத்தினும் சத்தியோஜாதர் பச்சிமமுகம் என்றும், வாமதேவர் உத்தரமுகம் என்றும், அகோரர் தக்ஷிணமுகம் என்றும், தற்புருஷன் பிராங்கமுகம் என்றும், ஈசானர் ஊர்த்துவமுகமென்றும் வழுஉப்பட வரைந்தார்.

(௩௨) கவுதமர் சாபம்.

வாரா ஞானுவதெ வுண்ணுமநயொ டுஹயேயிநஃ
ஸஸுநாராயநாகு-பாய தவஸுருஸுஹஸுஸுஃ

ததஃ கஹாவிந்ரஹதீ காவயொமெநஹுஸூரா|
 சுநாவ்யுஷ்டிரதீவொமுஹூராவீஷ்டு தவிநாஸிநீ |
 ஸுதேத்யு ஸுவெ-ஹுநயொ மௌதஃ தவஸாணிபிஸு|
 சுயாஅஹை கஹுபாவிஷ்டா சுஹாரஸு ப்ராணபாஸணஸு|
 ஸுதேதஹுஃ ப்ரஹ்மாவஹஸு ஸுஷ்டு வஹுதாஸு ஸுயஸு|

“முன்னோர்காற் கிரகஸ்தாச்சிரமிகளாகிய முனிவர் ஆயிரக்கணக்காயினோர் திவ்யமாகிய தாருவனத்திலே சிவாராதனையின்பொருட்டுத் தவஞ் செய்து வந்தார் ; காலபேதத்தினால் ஓர்காலத்து பெரிதாயதும், கடத்தற்கரியதும், அதிகஉக்கிரமுடையதும், உயிர்களை வதைக்கற்பாலதுமாய ஓர் துர்ப்பிக்ஷம் உண்டாயிற்று ; அப்போது தபசுக்கு நிதியாயுள்ள கவுதமரை அம்முனி வரெல்லாம் அடைந்து பசியினால் வருந்திப் பிராணாதாரமாகிய ஆகாரம் வேண்டுமென அவரை யாசித்தார்கள் ; அம்முனிவர் அவர்கட்கு மிகுதி யாகப் பாகஞ் செய்யப்பெற்ற அன்னமளித்தார் ;” பின்னர் அச்சம் யாது மின்றி அவரது ஆச்சிரமத்தில் இருந்து பன்னிரு வருஷம் உண்டு வருவா ராக, துர்ப்பிக்ஷம் நீங்கிற்று ; மழை பெய்து நாடு செழித்தமையால், அவர் கள் அவ்வாச்சிரமம் விடுத்துத் தம்முறைவிடம் போதற்கு முயன்று முனி வரிடம் வந்து அநுமதி கேட்க, அவர் பின்னும் சிலகாலம் தமது ஆச்சிர மத்திருந்து சுகமே உண்டு வாழுமாறு கூறி, அவர்களைப் போகாவண்ணம் தடுத்தார் ; அப்போது அம்முனிவர் மாயா ரூபமாகிய கரிய பசு ஒன்றை (மந்திரத்தினால்) ஆக்கி, கவுதமர் சமீபத்தில் நிற்குமாறு செய்ய, அம்முனி வர் அப்பசுவைக்கொட்டத்திற் கொணர்ந்து கட்டித்தொட்டமாதிரத்தில் அது வீழ்ந்திருந்தது ; இவ்விஷயத்தை முனிவர் அறியாங் கோஹத்திநிகழ் ந்துபோயிற்றே என்று சோகித்தார் ;

மொவஜெயம் விஜயெயுஷு யாவதுவாஸிரா|
 தாவதெதுஹைஹைஹைஹை மஹாரோ வயதேவ வரி|

“(அம்முனிவர்கள் கவுதமரை நோக்கி) விப்பிரசிரேஷ்டரே ! இது பசுக் கொலை ; துமது சரீரம் ; நீங்கும் வரையும் துமது அன்னம் புசிக்கற்பால தன்று ; நாங்கள் (இவ்விடம்விட்டுப்) போகின்றோம்” என்று கூறிப் போய்த் தமது தாருவனத்தை அடைந்தார்கள் இவர்கள் மாயத்தினால் நேர்ந்த கோவதையைக் கவுதமமுனிவர் அறிந்து அவர்களைச் சபித்தார் ;

ஹிஷ்டிணி சூயீவாஹூ ஹைவாதகிவிஸூரோ|
 வஹுஸுஸுத கயாஸாவாஜாயயோநாஃ ஸுநஃ ஸுநஃ
 ஸுவெ-ஹு ஸுப்ராஹு ஹெவெஸு ஸுக்ரா ஸுஸூஸூயஸு

தலையிடுவொருவனா ராமநகரமென்றொருநாள்
 ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு
 வளவம் ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு
 வளவம் ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு
 வளவம் ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு
 வளவம் ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு
 வளவம் ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு

“மகாபாதிக்களை நிகர்த்து வேதபாகியர்களாய் ஆவார்கள் என, அவர்கள் அநேகமாய்ச் சாபத்தினால் மீட்டும் மீட்டும் பிறந்து, (மாயாதத்துவ) உருத்திரரையும் அவ்விபயராகிய நாராயணரையும் ஸதேதத்திரஞ் செய்நார்கள் ; அப்போது மோகசாஸ்திரங்களைச் செய்வோம் என்று மாதவராகிய முராரியினால் உருத்திரர் வேண்டப்பட்டும், கேசவர் உருத்திரரால் உஞ்றற்பட்டும் மோகசாஸ்திரங்களைச் செய்தார்கள் ; சாரால், ஆலாருளம், வாமம், பைரவம், பாஞ்சராத்திரம், பாசபதமுதலிய மற்றைய ஆபிரக்கணக்காய (மோக சாஸ்திரங்களை) உண்டாக்கினார்கள்” என்று கூர்மபுராண பூருவபாகத்து கரு-ஆம் அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மேலே கூர்மபுராணத்தில் முனிவர் என்று கூறப்பட்டவர் யாரெனின்,

ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு
 ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு
 ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு
 ஸ்ரீமதேவநாயகராய் கருநாடகமொருவருக்கு

பிராமணர்களே கவிதாஸர்க்கிமததை அடைந்தார் என்று யாருடையவகண்டத்து கரு-ஆம் அத்தியாயத்திற் கூறப்படுகின்றது.

“கவிதாமுனிவர் நதிகுஞர் சென்று மாதத்தியாங்காநுஷ்டானம் பண்ணிவரும்போது பசுவை அதட்டினார், அதட்டியபோது அது கிழே விழுந்து மடிந்தது” என்று சந்தியாகியார் விடுத்த கதாப் பிரசங்கம் கூர்மபுராணத்திலேனும் சூதசங்கிதையிலேனும் கூறப்படவில்லை.

மேலே கூர்மபுராணத்திற் கூறியவாறே சூதசங்கிதையினும்

வாஹுராசுரன் காவாசுரன் தயா காவாசுரன் தயா
 வாஹுராசுரன் காவாசுரன் தயா காவாசுரன் தயா
 வாஹுராசுரன் காவாசுரன் தயா காவாசுரன் தயா
 வாஹுராசுரன் காவாசுரன் தயா காவாசுரன் தயா
 வாஹுராசுரன் காவாசுரன் தயா காவாசுரன் தயா
 வாஹுராசுரன் காவாசுரன் தயா காவாசுரன் தயா

“பாஞ்சராத்திரம், காபாலம், காளாமுகம், சாக்தம் என்பவற்றில் தீக்ஷிக் கப்பட்டு நீங்கள் பிராமண அதமர்களாவீர்களாக ; பவத்தம், ஆருகதம், பாசபதம், சாம்பவம் என்பவற்றில் தீக்ஷிக்கப்பட்ட நீங்கள் பிராமண அத

மர்கனாகுக்” என்று கூறப்பட்டமையான், வேதபாகிய பிராமணர்களுக்
காக அவைநிகாகமங்கள் உருத்திரராலும் விஷ்ணுவாலும் ஆக்கப்பட்டன
என அறியப்படுகின்றது.

கூர்மபுராண சூதசங்கிதா கலோகங்களுட் காமிராத் இருபத்தெட்டு
ஆகமங்களின் பெயர் ஒன்றேனும் காணப்படவில்லை. பரிசுப்பப்பட்டவர் ஆதி
சைவப்பிராமணர் என்றும் காணப்படவில்லை. அங்ஙனமாகவும் சந்நியாசி
யார் “தட்டிப்பேச ஆவிலல்லாவிடற் றம்பி ரண்டப்பிரசண்டன்” என்றவாறு,
கவுதமரால் ஆதிசைவர்கள் சங்கிக்கப்பட்டார்கள் என்றும், காமிராத் ஆகமங்
கள் வேதபாகிய்களாகிய அவ்வாதிசைவர்கள் பொருட்டிப் படைக்கப்பட்
டன என்றும் சந்நியாசியார் இப்பூமண்டல் மெய்தில்லாத பொருள்பொய்
கற்பித்து எழுதுகின்றார். “யாதுக்காக ஐந்தாய் புராணங்களில் இல்லாத
பொய்களைப் பிதற்றி வரைகின்றீர்” என்று அவைக கேட்பார் ஒருவரும்
இல்லைப் போலும்!

(௩௩) சிவாகமம் வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டமை.

கூர்மபுராணத்தினும் சூதாங்கிதையினும் கவுதமர் சாபம் கூறப்பட்ட
விடத்துக் காணப்படும் பாசுபதம் அவைநிக பாசுபதமன்றி வைநிக பாசுப
தமன்றும். பாசுபதம் இருதிறப்படும் என்பதை முன்னிக் காட்டுதும். எப்
போதுவேதங்களுனோ, அப்போது இதிகாசபுராணங்கள் உண்டு; எப்
போது இதிகாசபுராணங்கள் உண்டோ, அப்போது சிவாகமங்கள் உண்டு;
வேதத்தினும், இலிங்கபுராண சிவபுராண ஸ்காந்தபுராண முதலியவைகளி
னும், சிவாகமங்களும் சிவாகம விஷயங்களும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்
றமையின்.

யசர்வேதத்தைச் சார்ந்த தைத்திரிய ஆரணியகத்துப் பிரதம பிரசி
னத்து

மெருநெருவாழ்நிலி |

என்றற்றொடக்கத்த மந்திரத்திற் காணப்படும் நவபதீ (நவவதீ) என்னும்
பெயரல்லுக்கு “மீமாஞ்சை, நியாயம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்தி
ரம், பாசுபதம், ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம் என்னும்
ஒன்பது பிரிவுகளாக வாத்தேவி பரமான்மாவின்னு வெளிவந்தாள்”
என்று வித்தியாரணிய பாஷ்யத்தில் வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்ட பாசு
பதம் சைவாகமத்தின்பாலதாம் என்று பெறப்படலானும்,

ஸ்வமெருவாழ்நிலாநாடி |

“சைவாகமநெறியினர்க்குக் (கர்த்தா) சிவபெருமான்” என்று அன்னபூர்ணி யுபநிடதத்திற் காணப்படலானும், சிவாகமம் சுருதியுத்தமாம் என யாவ ரும் உணர்ந்து கொள்வாராக. ஆதலின், சந்நியாசியார் கலிகாலத்துப் பின் னையிலே காமிகாதி ஆகமங்கள் உண்டாயின என்னும் கூற்று வெற்றுகை யாய்முற்றியது. மூலபுருடராகிய சங்கரர் சுவேதாசுவதரோபநிடதத்துக்குப் பாஷ்யம் எழுதுங்காற் சந்தான சர்வோத்தமம் என்னும் இருபத்து நான்கா வது ஆகமத்துக்கு உபாகமமாய்ப் போந்த சிவதருமோத்தரத்தினின்று பிரமாணம் எடுத்துதகரித்திருக்கின்றார். சந்நியாசியார் கருத்துப்பிரகாரம் சிவாகமம் அவைதிகமாய் அப்பிராமாணணியமாய்ப் போமாயின், அம்மூல புருடர் அச்சிவதருமோத்தராகம சுவோகத்தை யாதுகாரணம்பற்றி உத கரித்துச் சுவேதாசுவதரோபநிடதத்தையும் அவைதிகமாக்கித் தாமும் அவைதிகராய்ப் போயினார்? இச்சந்நியாசியார் அம்மூலபுருஷர் காலத்தில் உதித்திருப்பாராயின், அவ்வாகமசுவோகங்களைப் பிரமாணமாக உதகரிக்க வொட்டாது அம்மூலபுருடர்காலிலே உபதேசித்து இவர் தடுத்திருப்பார். அங்ஙனஞ் செய்யாதுவிட்டமை இவர்க்கு இப்போது துரதிஷ்டமாய் நேர்ந் தது.

(௩௪) கவுதமாச்சிரமத்துக்குப் போனவர் ஆதிசைவ ரல்லர்.

“சான் கல்லு முழச்சோறு” என்று சந்நியாசியார் கூறியவாறு, சிவால யங்கனையே ஆதாரமாய்ப் பற்றியிருக்கின்ற ஆதிசைவப்பிரமாணர்களுக்கு ஓர்காலும் தூர்ப்பிக்ஷம் நேரந்திராது. சிவபெருமானுக்கு மீளா அடிமையாகி “முப்பொழுதந் திருமேனி தீண்டுபவர்” களாகிய ஆதிசைவர்களைச் சிவ பெருமான் ஒர்போதும் கைவிடவாரல்லர். இவர்கள் எத்தனை அபராதங் கள் செய்யினும் அவற்றைச் சிவபெருமான் க்ஷமித்தார், க்ஷமிக்கின்றார், க்ஷமிப்பார். ஓர் இராசபுத்திரன் எத்தனை குற்றஞ் செயினும், நாம் அவ னுக்கு அஞ்சவேண்டி நேர்கின்றது. ஆதலின், காமிகமுதலிய வைதிகாக மப் பிரகாரம் அங்கங்கே சிவலிங்கப்பெருமானை அர்ச்சித்துவரும் ஆதிசை வர்கள் கவுதமர் கொடுக்கும் அன்னத்துக்கு ஆசைப்பட்டு ஒர்போதும் அவர்கள் வனத்துக்குப் போந்திலர்; அவராற் சபிக்கப்பட்டவருமாகார்,

தவஸீஸூவ்யுகஸூஷுஸூதே |

“சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாயினரும் மேலாயினரும் காணப்படவில்லை” என்று மந்திரோபநிடதத்திற் கூறப்பட்டதற்கு மாறுபட “அரியுஞ் சிவனு மொன்று அறியாதார் வாயில் டண்” என்று பிதற்றி

(௩௫) முண்டகோபநிடதச் சுருதிப்பொருள்.

முண்டகோபநிடதத்து முதன் மந்திரத்துக்குப் பொருளுரைக்கப் போகது” “பிரமம் எதனால் அறியப்படுகின்றதோ, அது பரவித்தை” என்று கூறி, “கர்மகாண்டம் அபரம் என்றும், ஞானகாண்டம் பரம் என்றும் சிவர் பொருளுரைக்க முந்துவர்” என்று சிவாசாரியர் உரைத்தமை தவறு என்றும், ஒருவரும் இதுவரைக்கும் அர்த்தஞ் சொல்லவில்லை என்றும் கூறிய சந்நியாசியார் அப்பயதிக்ஷிதர் சிவார்க்கமணிதீபிகையின் ௩-ஆம் அத்தியாயத்து ௩-ஆம் பாதத்து ௩-ஆஞ் சூத்திரத்தின் கீழும், பஸ்மவாதா வனியினும்

உவகூரீ நஞாரௌவெ விஷெவெவிதஸு உதி ஹஸ்யபூஹுவெஷா
வஷனி வராரௌவா உவராக | தகூரவராயபூரெஷெயஜுவெஷு
ஸாரீவெஷா உவஷுவெஷுரிஷாகவெஷா வராகரணஹி, ருஷு | உஷெஷா
ஜெஷா திஷுரிஷிஷாஸவராரணஹி ராய யஜீஷாஷிணீ | சுஷ வரார
யயாதஷகூரீயிமூஷு உதி விஷுரஸுஷு விஷுரஸுஷு நஷு வ்யா
ஷகூர |

கூறப்பட்டவாறு, அபரம் என்றது இருக்காதி வேத முதலியவற்றையும், பரம் என்றது வித்தியாஸ்தானங்களையும் (உபநிடதங்களையும்) உணர்த்தியவாமென உணர்ந்து, தாம் எல்லாம் பார்த்தவர் போல மதித்து ஒருவரும் அங்ஙனம் கூறவில்லை என்று எழுதினமை தவறென்றும் அறிந்துகொள்வாராக.

(௩௬) சுருதிகளைப் பிராகிருதபாஷா மத்தியில் எழுதப் படாதென்ற சந்நியாசியார் பின் அங்ஙனம் எழுதி வழுவுற்றமை.

வேதங்களைப் பிராகிருதபாஷாப் பிரபந்த மத்தியிலே எழுதுவது அது சிதம் என்று தமது முற்கரபத்திரிகையின் ௫௫-ஆம் பக்கத்திற் கூறிய சந்நியாசியார், ௧௦௭-ஆம் பக்கத்திலே

யஷா உஷுவசு |

என்னும் சுவேதாசுவதரசுருதியைப் பிராகிருத பாஷையின் மத்தியில் யாது பற்றி எழுதினாரோ? அங்ஙனம் எழுதிய இவர் தமது வாக்குப் பிரகாரம் சுருதியை அதுசிதமாக்கி, தாமும் அதுசிதராமாறு முன்பின் மலைவுறத் திட்டிவிட்டார்.

பிராகிருதபாஷைக்கு மத்தியிலே சுருதியை எழுதக்கூடாதென்றும், பிராகிருத தமிழ்ப்பாஷையை லௌகிகத்துக்கன்றி மற்றொன்றுக்கும் உபயோகப்படுத்தக் கூடாதென்றும் தூஷிக்கின்ற இவர் சமஸ்கிருதபாஷை மிகுதியும் வழங்கும் ஆரியாவர்த்தபூமியில் வசிக்காது, யாதுகாரணம்பற்றிப் பிராகிருதபாஷாப் பூமியில் வந்து பிராகிருதபாஷை பேசுபவரோடு கலந்து கேட்டு இவர் கர்ணகடோரம் எய்தவேண்டும்? இத்தென்னுட்டுள்ளும் சுத்தத் தமிழ் பேசுகின்ற நகரப்பிரபுக்கள் வசிக்கும் தேவிகோட்டை நாடி யாதுக்காகப் போயிருக்கின்றார்? லௌகிகத்துக்கும் பிராகிருதபாஷை உபயோகிக்கலாகாது என்று கூறி இவர் சமஸ்கிருதபாஷையில் நகரவணிகர்களோடு சம்பாஷிக்கில், அவர்கள் இவர் பாஷையின் அர்த்தத்தை எவ்வனமறிந்து இவர்குப் பொருள் கொடுக்கவல்லுராவர்! சந்ரியாசியார் சமயோசிதமாய்க் காலம் போக்குவதில் மகாசமர்த்தர் போலும்!! பொருள் யாசகமாகப் போயிருத்தலாற்றான் லௌகிகத்துக்குத் தமிழை உபயோகிக்கவேண்டும் என்று இப்போதுசிறிது இரங்கினார் போலும்!! இவரது உபாயம் மிகவும் நன்று! நன்று!!

(௩௮) சந்ரியாசியார் வழுவுறப் பொருள் செய்யப்பட்ட சுருதியைத் திருத்தா துவிட்டமை.

யுராதஸூன டிவா ருராதின-ஸூனவாஸுலிவ வஸவ செவலி

என்னும் சுருதிக்குச் சிவாசாரியர் “பகல் இராத்திரி இல்லாதவர் எவரோ, அவர் சிவம்” என்று எழுதிய வழுவைச் சந்ரியாசியார் அங்கேகரித்துத் தாமும் வழுவப்பட்டவராயினர். “எப்போது இருள் உளதாய்ப் பகலுமின்றி இரவுமின்றிச் சத்துமின்றி அசத்துமின்றி இருந்ததோ, அப்போது சிவன் ஒருவரே இருந்தார்” என்பதே அச்சுருதிப் பொருளாம்.

(௩௮) ஆதிசைவராவர் கானீனர் குண்டகர் கோளகரல்லர்.

பர்த்தா மரித்த பிற்பாடு, கேரளர் ஜனித்தமைபினுன்றோ,

போதூபநீதலி

“தாயாரால் உபயனஞ் செய்யப்பட்டவர்” என்று சிவரகசியத்தினும், தெரோதாரணா “உமது தாய் கைம்மை” என்று சங்கரவிஜயத்து அ-ஆம் அத்தியாயத்தினும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சந்ரியாசியார் கூறியவாறு, கோளகர் ஆதிசைவராய்ப் போவாராயின், அக்கேரளர் யாதுபற்றி ஆதிசைவராய்ப் போந்திலர்? இந்நாளையிலேனும் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னேனும் விவாகமில்லாத ஜஸ்வலையாகிய எந்த விபபிரகன்னியிடத்தில் ஜந

புருஷனுக்கு எவன் ஜனிதா ஆதசைவனுன் என்றும், எந்தக் கோன்கள், எந்தக் குண்டுகள் ஆதசைவனுன்னான் என்றும் ஊர் பெயர் முதலிய வற்றோடு எழுதி உறுதிப்படுத்துவாராயினன்றோ, இவர் எழுதியவை மெய்யென அங்கீகரிக்கப்படும். அங்ஙனம் பிற்காலத்திலே ஆதசைவரானவர்களுள் ஒருவரையேனும் குறிப்பிட்டுக் கூறர் சந்நியாசியார் வன்மைபுடையரா? சிருஷ்டிகாலத்தில் இருந்த பார்ப்பினிகள் மாத்திரம் பதிஷ்டத்தன்மை நீங்கிச் சோரநாயகனோடு சேர்ந்து ஆதசைவரைத் தோற்றுவித்திருப்பாராக, இக்காலத்துள்ள பார்ப்பினிகள் மாத்திரம் பதிஷ்டதா தர்மம் அணுத்துணையேனும் நீங்காது இருக்கின்றார்களா? ஆதசைவரைத் தூஷிக்கப்போய்ச் சந்நியாசியார் நம் சூலபத்தினிகளையே தூஷித்தவராய் முடிந்தார். இவர் தோளுக்குப் பயந்து பாம்பின் வாய்ப்பட்டவராயினார். அந்தோ! சிற்சில வருஷங்களுக்கு முன்னே சிக்காவேரி. கு. ஸ்ரீ கிவாச தீக்ஷிதர் என்ற பார் சிற்சில சாதிகள் கோயிலினுள்ளே பிரவேசிக்கலாம் என்று வைத்தியநாததீக்ஷிதம் என்னும் ஸ்மிருதிபுத்தபலத்திலே புதுச் சலோகம் படைத்து வைதிகத்துக்கும் லௌகிகத்துக்கும் மாறுபாடு புதுததி அச்சிட்டுவிட்டாராம். வைத்தியநாததீக்ஷிதரோ மற்றியாரோ எட்டிற் கிடந்த அந்த ஸ்மிருதி முத்தாலத்தான்னோ ஆதசைவர்களைத் தூஷித்துச் சலோகம் படைத்துப் புதுத்திவைத்தார். இந்தக் கற்பனை கலாசங்கம் வேதோபாஸ் பிருங்கண புராணகம்ங்களுக்கு முன்னர்ச் சடைபயிலே நூலிட்ட வன்மைபுடையனவா?

(௩௬) ஒரு வஸ்துவிற் சகுணம் நீர்க்குணம் என்னும் இரண்டும் உளவாம் எனல்.

சுவேதாவதாத்து சு-ஆம் அத்தியாயத்து உ, சு-ஆம் மந்திரங்கொற்றி “குண” (௧௩௭) என்றும், “குணசர்” (௧௩௮) என்றும், சு-ஆம் மந்திரத்தில் “நீர்க்குணர்” (௧௩௯) என்றும் விவரிப்பதன் குணமுடையராகவும் நீர்க்குணராகவும் கூறப்பட, சங்கரரங்கிதையும் தகைகாண்டத்து சு-ஆம் அத்தியாயத்து உ-ஆம் சலோகத்தில்,

சுமேநகமுணஸுபவனொ ரிடுபுணொ ஸுவி சிஹுரூபி

“சிவபெருமான் (ஹேயகுணநிலாமைபின்) நீர்க்குணராயினும், (சச்சிதநந்தநாதி) சகல (மங்கல) குணசம்பன்னர்” என்று கூறப்பட்டிருத்தலின், நீர்க்குணம் சகுணம் என்னும் வதிர்மறை உடன்பாட்டுக் குணங்கள் எங்ஙனம் ஓர் வஸ்துவில் கிகழுமென ஆகேஷித்தவர் தவறுண்டனர்; (சத்துவ ரஜஸ் தமசு என்னும் மூன்று) ஹேயகுணங்கள் இல்லாமையையே நீர்க்குணம் என்பது

மும்மாயைகள் பெறப்படலானும், சூதசங்கிதை சூதகிதை உ-ஆம் அத்தியாயத்து ௩, ௪, ௫-ஆம் சுலோகங்களாற் பெறப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தூலப்பிரகிருதிக்கு மேற்படச் செல்லாமையானும், இவ்வுண்மை “வைதிக சத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த தத்துவப்பட வினாவிடையின் ௧௧, ௩௨-ஆம் பக்கங்களால் அறியப்படலானும், யஞ்ஞவைபவகண்டத்து ௧௪-ஆம் அத்தியாயத்து ௨௪, ௨௭-ஆஞ் சுலோகங்களிற் காணப்படும் நிவிர்த்திகலை, பிரதிஷ்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியாதீதகலை என்னும் ஐங்கலைகளும் முறையே பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் ஐம்பூதங்களில் நிலையுருவன என்று கூறப்படலானும்,

வஹாரஹுகு^௦ வரிவதூ^௦தெ வ்யு^௦ |

என்னும் தைத்திரீய ஆரணியக மந்திரத்துக்கு வியாசமுனிவர் அருளிய அறுபது சுலோகவியாக்கியானத்தினால் வைதிக சைவத்திற் கூறப்படும் நிவிர்த்திகலை பிருதிவி தத்துவத்துக்கு வியாபகமாகவும், பிரதிஷ்டாகலை அப்பு முதலிய இருபத்து மூன்று தத்துவங்களுக்கு வியாபகமாகவும், வித்தியாகலை புருஷ தத்துவமுதற் சூக்குமப்பிரகிருதி இறுதியாகிய ஏழு தத்துவங்களுக்கு வியாபகமாகவும், சாந்திகலை சத்தவித்தை ஈசரம் சாதாக்கியம் என்னும் முத்தத்துவங்களுக்கு வியாபகமாகவும், சாந்தியாதீதகலை சத்திதத்துவம் சிவதத்துவம் என்னும் இரண்டுக்கும் வியாபகமாகவும் கூறப்படலான், வைதிகத்திற் கூறப்பட்ட நிவிர்த்தியாதிபஞ்சகலைகளினும் வைதிக சைவத்தில் மேலே கண்டவாறு கூறப்பட்ட நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகள் வியாபகமாய் மேலோங்கி நின்றன என்றும் தெளியப்படும்.

(௪௧) விஷ்ணுவினது பரமபதம் வேறு; சிவரூது பரமபதம் வேறு.

விஷ்ணு புராணங்களிற் காரணப்பிரமமாகச் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணு வினுடைய பரமபதஸ்தானம் மூலப்பிரகிருதிப் பாற்பட்டதேயாம்; இவ்வுண்மையைத் தத்துவப்பட வினாவிடையின் ௪௭-ஆம் இலக்கத்திற் காண்க; சிவ புராணங்களிற் காரணப்பிரமமாகக் கூறப்படும் சிவபெருமானுடைய பரமபதஸ்தானம் சாந்தியாதீதகலைப்பாலது. ஆகலின், சிவன் விஷ்ணு என்னும் இருவகைக் காரணப் பிரமங்களுக்கும் பேதம் இல்லை என்று இரண்டையும் ஒன்றாய்க் கலக்க நேர்ந்த சந்நியாசியார் கருத்து மலையாளத்திற் பாகம்பண்ணப்படும் அயியல் போலாயிற்று. ஆகலின், அவ்விரு பிரமங்களும் பெயரினாலும் விஷயத்தினாலும் வெவ்வேறாம்.

(௪௨) வைதிகத்தின் மேலாயது வைதிக சைவம்.

வைதிகத்திற் சொல்லப்பட்ட ஆன்மப்பிரமத்துக்குமேல் எத்தனையோ படி தத்துவங்கள் உயரப்பெற்று, அவற்றுக்கு மேல் வியாபகமாயுள்ளார் வைதிக சைவப் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானாதலின், “ஆகமிகள் வேதமார்க்கத்திலே வந்துதான் பூரணமாகியபோகமும்மோகமும் அடையவேண்டியிருக்கின்றதென்று” கூறும் சந்நியாசியாரது அஞ்ஞானவுரை புறவாழியிற்போய் ஒடுங்கிற்று.

யொ டயீது உதாரொவொநீ ஸ்ஷஸுமவடிகுரீநீ |
 வுராண ந்யாய ஜீராமலா யஜி-ராஜீ வுராஸுராநீ |
 ஸவ-பாஸாஸு-கக்ஷஜஸுயானாநகவிக |
 வதி-வாஸாநுஸாமி-ஸெவத-ததுக்ஷணமகிதாநீ |
 ஜாக்ஷ ஜாநெந தெநெநவ ஜாக்ஷ-ஹ-ஜெய ராமநாஸி |
 ஜாநஹ ஸாத்நிஷ்ஷஹி-ஸெவகவிஷய-கித |
 ஜாநெவத-திதய-விதாநஹி-ஸொ நியதெநிய |
 ஸ ஜீவநெவ கி-ஸுதா ரொ-க-ஸ்ரீவஸகி |

“சிக்ஷமுதலிய ஷடங்கங்களையும், பதக்கிரமங்களோடு நான்கு வேதங்களையும், பதினெண் புராணங்களையும், நியாய மீமாஞ்சா தருமசாஸ்திரங்களையும் கற்றுச் சகல ஆகமார்த்த தத்துவஞ்ஞாய், மற்றைச் சமயசாஸ்திரங்களின் தத்துவங்களை அறிந்தவனாய், பதி பாசம் பசு என்னும் திரிபதார்த்தங்களின் இலக்ஷணங்களை அறிந்தவனாய், அந்த ஞானத்தினாலேதானே அகம் என்னும் பதத்தாற் சுட்டப்படும் ஆன்மாவாகிய ஞாதிரவும், ஜெயப் பொருளாம் சிவமும், (தன்னறியில் விளங்கும் ஞானமாம்) சிவஞானமும் என்னும் மூன்றையும் அறிந்து, (அம்முன்றின் பகுப்பிறவாதிறந்து அத்தாவித) நிஷ்டையுறுபவன் எவனோ அவனே சீவன் முக்தன்” என்னும் ஸ்ரீ தபுராண சங்கரசங்கிதைச் சுலோகங்களானும், வைதிகத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட வைதிகசைவம் என்பதும், வைதிகத்தினின்று சைவத்துக்கு வந்துதான் மோகமும் அடையலாம் என்பதும் பிரமாண பூருவமாக நிரூபிக்கப்பட்டமையால், வைதிகத்தைமாத்திரம் சிறந்ததெனக் கூறி மூலப்பிரகிருதிவரையில் நிறுத்திக் கூறுஞ் சூதசங்கிதாசுலோகப்பொருள்கள் பிருதிவியாதி சிவ தத்துவார்த்தமாகிய ஷட்திரிம்சத் தத்துவார்த்த சிவபரம்பொருளை வியாபகமாக நிறுத்திக் கூறிய சங்கரசங்கிதாசுலோகப் பொருட்கு முன் நிற்கமாட்டாவாய் வலி ஒழிந்தனவாம்.

(சுரு) பாசபத விரதம் யாதென்பது.

பள்ளி வட்டாரிகாட, திருச்சி இம் அகதியாய்த்துள்ளாள்

பாடல்கள் மெய்நிகரம் எனும்படி கவிதைகள் எழுதினார் ஹஸ்ஸு பொன்னுமாராயர்.
மேலும் - பாட்டு நாகரிகம் உடைய யதார்த்த கவிதையாக இருக்க வேண்டும் என்ற நியமம்.

என்றபடியோ கத்தையுடன் ஈசலோகங்களிலே, அகாவசிரிசின் கூறப்பட்ட மந்திரங்களால் விபூதியை எடுத்தியாபரகாதி கேசராதமதேகத்தில் உத்தூ ளனம் பண்ணுவதே (பாரபக) விரதம் என்றும், இந்த விதத்தை அதாவ சிரசு விரதம் என்றும், முண்டிகொண்ட கம சிரோவிரதம் என்றும், ஈசலோ தாகவதாமும் கைவல்லியமும் அத்தியாசிரமம் என்றும், சில உபநிசேகங்களா சாம்பவம் என்றும், சில உபநிதங்கா ஸூகவரம் என்றும் கூறுகின்றனா எனறு கரணப்படுகின்றன. வாஸுதவகிதை பூநுபாரத்து உபநிதம் அதநி தியாயத்தில்

வந்தால் பொருள் கொடுத்தால் நிர்வாகத்தில்
வந்தால் கீழ் பணிகளைக் கவனமாக நிர்வாகம் செய்கிறார்கள்.
வெளியே குறிப்பிட்டு விட்டுவிட்டு உடனடியாகப் பதிலளிக்கும்.

“வைதிக பாசபதவிரதம் அகலவசிரித ரொல்லபபட்டது, இவ்விரதத்தை அநுஷ்டிப்பவன் ஸந்திகன் எனப்படுவன், அவன் அத்தியாசிரமி என்றும் மகாபாசபதன் என்றும் கூறப்படுவன்” என்றும் அறியப்படுகின்றது. வாயு சங்கிதையில் விதிப்பிரகாரம் விஜாபிணிநிகொண்டு அக்கினிவளாத்து, ரைவாகமத்திற் கூறப்பட்ட நிருவாணதீக்ஷைபக்ஷப்பாத தந்தவ ரோதனை முதலிய செய்து தீக்ஷை செய்யுமாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதரங்கிதையில் அக்கினி முதலிய ஆறு மந்திரங்கொண்டு சாவாமகோத்தூரானமாதிரஞ்செய்தல் கூறப்பட்டிருக்கின்றதன்றி, விஜாதீக்ஷை எனப்படும் பாபததீக்ஷை செய்யப்படுங்காலும், அக்கினி வளர்க்குமாறு, தத்துவசோதனை புரியுமாறு, தீக்ஷிக்குமாறு முதலிய ஒன்றும் காணப்படவில்லை. வைதிக பாசபதவிரதமாவது யாதென்றி சுருக்கிக் கூறுதும்.

அதர்வசிரசிலே கூறப்பட்ட பாசபதவிரதம் சித்திராபுரலி முதலிய வாகக் குறிக்கப்பட்ட புண்ணியகாலங்களிலே சிவாலய முதலிய புண்ணிய ஸ்தானங்களிலே செய்யப்பட்டல்வேண்டும். பவுர்ணைக்கு முற்பட்ட திரையோ தசியில் முழுதசுவானவன் ஸ்நானஞ் செய்து நித்திய கர்மமுடித்து, குருவை வழிபட்டுப் பூசித்து, வெள்ளைவஸ்திரர் தரித்து, விபூதியிட்டு, தர்ப்பை யின்மீது கிழக்கு நோக்கியேனும் வடக்கு நோக்கியேனும் இருந்து, கைமீலே தருப்பைகொண்டு பூராணயாமஞ் செய்து, சிவபிரானையும் சிவபிராட்டியா ளையும் மனசினுலே தியானித்து, சிவபரியந்தமேனும், பன்னிரு வகுஷமே

ஹம், ஆறு வருஷமேஹம், மூன்று வருஷமேஹம், ஒரு வருஷமேஹம், ஆறு மாசமேஹம், மூன்று மாசமேஹம், ஒரு மாசமேஹம், பன்னிரு தினமேஹம், ஆறு தினமேஹம், மூன்று தினமேஹம், ஒரு தினமேஹம் அறுஷ்டிப்பதாகச் சங்கற்பித்து, நெய் சமித்து அன்னம் என்பனகொண்டு மூலமந்திரமுச்சரித்து ஆகுதி செய்து, அதன்பின்னர் பஞ்சபூத முதல் நாத தத்துவமியுதியாயுள்ள தத்துவங்கள் எனது சரீரத்திலே சுத்தமாக குக என விரஜாமந்திரங்களினால் ஓயித்து, கையிற் கோமயத்தை எடுத்துப் பிண்டஞ் செய்து, அதனை அபிமந்திரித்து, அக்கினியில் வைத்து, தான் அவிசுண்டு, அதனை ஓர் தினம் காத்து, சதுர்த்தசிகாலையின் முதற்நீனத்திற் செய்தது போலச் செய்து, நிராகாரனாய் அத்தினத்தைக் கழித்து, பின்னர் பூரணையிற் கிரியைகளை முடித்து, ஓமத்தின் இறுதியிலே உருத்திராக் கினியை ஒடுக்கி, விபூதியைச் சாவதானமாய் எடுத்து, சடையுடையனையே ஹம், முண்டிதனையேஹம், ஏகசடையுடையனையேஹம் ஸ்நானஞ் செய்து, இலச்சை ஒழிந்தவனுயின் திகம்பரனையேஹம், காஷாயவஸ்திரம் தரித்தவனையேஹம், சர்மம்பரமுடையனையேஹம், கந்தை வஸ்திரமுடையனையேஹம், ஒற்றை வஸ்திரமுடையனையேஹம், வற்கலையுடையனையேஹம், தண்டமுடையனையேஹம், மேகலையுடையனையேஹமாகி, பாத சுத்தி செய்து, ஆசமித்து, சுகளீகரணஞ் செய்து, விரஜாக்கினியிலுண்டாகிய விபூதியை “அக் கிரிதிபஸம்” என்றற்றொடக்கத்த ஆறு அதர்வண மந்திரங்கொண்டு தன் அங்கங்களிற் பூசி, பின் பாதாதி கேசார்தம் பூசி, பின்னர்க் கிரமமாக விபூதியை எடுத்துப் பிரணவத்தையேஹம் சிவபஞ்சாக்கரத்தையேஹம் உரைத்துச் சர்வாங்கோத்தானனஞ் செய்து, அதன்பின்னர்த் “திரியாயுஷம்” என்றற்றொடக்கத்த மந்திரத்தை உச்சரித்துத் திரிபுண்டரத்தை இட்டு, சிவபாவனையுற்றுச் சிவயோகம் புரிந்து சிவலிங்கார்ச்சனை செய்க; விதிப்படி அங்ஙனம் மகாதேவரை அர்ச்சித்து, செபித்து, பின்னர்க் சூருவையும் விரதிகளையும் பூசித்து, சிவபக்தர் முதலாயினோரையும் தீனர்களையும் போசனாதிகளினாலே திருப்தி செய்வித்து, தான் பல மூலங்களையேஹம் பாலையேஹம் உண்க; இன்றேற் பிச்சையெடுத்து ஓர் போது நத்தத்திற் போசனஞ் செய்து, எப்பொழுதும் வெறுந்தரையிற் படுக்கப் பயில்க; இன்றேல் விபூதியிற் படுக்க; இன்றேல் திருணத்திலேஹம், கந்தைத் துணியிலேஹம், மான் றேறிலேஹம் படுக்க. இவற்றின் விரிவையெல்லாம் சிவபுராண வாயுசங்கிதை பூருவபாகத்து உக-ஆம் அத்தியாயத்தினும் கைலாசசங்கிதையினும் காண்க.

(சச) இராமர் கிருஷ்ணர் முதலாயினோர் வைதிகசைவரென்பது.

வச்சிரதண்டம்.

தண்டகாரணியத்திலே அகஸ்தியர் இராமருக்கும், இமாசலத்திலே உபமன்னியு கருஷணாகரும் வைதிக பாசபத விரஜாதீகைஷ செய்யப்பட்ட தென்று முறையே சிவதீகையினும் அநுசாசனிபருவத்து கச-ஆம் அத்தியாயத்தினும் கூறப்படுகின்றது. மேலும், கிருஷ்ணர் பாசபதோபதேச தீகைஷ செய்யப்பட்ட மகாபாசபதோபதேசகாண்டத்து ௮௦-ஆம் அத்தியாயத்தினும் ஸ்காந்தபுராண சங்கரசங்கிதை உபதேசகாண்டத்து ௮௦-ஆம் அத்தியாயத்து ௬௩-௬௪-௮௫ சுவலாகங்களினும், கூர்மபுராண பூருவபாகத்து ௨௫-ஆம் அக்கியாயக்கினும், ஸ்காந்த சம்பவ சிதம்பரமான்மியத்து இருபத்து நான்காம் அதத்யாயத்து ௩௪, ௩௫-ஆம் சுவலாகங்களினும், சுவேதாசுவத மகாபநடதத்தற் கூறப்பட்ட மகாபாசபதோத்தமராகிய சுவேதாசுவதர் சுசீலராஜாவுக்குத் தீகைஷ செய்தமை கூர்மபுராண பூருவபாகத்து கச-ஆம் அத்தியாயத்தினும், சவுரபுராணத்து ௨௭-ஆம் அத்தியாயத்தினும், பிரபாகரன் உபதேசிக்கப்பட்டமை ஸ்காந்தபுராண சனற்குமாராங்கிதை ௧௨, ௧௩-ஆம் அத்தியாயங்களினும் கூறப்பட்டுள்ளன. “அரசனையடைந்திடா ரெனிலைவெவரக்கமுமினிது போலுமால்” என்றவாறு, சந்நியாசியார் வடக்குத் தெற்குக்கிழக்குமேற்கொன்றும் அறியாதவன் பேசுவது போலச் சிவபுராணமுதலிய நூல்கள் ஒன்றும் பாராது, மிகக் கீழ்ப்படியினின்று பேசும் சூதசங்கிதையை ஓர் மகாப்பிரமாணமாகக்கொண்டு வைதிக சைவர் க்கெல்லாம் புத்திபுகட்டப் புருந்தமையாம். “கண்டனம் இன்று யாம் கலியின் வண்ணமே!”

(சுநி) விரஜாதீகைஷ சிவதீகைஷபே.

ஊடாநீ ௪௪ ஊகாநுரூபாஹிநெரூபேஹிதூநீ |

ஸிவதீகைஷஸிவபூதா ஸிவாமுவிஸாரதாசு |

‘இப்பொழுது எனது பக்த சிரேஷ்டரும் மகாத்துமாவும் சிவாகமஞ்ஞருமாகிய உபமன்னியு வாயிலாக அவர்க்கு (கிருஷ்ணர்க்கு) சிவதீகைஷ முற்றியது’ என்று சங்கரசங்கிதை கூறுமாற்றால், விரஜாதீகைஷயானது சிவதீகைஷ எனப்படும் என்பது பெறப்பட்டது.

ஸிரொவ்ருகதீஹிபூதா ௪௦௩ உவகிஷ்டிணை |

வெவகிஷி விரஜாதீகைஷாஹிநெயம் வாஹநாஸிநீ |

சீஹலாஸாரதீகைஷி கயிடெயனயாமுபே |

‘உபநிடதங்களிலே இந்தப் பாசபத்விரதம் சிரோவிரதம் எனப்படும்; இது பாவத்தைப் போக்கவல்ல வைதிக விரஜாதீகைஷ எனப்படும்; இது சிவாக

மங்கனிலே மந்திர சம்ஸ்காரதீகைகி என்று கூறப்படும்.” என்று ஸ்கந்த புராண காளிகாகண்டத்திற் கூறப்படுகின்றது.

மேலே கூறிய “விஜரதீகைகையும் வேறு ; சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட தீகைகையும் வேறு; தேவதத்திற் கூறப்படுகின்ற மந்திரங்களே வைதிகமந்திரங்கள் என்றும், ஆகமத்திற் கூறப்படும் மந்திரங்கள் ஆபாசமந்திரங்கள்” என்றும் கூறும் சன்னியாசியார் சிவபுராணங்கள் வாயிலாக வைதீகபாசபததீகையையும் சிவாகமதீகையையும் ஒன்றென்று வியாசமுனிவரும் சூதமுனிவரும் கூறும் கூற்றுக்களை எப்பிரமாணங்கொண்டு தகர்க்கவல்லுநரோ? கூறுவாராக. இவரது பிரமாணமல்லாத பொய்யுரைகள் அப்பிராமாணியங்களாம்.

சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட மந்திரசம்ஸ்காரதீகைகி யானது நிருவாணதீகைகியேயாம். வைதிக பாசபதீகைகி பெற்றவர்களே உபரிஷதங்கள் படிக்கற்பாலர் என்பது

தெஷாபெவெதார ஸ்ரவஸிஷ்டா வஷெக ஸிரோவாகம் வியி வபெஷுலுஹீணயி

முண்டகோபரிடதத்தினாலும்

* சுத்யா ரூபிஷு (பாசபதீகை) வெஷாவாஷ்ஸுமரவிஸம்வஜுஷ்டி

“பாசபதீகைகி பெற்றவர்க்கே பிரமத்தை உபதேசித்தனர்” என்பது சுவேதாசுவதரத்தினாலும் அறியப்படுவனவேயாக, இக்காலத்துள்ளோர் அவ்வைதிக பாசபத தீகைகிபெறுது மறக்கவிட்டு, இப்போதுவாளர் கிருதியேனும், கோபியேனும், நாமமேனும், விதிபிறழ்துவாழைப்பூமடலைவெய்யிலில் உலர்த்தி நெருப்பிற் கருக்கி மஞ்சளும் நீரும் இட்டு உரைத்தேனும், அரிசியைக் கருக வறுத்துக் கற்கண்டுப் பாகிற் கலந்தேனும் ஆக்கப்பயம அவைதிக கரிப்பொட்டேனும் இட்டுக்கொண்டு உபரிடதத்தை அதத்யயனஞ் செய்கின்றார்கள். தாங்கள் வைதிக பாசபததீகைகியை அறுஷ்டியாது விடுத்த குற்றத்தைத் தம்மீதேற்றாது வைதிகபாசபததீகைகிபின்று வேறு படாத நிருவாணதீகைகி பெற்றுச் சிவலிங்காராதனஞ் செய்யும் சிவப்பிராமணர்கள் மீதேற்றித் தங்கள் குழுவைக்கள் அதிகப் பட்டிருத்தல் காரணமாகவும், பெரும்பான்மையும் உத்தியோகம் தமக்கிருத்தல் காரணமாகவும், அவர்களை வைது நிந்தித்துப் புறக்கணித்தல் சிவபிரானுக்குப் பொருடிக் குமா? பொறுக்காது! பொறுக்காது!! தப்பாது. தண்டம் வந்து நேரும்.

* ஞானகாண்டமாகிய உபரிடதவித்தியாலிஷயத்திற் காணப்படும் சிரோவிரதம் என்றதைக் கர்மகாண்டத்துக்காக்கித் தீசசட்டி என்றும், அத்தியாசிரமம் என்றதற்குப் பரமகம்ச சந்நியாசி என்றும் கேரள சங்கரர் எழுதினமை தவறாமென்க.

வச்சிரதண்டம்.

தமிழ்நாடு: பொதுமக்கள் வாழ்வதற்கு உதவும்

“அந்த விஷ்ணுவின்து பரம்பதத்தைப் பெரியோர் சதாநாவமும் பரீக்
கின்றார்” என்று இருக்குவேதத்து ௧-ஆம் மண்டலத்து ௨௨-ஆம் சூத்தர்த்து
௨௦-ஆம் மந்திரத்திற் கண்ட இந்த விஷ்ணு என்னும் பதம் எவரைச் சுட்டி-
யதாம் என ஆராயின்,

ஸ்ரீவெங்கடேசுவரபெருமாள் திருவடிகள் விதானம் |

ஸம்ஸார வெடிவெள்ளம் - பூர்வீகம் வாழாத தனி மனிதன் !

“சிவன், மகேசுவரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிதாமகர், சம்சாரவைத்தியர், சர்வஞ்ஞர், பரமாத்மமா” என்னும் சிவபிரானது நாமாஷ்டகங்களுள் விஷ்ணு என்னும் நாமம் படிக்கப்படுதலால் அது சிவபிரான் மேலதேயாம் என்பதுவாயுசங்கிதை பூருவபாக உஅ-ஆம் அத்தியாயத்து உஉ-ஆம் சுலோகத்தினைப் பெறப்படலானும்,

ஸ்ரீவத்சுபாதி ஹ-ஓக்ஷோஸ் ஸர்ஸாதி வடாதிவ |

வெள்ளையிதிஷ்டி சிவஸுதொலிஷு ருஷாஷுக்

“சிவதத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவமீரூகச் சரீராதிகளையும் கடாதிக்களையும் வியாபித்து நிற்கின்றமையாற் சிவபிரான் விஷ்ணு” எனப்படுவார் என்று வாயுசங்கிதை பூருவபாகத்து ௨௮-ஆம் அத்தியாயத்து ௩௯-ஆம் சுலோகத் தால் அறியப்படலானும் வாசுதேவருடைய வியாபகம் சிவதத்துவ வித்தி யாதத்துவங்களிலிலாது மூலப்பிரகிருதி வரையிலுண்மையான், அவர்க்கு விஷ்ணு என்னும் பெயர் வாஸ்தவமாய்ச் செல்லாது உபசாரமாத்திரையி னாற் செல்லுமாம் என்க.

மேலே உரைத்த விஷ்ணு என்னும் பதம் விஷ்ணுவுக்கு முக்கிய விருத்தியினைச் செல்லாது என்பதுணர்த்தற்கே கடவல்லியபரிடதம் (ந. ௯)

வெள்ளைநீர் வாசலாவொதி தழிவொர் வாசலெழு.

“அவன் (அறுகித்) அத்துவாலின் கரைக்கண்ணதாகிய சிவனாகு பரமாகாய பரமபதத்தை அடைகின்றான்” என்று அத்துவாவை விதந்து இடம் வரையறுத்துக் கூறினமையானும்,

3. தொழிலாள வரலாறு வணிகாதிபதிகள்:

ஹவநாஜா உ தகாஜா கலாஜா வாஸு-தஃ குரோசு |

“மந்திராத்தவா, பதாத்தவா, வர்ணாத்தவா என்னும் மூன்றும் சப்தாத்தவாக்கள் என்றும், புலனாத்தவா, தத்தவாத்தவா, கலாத்தவா என்

னம் மூன்றும் அர்த்தாத்துவாக்கள்” என்றும் வாயுசங்கிதை பூருவபாகத்தி
உரு-ஆம் அத்தியாயத்து கப-ஆம் சுலோகம் கூறுமாற்றினும்,

ஸிவதக்ஷாதிவ-உரீஞ்ஞைவாஹா ஸுஹாஹுதஃ |

“சிவதத்துவமுதற் பிருதிவி தத்துவம் இறுதியாயுள்ள தத்துவமும்பத்தா
றும் தத்துவாத்துவா” எனப்படும் என்று வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்து
கரு-ஆம் அத்தியாயத்து ச-ஆம் சுலோகம் கூறுமாற்றினும், இவ்வறுவித
அத்துவாவும் தத்துவ முப்பத்தாறும் விஷ்ணுபுராணங்களிற் காணப்படா
மையானும், வைஷ்ணவபாஷ்யகாரரும் கேரளசங்கரரும் உபப்பிடுங்கணங்
களுக்கு மாறுபட அத்துவா என்பதற்குச் சம்காரகதி என்று பொருள் கூறி
னமையானும்,

ஹிதிவகூரீடி ஸ ஹந்தீதிஷ்டார-உவரீ-தூரீ |

ஜநாடி-நாபிவிதிஹ பரஸ்வரீ-அபுதெ |

வனததெவவடி ப்ராஹ்ம விஷ்ணு-வாடி ப்ரஸெவிநாடி |

“பிரதிஷ்டாகலாருபம் ஸ்திதிசக்கரம் என்றும், இதனை அதிஷ்டிப்பவர்
லிஷ்ணு என்றும், இது பரமபதம் எனப்படும் என்றும், விஷ்ணு-பாதத்
தைச் சேவிப்பவர்கள் இந்தப் பதமே அடையற்பாவர்” என்றும் சைவ
புராண கைலாசசங்கிதை க-ஆம் அத்தியாயம் கூறலானும், பிரதிஷ்டாகலை,
மூலப்பிரகிருதிப்பாற்பட்டதென அறியப்படலானும்,

வனவ ப்ரகாரரீ-ம நித்யஸ்யாவகஸ்யஸு |

ஸரீஸவஹயரஹிதம் விணா-பூ-வரரீ-வடி |

“இந்தப் பிரகாரம் அமலமும், நித்தியமும், வியாபகமும், அழியாததும்,
நிங்கியாதும்லாததுமாயுள்ளது வைஷ்ணவபரமபதம்” என்று விஷ்ணு
புராணம் கூறுமாற்றினும், விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம் கவுணவிருத்தியி
னால் மூலப்பிரகிருதிப்பாற்பட்டதாய் முடிந்தது. மேலே கடவல்லியும் வாயு
சங்கிதோயப்பிடுங்கணமும் கூறியவாறு

வெஹந்தீ வாரரீ-வொதி-வெவ்வாரீ-வடி |

“அத்துவாவின் கரைக்கண்ணதாகிய என்னுடைய பரமபதத்தையே அடை
கின்றான்” என்று ஸ்ரீராமார்க்குச் சிவபிரான் உபதேசித்ததாகச் சிவகிதை
கஉ-ஆம் அத்தியாயத்திற் கூறப்படலானும்,

யொமிநாஸீ-க ஸூநம் வெஹ்வாரீ-வரரீ-வடி |

“யோகிகளுடைய அமிர்தமாகிய ஸ்தானம் ஆகாயம் எனப் பெயரிய பரம
பதம்” என்று கூர்மபுராணம் கூறுமாற்றினும்,

தை அடைந்து போகின்றதென்று அபிப்பிராயம்” என்றும் மந்திரம் ஓர் புறமும் அர்த்தம் ஓர் புறமுமாக வேறுபடச் சந்நியாகியார் அநர்த்தம் வரைந்தார், பிழைபட்டார்.

(சுஅ) சூதசங்கிதையில் நிருவாணதீக்ஷை கூறப்பட்டமை.

இந்த அத்துவாக்கள் சாதாரணம், அசாதாரணம், சாதாரணசாதாரணம் என முத்திறப்படும். சத்திநிபாதமுற்ற சீடனுடைய சரீரத்தூற்ற சாதாரண சாதாரண அத்துவாக்கள் நிருவாணநீகைஷ்டில் ஆசாரியரார் சோதிக்கப்படும். இதனையே வாயுசங்கிதை,

ஸர்வாரம் ஸுயதெ தெ நஷயஜ் வரிநாயநம் |

“அவரார் சம்ஸ்காரமானது ஷடத்துவசோதனை என்று சொல்லப்படுகின்
றது” என்று கூறலானும்,

முயிற்சிப் பரீட்சை வாரம் சுய-பொது-சேவை நவவத்-நா!

கூடுதலாக அணிவகுத்து நவீன உலகம் நோக்கி விரைவில் வரவேண்டுகிறோம்.

“பின்னர்க் குரு சொன்ன மார்க்கத்தினாலே தான் பாசச்சேதம் செய்ய வேண்டும்; துவிஜோத்தமர்களே! அருளாளராகிய ஆசாரியராலே (அங்ஙனம்) செய்யப்பட்டவிடத்து” என்று குதசங்கிதை யஞ்ஞவைபவகண்டத்து ௩௪-ஆம் அத்தியாயத்து ௧௪-ஆஞ் சுலோகம் கூறலானும், இக்குதசங்கிதா சுலோகத்தைப் பொருள் சொல்லி விளக்கப்போகுகநால்,

வந்திருக்கிறேன் வந்திருக்கிறேன் வந்திருக்கிறேன் வந்திருக்கிறேன் வந்திருக்கிறேன்

தததித⁰ டிஃபிணஹாடு வாஹா⁰முலாஹா⁰நயெசி

“மூலமந்திரத்தினாலே முழுட்சுவாகிய சீடனுடைய சிகையின் நுனியிலே குத்திரத்தைக் கட்டவேண்டியது; அந்தச் சூத்திரத்தைத் தக்ஷிணபாகத்திலே பாதாங்குஷ்டம் வரையும் செல்லவிடவேண்டியது” என்றற்றோடக்கத்த சிவாகமத்து மூன்று சரீலாகங்களை வித்தியாரணியர் உதகரித்திருக்கின்றமையானும், நிருவாணதீக்ஷை செய்யுமாறு வைதிகர்க்குள் இல்லாமைபாணும், சூதசங்கிதையிலே குரு எனவும் காருணிக ஆசாரியர் எனவும் புகழப்பட்டவர் சர்நியாசியாரால் இழித்துரைக்கப்பட்ட ஆதிசைவ சிவாசாரியரேயாம். சிவகிதை, வாபுசங்கிதை, கைலாசசங்கிதை, சனற்குமாரசங்கிதை என்பவைகளிற் கூறப்பட்ட பிரகாரம் வைதிகபாசுபததீக்ஷை பெறாமலும், அது மட்டோ! விபூதி பூசாமலும், அதுமட்டோ! அவைதிகமாகிய கரிப்பொட்

டிட்டும், அதுமட்டோ! வெறு நெற்றியோடும் உபநிஷதங்களை உபநிடதவிதிக்
குமாருகப் படிக்கும் இக்காலத்துப் பிராமணர் முழுட்சவாகிய சீடனுடைய
பாசச்சேதம் பண்ணுதற்கு ஆசாரியராய் வருதல் ஒர்போதும் கூடாதாம்
என்க. சிவாகமங்களைச் சூத்திரந்தாமும் கேட்கப்படாதென்று தவிர்க்கும்
இரசந்யாசியார்தாமா வைதிக பாசபதிகைகூழின் முடிவுக்கு மாறுபடாது
போதிக்கும் சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட நிருவாணதீகைகூழைய அங்கீகரிப்
பார்! இந்த நிருவாணதீகைகூழைப் பொருட்படுத்தாது விடுதலோடமையாது
சந்யாசியார் அதற்குத் தூஷணதூராத்ம புரிந்து அதிபாதகத்துக்கு
ஆளாயினும் ஆளாவார். வைதிக சூதரங்கைதவினுள்ளே சந்யாசியாரு
டைய விரோதிகளாகிய சிவாகமப் பிரதிபாதித சிவாசாரியர்கள் புஞ்று
கொண்டார்களே! இதற்குச் சமாதானம் சந்யாசியார்தாம் கூறவேண்டி
யது; இவர்இனிச் சூதசங்கிதையைப் பிரமாணமாக ஒர்போதும் அங்கீகரி
யார்.

(சுரு) இதிகாச புராணங்களினுஞ் சிறந்தன சிவாகமங்
கள்.

மேலே கடவல்லி மூதிரத்திற் கண்ட அத்துவா சப்ததந்தக்குப் பொ
ருள் செய்யுங்கால், அதனை ஆறத்துவா என்றும், மந்திரம் பதம்வர்ணம் புவ
னம் தத்துவம் கலை என்றும் சிறிது விரித்துச் சில புராணங்களும், இவற்
றினுஞ் சிறிது சுதித்து மற்றோர் புராணமும் விரித்துக் கூறுமாயினும்,
சிவாகமங்களே அத்துவாவைப் புராணங்களினும் மிக விரித்துக் கூறுவன
வாயின. மிருகேந்திராகமம் கங்-ஆவதில் அந்நுவாபபிரகரணத்தை உரு-
சுலோகங்கொண்டும், சுப்பிரபேதாகமம் அந்நுவாவிதிப்பாடலத்தை உரு-
சுலோகங்கொண்டும், சுவச்சந்தபைரவாகமம் முதலியவும் அங்ஙனம் மிகமிக
விரித்தும் கூறிபிருத்தல்காண்க. இதுபற்றியே புராணங்கள் சிவாகமங்களிற்
சிறந்து விரித்துச் சுருதியர்த்தங்கள் கூற வன்மையுடையன அன்றென்று
கொண்டன்றோ,

ஐதிஹாஸ பௌராணாஸ்யாஃ கயாஹி ஓவஸ்யூரஹிகீ|

“இதிகாச புராணங்களால் (சுருதிகள்) மிகு பிரயாசையோடு (செந்திலவே)
உபப்பிருங்கணஞ் செய்யப்படும்” என்று வியாசர் கூறினார்.

(ரு) (சூதாசாரியர்) சிவாகமப் பிரகாரம் சாட்சுவி
திகை செய்தமை.

ஸோஹிகீநாஹுக்ஷா வினொக்ஷிஸுமிஸ்தோநீ|

என்னும் சிவமான்மியகண்டத்து சு-ஆம் அத்தியாயத்து சு-ஆஞ் சுலோசத்துக்குப் பொருள் செய்யுங்கால், வித்தியாரணிபர் தீபிகையில் “முனிவர்கள் புராணசங்கிதைகளைக் கேட்பதற்கு முக்கியாதிகார சித்தியின் பொருட்டுப் பரமசிவத்தியானத்தை முன்னிட்டுச் செய்யும் அவலோகனமாகிய சாட்சுஷி தீக்ஷையைச் (சூதர்) செய்தார்” என்று கூறி,

வக்ஷு ருநீயுயதூகூ ஐராகூபரிஷ்டுஸீக்ஷதெ|

பரூஸூபலிபெராகூயதீக்ஷயஹாகூஸீதேதா|

“கண்ணை மூடி மெய்ப்பொருளைத் தியானித்து (ஆசாரியர்) சீடனைப் பார்க்கின்றார்; பசுவினின்று பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டுள்ள இந்தத் தீக்ஷை சாட்சுஷி தீக்ஷை என அறியப்படும்” என்றற்றொடக்கத்த இரு சுலோகங்களைச் சிவாகமத்தினின்று பெயர்த்து எழுதி உதகரித்து விளக்கினார். ஆகவே, சந்நியாசியாருடைய தனி வைதிகமானது சிவாகமமின்றி நடைபெற மாட்டாதென்று அறிந்திருந்தும், ஞானவதி கிரியாவுதிப்பிரகாரம் தீக்ஷை செய்யும் சிவாசாரியர்களைத் தூஷிக்கத்தலைப்பட்டார். சூதர்தாமே சூத்திரராயிருந்தும் முனிவர்க்கெல்லாம் சாட்சுஷி தீக்ஷை செய்திருப்பாராக, “சூத்திரன் ஞானியாயிருப்பின் சூத்திரனேனும் பிராமணனேனும் உபதேசம் பெறும்பொருட்டு அவனை நணுகப்படாது” என்று ஆஞ்ஞை செய்த சந்நியாசியார் கூற்றுப் பதர்வார்த்தை என்றே ஒதுக்கப்படும்.

(௫௧) உபாசனை மூவகைத்தெனல்.

சுவிபாஹாவநாஹ்ருஷ்டுபீரூபாநாநிவெபாயபெ|

வாகூரீஷ்டியாதசூஷ்டியாலுக்ஷஸாஸ்யா|

சுந்ரூபு ஹாவநாஹ்ருஷ்டு விஜ்ஜையாலாஸுணாகிமா|

சூலாரீநுதரோஹாயஹாவநாஹ்ருஷ்டுயுயம்|

“இத்திரத்தியும்நர் கூர்மரை (நாராயணரை) நோக்கி, சுவாமி] மூவிதபாவனைகளையும் எனக்கு அருளுக” என்று வேண்ட “(நாராயணர்) முதலாவது பாவனை என் விஷயம் (சகுணவிஷயம்), இரண்டாவது பாவனை அவ்லியக்தம் (நிர்க்குணம்) பற்றியது, மூன்றாவது பாவனை முக்குணங்களைக் கடந்த பிராம்மிபாவனை; இம்மூன்று பாவனைகளுள் ஒன்றை அறிஞன் பாவிக்க” என்றும்,

கூரணஸூஸ்யெஷாஷூரீகெஷுஷாவெஷிகீஸூகி|

“அசக்தன் (சகுணபாவனையாகிய) முதலாவது பாவனையையே ஆசிரயிக்க என வைதிக சருதி கூறிற்று” என்றும் கூர்மர் இத்திரத்தியும்நர்க்கு மூவித பாவனைகளைத் தொகுத்துக் கூறி, முதலாவது பாவனை இன்னதென உரைத்தனர்.

சுதிராவுட்கொழலுமா விலும் புவாணீதுயென |

“அசுத்தன் உருத்திரரையும் நாராயணரையும் பிரமாவையும் வழிபடு” என்று கூர்ம்புராணத்து இறுதி அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

வாராதரதரணகூ வாரஸ்பெஷைஷ்யபு |
 திதிரநபேயம் ஜெஜாதிரகூஷணைவீ வரபு |
 வெளயபுஷைஷ்யணிதிர விலநிதிரிதீயதெ |
 காயபு ஜமுடயாஷைகூ காரணம் மூலகூஷ்யபு |
 சுமலவரிவவடலநிகாநாஜையபுஜீமாரம் வரம் |
 ஸமடலிதேககதபுஷைஷ்யபுஷைஷ்யபுஷைஷ்யபு |
 வரதஜிஜாயபுஷைஷ்யபுஷைஷ்யபுஷைஷ்யபு |
 ததவசுஷைஷ்யபுஷைஷ்யபுஷைஷ்யபுஷைஷ்யபு |

“மூலப்பிரகிருதிக்கு (தமாசுக்கு) மேலாயும், சோதியாயும், அக்ஷரமாயும் சச்சிதானந்தமாயும், அவ்வியத்தமாயும் பரத்துக்குமேல் அதிபரமாயும், பரத்துவமுமாயுள்ளது பிரமம்; அதின் ஐசுவரியம் விபூதி எனப்படும்; காரியம் உலகம், காரணம் சத்தமும் அக்ஷரமுமாகிய அவ்வியத்தம்; சர்வபூதங்களுக்கும் அந்தரியாமியாகிய பரமேசுவரன் நான்; சிருஷ்டி திதி சங்காரம் என்னுடைய கிருத்தியமாம்; (குருவபதேசத்தினாலே) இவ்வாய்மையை உள்ளவாறு அறிந்து கன்மயோகத்தினால் எக்காலமும் வழிபடுக” என்று கூர்மபுராணத்து க-ஆம் அத்தியாயத்தில் இரண்டாவது பாவனையாகிய நிக்ருணோபாசனை கூறப்பட்டது. இது அக்ஷரபாவனை எனவும், நிர்ப்பீஜ யோகம் எனவும் படும்.

விசுவநாதன் தங்கை வாழித்துறியேயென

“விதற்பம் ஒழிந்த தத்துவமே பரம் எனப்படும்” எனச் சிவபிரானத்தினும்

வடநிலைவாடி உராய்வாடி கதிண்டு புகுதெம் வரடி |
 மொத்தாரடுகாரடுபடம் வவடதுவலுவிவடி |
 குதாயடுகவலம் வவாடுவலடுகவலாநாதம் |
 கவலிவவடாநாவுகாதிநாதுவலிவம் வரடி |

“போக்தாவும், அக்ஷரமும், புத்தமுமாயுள்ள சாட்சியை அறிஞர்கள் பிரகிருதிக்கு மேலுளதாகக் கூறுகின்றனர்; இவ்வாண்மா தனியாயும், சுவச்சமாயும், சுத்தமாயும், சூக்குமமாயும், சநாதனமாயும், சர்வாத்நியாயியாயும், சின்மாத்நிரமாயும் மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலாயும் உள்ளது” எனக் கூர்ம்புராணத்துச் சாங்கியபோகம் உரைத்த அத்தியாயத்தினுட

“(அகம் ~~ஆன்மம்~~ பதத்தினுள் சூறிக்கப்பட்ட) ஆன்மா மணிகளின் தூல்போலத் தொடர்ச்சியாய்ச் சர்வசுரங்களுக்குள்ளிருந்து நியாமகனாய்ப் பிரகாசிக் குங்கால் அந்திரியாமி எனப்படுவன்” என ஏகான்மவாத சாவசாரோபநிட தத்தினும்,

“நானே சுத்தான்மா, நானே எப்போதும் நான், நான்தான் நித்தியான்மா, நான்தான் தற்பரன், நான்தான் அரநதியாமி, நானே பரமேசுவரன் என இந்தப் பிரகாரம் (நிருபசிதமாய்) எக்காலமும் பாலிக்க” என நிபுசீதை மீனும் கூறப்படலான், இந்த இரண்டாவது பாவனை ஏகான்மவாதிகளுக்குரிய நிரிக்குணோபாசனை என்பது அறியப்படும். பிரமசீதை ௫-ஆம் அத்தியாயத்தது ௧௨௮-ஆவது சுலோகத்திலே,

“இதுதான் வேதார்த்தம் இதற்கு மேலானது இல்லை, (இதோ) ஒழுக்கக் காய்ச்சிய மழுவைப் பிழக்கின்றேன், சத்தியந்தான் சந்தேகமில்லை; பரமாஸ்திகார்களே” என்று பிரமாவானவா முமமுறை கூறிச் சத்தியம் பண்ணினா என்று காணப்படுகின்றது. இதனை மெய்யப்படுத்தாமல்பொருட்டுச் சிவபெருமானும் உம்மையமையாரும் பிரசன்னமாயினா என்றும் ஆண்டுக் கூறப்படுகின்றது.

“(ஏகான்மவாத) ஆசாரியர் செய்த உபதேசத்தினால் எய்தும் பிரமசாக்ஷாத் காரமும் அவித்தியா நிவிர்த்தியும் கூறப்பட்டன” என்று வித்தியாரணியர் முடித்துக் கூறும் சாக்ஷாத்காரம் இந்த நிர்க்குணபாவனையினாலேயாமாதலினாலும், இந்த (அக்ஷரமும் அவ்நியக்தமுமாய்) நிர்க்குணபாவனையினும் மூன்றுவதாகக் கூறப்பட்ட பாவனையாகிய அத்தியாசிரமயோகம் உயர்ந்ததாமாதலினாலும், இது சாரூபிய நிலையில் முற்றுவதேயாக, ஞானபாதத்திற் பெறப்படும் போக்கு மீட்சியில்லாமுத்தி சீவர்த்நஞான போதத்தாற் பெறற்

வச்சிரதண்டம்.

பாலதாமாதலினாலும், சூதசங்கிதை கூறிமுடித்த பிரம சாக்ஷாத்நாரம் ஆன்மப்பிரமமேயாமாதலினாலும், சத்தியம்பண்ணிக் கூறப்பட்ட இரண்டாவது நிலை முடிந்த நிலையன்றோ, பிரமாவைக் கள்ளச் சத்தியத்துக்கு ஆளாத கினவர் புரணங்களுள்ளே லலிதமொழிகளாற் றெடுக்கப்பட்ட சூதசங்கிதையை எண்ணிப் பதினெட்டுத்தரம் படித்த அக்கேரளத்தாரேயாம் என்றும் ஒர்தது உண்மை கடைப்பிடிக்க. அங்ஙனம் மான்ரீக்கியோபபிடதத்துட் புருத்தப்பட்ட கலுடபாதகாரிகையும் பொருட்பரிததப பரிவதன்று.

அகில உலகமே உலகமென்று உணர்ந்து
 உலகமென்று உலகமென்று உணர்ந்து
 உலகமென்று உலகமென்று உணர்ந்து
 உலகமென்று உலகமென்று உணர்ந்து
 உலகமென்று உலகமென்று உணர்ந்து
 உலகமென்று உலகமென்று உணர்ந்து

“புத்திராகியபிட்டுத் தள்ள பற்றை அறுத் து உட்கூ வு மறையுங் கட்டபிற்
கிகளும், சர்வசர்வமந்தருமொழிந் துமிக்க வையார் பெருமையாய், பாண்ட
சுவரியம் புண்டவன் (பாசுபதபோககநிபாஜோ) ஆன்மாவிலே அது பரா
சத்தியோடு பாமாண்மாவாகிய சிவபெருமானைக் காண்டு, பின்னர்க் தானாக
பரமான்மவாயுள்ளவரிலே உலகமனைத்தும் நிறுப்பவனாகொன்றி, இங்
னம் அகூரபாவனை புருவமாக (பாசுபதோபாசுநிவாநிலாக) எய்தும்
இந்த இறுதியாகிய பிராம்மிபாவனைபை அடைகலம பாரதிபாகுதினிலே
ஏகராகிய சிவபெருமானைக் காண்வனாற்” எனக் கலம் பாரமம் தன்ற
வது பாவனைபை விதந் தகூறிய

நகரிக் கணா நவ்ரஜயாயவ ர ர க்யாய) விவி நவி , பிடி கதவிர ந , மஃ

“(சிரௌத ஸ்மார்த்தக்) கிரியைபினாலாவது, புதலவையடை மயிலாவது, பொருளுடைமைபினாலாவது அபயிரமவிததை கிட்டாது, நிஷ் கும் மூன்றையும் பரிசீத்திரமம் செய்துகிறா சிவத்தூவம் அடைத்தார் பெரியோர்” என உமையாரோடு கூடிய சிவப்பநுமானது பாவனை உகைநும அத்தியாசிரம கைவல்லியோபரிடதம் கூறுமாற்றினும்,

சுடுநகரது நவலிபா நாரொ முளாத ஸாது-ர நுவதி-ர ராநி
விருகா நாரொஷபுஜா நாரொபுலித திவெற நாரி

“அநேக சென்மங்களில் முற்றிய வைதிகஸ்மார்த்த கன்மங்களைபுடையராய், அதனால் பற்றற்றவராய், அறிவுடையராய் எய்தினோர்க்கே சிவபெருமான் அருள்பாலிக்கின்றார்” என வாபுசங்கிதை கூறுமாற்றானும் மூன்றாவது பாவனை வலியுறுத்தப்படும்.

(ருஉ) யோகி முத்திறப்படுவனெனல்.

தூத்யொ஽த்யாஸுதீ ப்ரஹ்மகொயொமஹேதயாஸுதீஃ |

சுதவ்வ விரநாராயணரெவ்வாவுதிவத ஐடிடி² ஸ்ரீநிர்
ஸ்நிவிதெவதஜீவாவிநதிரு-²ண ஸ்ரீஸ்ர ஜாநிடி²யொமதி²யிவா

வநாபுவுது தீலாய நவமுவ-கணுதீயொதூயொ மலாவநாயாஃ வர
 றெ ஸாதிவாஸா நவாவிருதா*
 *ஆகலின், வெகுதரலம் நாராயணபாசனை செய்த இந்திரத்தியும்சர்க்குச்
 சகல துவைதமும் நீங்கிய சிவனுக்கு அபின்னமாகிய நீர்க்குணப்பிரம ஞான
 மாய் மத்திய அதிகாரிக்குரிய யோகமாயுள்ள இரண்டாவது பாவனுப் பிர
 விருத்திசாதன பூருவமாக எய்தும் மூன்றாவதாகிய உத்தமயோகபாவனைக்
 குச் சிவனான திவ்யஸ்தானமாகிய சிவலோகப்பிராப்தியே (பயனாகக்) கூறப்
 பட்டது.”

ஸாபுஷா யொமஃ வாஹுராசுர வெஃ வா நாவகதயா |

என்னும் பாரத வாக்கியத்தினால், (நிரீச்சர) சாங்கியத்தினும் சிறந்தது யோ
 கம் என்றும், யோகத்தினுஞ் சிறந்தது பாஞ்சராத்நிரம் என்றும், பாஞ்ச
 ராத்நிரத்தினுஞ் சிறந்தது வைதிகம் என்றும், வைதிகத்தினுஞ் சிறந்தது
 (வைதிக பாசுபதம்) என்றும் பாரதம் நிறுத்திய முறையானே அறியப்பட
 லான், கூர்மபுராணத்திற் கூறப்பட்டவாறு பாஞ்சராத்நிராகமப்பிரமம், பாசு
 பதாகமப்பிரமம் என்னும் இரண்டுக்கும் மத்திபிற் போந்தது வைதிகப்பிரம
 மாம். ஆகவே, பாஞ்சராத்நிரம் சகுணமாக, பாசுபதமும் சகுணமாக நடுக்
 கணுற்றது சந்நியாசியாரது மாயாவாத நீர்க்குணப் பிரமமாம் என்க. இந்த
 ஆன்மப்பிரமத்தையே பரப்பிரமம் என்றும், சிவம் என்றும், முடிந்த நிலை
 என்றும் கூறி † மாயாவாதிகள் தடுமாறுகின்றார்கள். இஃது தெளிவாய் பிர
 காசமுடைய ஸ்படிகத்தை மயக்கத்தினால் தெளிவாய் பிரகாசமுடைய வை
 ரத்தினுஞ் சிறந்ததென ஒருவர் கோடல்போலாம். இது ஆன்மப்பிரமநிலை
 என்று கொண்டே கொற்றவன் குடியார் “தாம்பிரமங் கண்டவர் போற்
 றம்மைக்கண்டாங்கதுவே நான் பிரமமென்பவர்பானண்ணாதே” என்றும்
 தாயுமானவர் “யாங்களே கடவுளென்றிடும்பாதகத்தவரும்” என்றுங் கூறி
 னர். சந்நியாசியார் கூர்மபுராணத்தினும் பாரதத்தினும் கூறப்பட்டவாறு
 இரு சகுணங்கட்கும் நடுவிலகப்பட்டுப் போய் ஆன்மப்பிரமத்தை வன்

* பழைய மூல எட்டில் இங்ஙனம் காணப்படுவதேயாக, அது பின்னாள்
 யில் ஏகான்மவாதிகளால் தமது கொள்கைக்கு வாய்ப்பு வழுவதத் திரிக்கப்பட்டுப்
 போயிற்று.

† ஆன்மாசேஷிக்குமாறு வந்தியாபுத்திரனைப் போலும் மாயையின்பாலான
 வாய் உலகையும் சீவனையும் விசாரிப்பவராதலினாலும், வாதிப்பவராதலினாலும்
 ஏகான்மவாதிகளுக்கு மாயாவாதிகள் என்னும் மற்றோர் பெயர் காணப்பெயராய்ப்
 போந்தது. இதற்குப் பிரமாணம் தலூ தலூவிவாஸயெசு என்றற்றொடக்கத்த
 பைங்க்லோபபிடதச் சுருதியும் ஸலூவிவாஸயெதலூசு என்னும் பஞ்சதசு
 சலோகமுமேயாம். மாயாவாதம் என்னும் பெயர் ஏகான்மவாதப்பெயரினுஞ் வாய்ப்
 புடைத்தாகிய சிறந்த பெயராயிற்று.

மைபுரை யமேல் வாய்ப்பொமாணத்தையும் தூஷணங்களைபும் விபித்துச்
சுநதி உயர்ப்பிரந்தனப் பிரமாணங்கொண்டு மீட்பாராக. அங்ஙனம்
மீட்டற்குமுன், திருச்செங்கோட்டு விவேகதிவாகரன் பத்திரிகையில் விளம்
பிடுவது ஆறாம் கட்டித் தேதிக்குச் சரியாகிய கஅகஅ—ஆம் ஆண்டு
ஜூன் மீட்டர் ௨௬-ஆம் தேதி தொடுத்து நாம் எழுதிய “மாயாவாதத்தைச்
செயித்து உயர்த்திய சைவசித்தாந்த வெற்றிக்கொடியை” யும், கஅகஅஆ
ஏப்ரல் மீட்டர் ௨-ஆம் தேதி தொடுத்து அப்பத்திரிகையிற் “சூதாங்கியை
லே மாயாவாதியார் உடைய சோர்வின் அடியை நியாயிரங்கி இட்டு
உடைத்துப் பெயர்க்குவோம்” என்றும் விஷயத்தையும் சந்தியாசியார்
படித்து உணர்ந்து சேர உலேவாடு.

(௧௩) வாய்ப்பொமாணிகள் முத்திஸ்தானம்.

நிரவயோபாசகன் (சீர் துணைபாசகர்கள்) இங்கே லயம் அடை
யற்பாலவரெனல் உய்வாறு.

வாய்ப்பொமாணிகள் முத்திஸ்தானம் |
வாய்ப்பொமாணிகள் முத்திஸ்தானம் |

“ஏகானமாதிகள பிரதானத்தைக் கடந்துள்ள | நுஷத்தவசித்தர் என
அறியப்படுகின்றனர்” என்று மனோபாபிரந்தனம் கூறுகின்றது.

(௧௪) அத்தியாபிபாசிகள் முத்திஸ்தானம்.

அத்தியாசிரமபாபாசு யோகிகட்கு முத்தித்திய ஸதானம் பிரமலோ
கம் எனப்படும் சிவலோகமாம். இருதப் பிரமலோகசப்தம் சார்தோக்கியத்து
அ. ச. நட-இனும், அ. கரு. க-இனும், பிரகதாரணியத்து சு. நட. நட-
இனும், ரு. சு. க-இனும், அ. உ. கரு-இனும், முண்டகோபரிடதத்து நட.
உ. சு-இனும், பிரசினோபரிடதத்து க. கசு-இனும், ரு. ரு-இனும், சிவலோ
கத்தை உணர்த்தும் *சுவர்க்கலோகசப்தம் அதர்வசிரசினும், பிரகதார
ணியத்து சு. ச. அ-இனும், ஐரேயோபரிடதத்து ச. சு-இனும், ரு. ச-
இனும், கேரோபரிடதத்து நட-இனும், கலோபரிடதத்து க. கஉ-இனும்
பிரமதாமசப்தம் முண்டகோபரிடதத்து நட. உ. க-இனும், நட. உ. ச-இனும்
காணப்படுகின்றன.

வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு ஆதாரமாய்நின்ற உபரிடதமனைத்தும் யோக
பரியந்தம் பேசுமென்று வியாசமுனிவர் கூறியதாகக் காணப்படலானும்,

*சந்தியாசியாராற் றமது முற்கூறுநகத்து உடு-ஆம் பக்கத்தில் எடுத்தா
ளப்பட்ட சுவர்க்கலோகம் சிவலோகத்தின்பாற்று.

வச்சிரதண்டம்.

மேலே குறிக்கப்பட்ட இடங்களிற் காணப்படும் பிரமலோகம் என்பதற்குப்
 “பிரமத்தைப் பாப்பது” என்று பொருள் கோடல் பொருந்தாது. அவ்
 வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு மூலமாய் நில்லாத சர்வசாரமுதலிய மாயாவர்
 தோபநிடதங்களும், கேரளசங்கரரற் பதினெட்டுத்தரம்படித்து அங்கமக
 புகட்டப்பட்ட கட்டுச்சிலோகங்களும், அவரற் புதிதாகப் படைத்துப்
 புகட்டப்பட்ட பிரமகீதையும் பொருட்படுத்தப்படமாட்டாவாம்.

(௫௫) கேரளசங்கரர் சுருதியைத் திரிவுபடுத்தினமை.

ந தஸ்யு ப்ராணா உக்ரீரீணி (பிருகதாரணியம். சு. ச. சு)இற்
 காணப்படும் இச்சுருதியானது

ந தஸ்யு ப்ராணா உக்ரீரீணி|

“அவனை விடுத்துப் பிராணங்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை” என்று முத்தியுந்தன
 சாகைபுடையார் உணர்த்தியவாறு பொருட்படுத்தப்படுமாதலினால், வித்து
 வான் விஷயமாகாது அவித்துவான் விஷயமே கூறப்பட்ட பிருகதாரணி
 யத்து ௫. உ. கக-இற்,

கடுவெத்ருவஸிவஸீயனௌ | (அத்திரைவசமவஸீயந்தே)

என்று காணப்படுஞ் சுருதியைச் சங்கரர்

கடுவெத்ருவஸிவஸீயனௌ | (அத்திரைவசமவஸீயந்தே)

என்று தமது ச. உ. கங்-ஆஞ் சூத்திரபாஷ்யத்தில் மாற்றிவைத்தமை முழு
 துந் தவறு. இது முக்காலுஞ் சத்தியமென்று சந்நியாசியார் யோசித்துப்
 படித்துணர்ந்து, ஏகான்மவாதிகளுக்கு இங்கு லயமாதற்கு இடம் கொடுக்க
 குஞ் சுருதி முக்கிய உபநிடதங்களுள்ளும் பிரமசூத்திரத்துள்ளும் இல்லா
 யென்றே அறிந்துகொள்வாராக.

(௫௬) பிரமசூத்திரத்து முதற் சூத்திரப் பிரமம் சக்ஷி
 ணப்பிரமம் என்பது.

வேதாந்த சூத்திரத்து முதற்கட் கூறப்பட்ட பிரமம் சிருஷ்டியாகி
 கருத்தியங்கட்குக் காரணமாகக் கூறப்படலான், அந்தப் பிரமம் சந்நியாசி
 யார் கருத்துப் பிரகாரம் நிர்க்குணப் பிரமமாகாது சகுணப் பிரமமாய்,
 முற்றினமையானும், அச்சகுணப்பிரமத்தை உபாசித்தலான் எய்தும் பயன்
 சாந்தோக்கியத்து இறுதியிற் பிரமலோக (சிவலோகப்) பிராப்தி கூறுகின்ற
 மந்திரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிளர்ந்த

சுநாவூதிருஷாசு |

என்னும் பிரம சூத்திரத்து இறுதிச் சூத்திரத்திலுறியப்படுமாதலினாலும், அப்பிரமலோகம் சிவசாரூப்பியமுற்றவர்க்கு எய்தும் என்பது பல சுருதிகளால்வலியுறுத்தப்படுமாதலினாலும், நிர்க்குணப்பிரமநிலை முக்கியவேதப்பிரதிபாதிதமாகிய வைதிக பாசுபதயோகப் பிரமத்தினும் தாழ்ந்த நிலைக்கண்ணேதேயாம்.

(௫௭) உபநிஷதப் பிரமம் சகுணமென்பது.

புவுணா விவஸிதா |

“சர்வஞ்ஞதையுடைய பிரமத்தினும்” என்று தைத்திரீயோபநிடதம் உ. க-இனும்,

புவுணாவிவஸிதா (ஆகாசசரீரம் பிரமம்)

என்று தைத்திரீயோபநிடதம் க. சு. உ. இற் கூற, கூர்ம்புராணம் உத்தரபாசித்து உக-ஆம் அத்தியாயத்தில்

புவுணாவரோபநிடதயுதிருஷாசுவிவஸிதா |

என்று உபப்பிரங்கணஞ் செய்யுமாற்றான், ஆகாய பராசத்தியைச் சரீரமாகவுடையது பிரமம் என்றும், அவ்வனம் சங்கரசங்கிதை தக்ககாண்டம் உக-ஆம் அத்தியாயத்து உக-ஆஞ் சலோகத்தில்,

ஜாநுதிருஷாசுவிவஸிதாநநுமுணம் ஸுபகம் |

நாஸ்திவிவஸிதாநநுமுணம்விவஸிதா |

“ஞானமூர்த்தியாகிய மகாதேவர் சச்சிதானந்தகுணமுடையர்; அவர்க்கு அவ்விபயமாகிய சத்தியைவிட்டுச் சரீரமில்லை” என்றும், பிரசினோபநிடதம் ச. க-இனும், முண்டகோபநிடதம் க. க. கூ-இனும், மைத்திராயணோபநிடதம் எ. க-இனும் சர்வஞ்ஞர் என்றும், சவேதாசுவதரோபநிடதம் சு. அ-இந்

வராஸுதி |

“அவரது பராசத்தி” என்றும், கைலாசசங்கிதை அ. கக. க-இல்

யஸுபுமஸம் வராஸுதிவாவஸிதாநநுமுணம் |

திருஷாசுவிவஸிதாநநுமுணம்விவஸிதா |

வச்சிரதண்டம்.

“சிவபெருமானுக்குப் பரட்சத்தியார் பாவகம்மியராயம். மனோ பசக்களுக்குரிய ஆமயமிலாமைபால் (இன்றேல் தேவகுணமாகி விக்காதி குணமின்மையால்) நிரக்குணராயும், (பாசகணமாகி நிஷ்குணராயும், (சர்வஞ்ஞதாதி) குணங்களினால் ஆவரிதப்பெய்த சிவையாயுமுள்ளார்” என்றும்,

ஈகதயொ஽ஸுததகூஷ்ட ஈகிரோஸு லெஹஸ்ரீ,

“அவரது பிரபஞ்சமனைத்தும் சத்திகளாம் என்றும், சத்திமான் சிவையது மான்” என்றும், பிருகதாரணியோபநிடதம் சு. இ. ௧௪-இல்

சுவிநாஸீவா சுரெ சுயரீதா ஸநுஸ்தியஸீ-ஹ |

“இந்தப் பரமான்மா நாசமிலாததும் சேதிக்கப்படாததுமாவிய குணத்தையுடையது” என்றும் காணப்படுகின்றது. சார்த்தோக்கியோபநிடதத்தி னு ஆவது பிரபாடகத்து ௧-ஆம் கண்டத்து ௫-ஆம் மந்திரத்தில்

வனஷ சூதூவஹகவாவூ விஜரொவ்யேதூவி-ஹொகொ விபி
தீவொ ஸவிவாஸஸுதூகூஸுதூஸாகூஷ்ட |

“இந்தப் பரமான்மா பாவமிலாதவர் (சர்வஞ்ஞர்), ஜனாபிலாதவர், மரணமிலாதவர், சோகமிலாதவர், பசுமிலாதவர், தாகமிலாதவர், சத்தியகாமர், சததியசங்கற்பர்” என்று கூற, சங்கரசங்கிதை உபதேசகாண்டத்தி ௯௦-ஆம் அத்தியாயத்து ௪௧-ஆம் சுலோகத்தினால்

கூ-ஹொஸவஹகவாவூகூஷ்டுஷுயஸீ-ஹ சுநாகூஷ்டே |

அபகதபாப்மத்துவாதிகள் (சர்வஞ்ஞாதிகள்) எண் குணங்கள் என அறியப்படுகின்றது. இன்னும் அளவிறந்த குணங்களோடு இயைந்த சகிஷேஷ சுருதிகள் அங்ஙனம் உண்மைபாணும், சர்வசாரமுதலிய மாயாவாதோபநிடதங்களல்லாத ஈசகேநாதி முக்கிய உபநிடதங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரமம் சலிசேஷப் பிரமமாம் என்க.

(௫அ) வேதாந்த சூத்திரங்கள் சகுணப்பிரமத்தின்பா லன என்பது.

ததீஹ வ்ரஹஸ-ஹொநாநா தய-ஹொஸு-ஹொணஸ்ரீவெ |

“பிரம சூத்திரம் எனப்படும் வேதாந்த சூத்திரங்களின் தாற்பரியம் சகுண சிவத்திலேயாம்” என்று தீக்ஷிதயோகியார் கூறியவாறு, பிரமம்மாஞ்சை சு. உ. ௨-ஆஞ் சூத்திரத்தில்

விவக்ஷிதஹொணாவவஹெதூ |

“உரைக்கப்பட்ட (சத்திய சங்கற்பத்துவ சர்வகாமத்துவ) குணங்கள் பொருத்தமாதலினால்” என்றும், க. உ. கரு-இல்

“ஷுவவிஸிஷா ஹியாநாஷெவஹ |

“அவர் ஆனந்த விசிஷ்டகுணமுடையராகவே கூறப்படலானும்” என்றும் க. உ. கரு-இல்

*கதவனவஸஸ்யஸு |

“(ஆனந்த குண விசிஷ்டமுடையராகக் கூறப்படும்) அந்த நியாயத்தினால் அவர் பிரமம்” என்றும், க. உ. கரு-இல்

“ஹ்யை-ப்யாஸ்யிஷெவாஹிஷு-தஹிஷ்யவஷெஸாஸு |

“தவநிஷிணம் உலகமுதலியவைகளினும் அந்தரியாமியாய் இருப்பவர் அவரே; அவர் குணங்கள் கூறப்படலான்” என்றும், க. உ. உஉ-இல்,

“ஹிஷ்யஸ்யாஹிஷுணகொயஷ்யோகெதே |

“பிரத்தியக்ஷமாகாமை முதலிய குணங்களைமுடையவர் (சிவபெருமான்); அவர் குணங்கள் கூறப்பட்டமையின்” என்றும், உ. க. ஈக-இல்,

“வ்யஸ்யஸ்யோபவதெஸு |

“சர்வகுணங்களும் அவர்ச்சிவையதலானும்” என்றும், ஈ. ஈ. கரு-இல்,

குநநிஷயம் வ்யாநஸு |

“ஹிஷ்யஸ்யாஹிஷுணகொயஷ்யோகெதே” என்றும், இன்னும் அநேக சூத்திரங்கள் சவிசேஷப்பிரமத்தின் பாலனவாகச் சிவாகமத்துக்கு மாறுபடாது கூறப்பட்டவிடத்தும், போசனகாலத்தில் லவணம் புளி முதலியவற்றோடு கூடிய பதார்த்தச் சுவைகளின் நூனாதிக்கியம் பார்த்தறிய வல்லவராயிருந்தும், சந்நியாசியார் சருதிகளும் இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்ட வேதார்த்த சூத்திரமும் சவிசேஷப் பிரமத்தின்பாலன என்று அறியமாட்டாது போனமை ஆச்சரியந்தான். ஆகலின், சந்நியாசியார் “வேதார்த்தமானது சங்கரணச் சாக்ஷாத் நிர்விசேஷாத்துவய சொஸூபமாகச் சொல்கின்றதென்றும், சைவாகமம் அங்ஙனம் சொல்லவில்லை” என்றும் கூறுகிறது. தவறுண்டு போயிற்று. சந்நியாசியார் கருதிய வேதார்த்தம் சர்வசமுதலிய மாயாவாதோபநிடதங்களின் பாலனவாம். இந்த மாயா

*இந்தச் சூத்திரம் தவ் கருத்துக்கிசைய வலிக்கப்படாதென்று கண்டுபோலும், அதனைத் தமது பாஷ்யத்தினின்று தொலைத்துவிட்டார் கோளசங்கரர்.

வாத வேதார்தம் ஈசகேராதி உபநிடதங்களாற் கூறப்படவில்லை. இவ்விரு திறத்து உபநிடதங்களும் வைஷ்ணவருடைய நாராயணம் சுபாலமுதலிய உபநிடதங்கள் போல வேறுபாடுடையனவாம்.

(ருக) சர்வசாரோபநிடதாதிகளிற்றான் கடாகாசாதிப் பிரயோகம் உளதெனல்.

சான்டவிச் (Sandwich), நீயூசிலாந்து (Newzealand) முதலிய தீவார்தங்களில் இருகாற் பசுக்களாகிய மனிதரைக் கொன்று பொசுக்கித் தின்னும் மனுஷர் உளர். மனுஷரைக் கொன்று தின்னும் வழக்கம் அத்தீவுகளிலே உளதாமாறு போல, புண்ணிய பூமியாகிய பாதகண்டத்திலே அங்ஙனம் கொன்று தின்னும் வழக்கமின்றே. அத்தீவுகளில் உளர், அத்தீய வழக்கத்தைப் பாதகண்டத்திற் புருத்துதல் முடியாத காரியமே. அங்ஙனம் ஒருவன் அத்தூர்வழக்கத்தை ஏற்படுத்த முயல்வானேல், அவன் உடனே அரசினரார் சிர்ச்சேதம் பண்ணப்படுவானன்றோ. சர்வசாரம், நிராலம் பம், தேஜோவந்து, சாண்டில்லியமுதலிய உபநிடதங்களிலே சீவேசுவரைக் கற்பிதராய்க்கொண்டு சாதிக்குமாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஈச, கேந, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டேக்கிய, தைத்திரீய, ஐதரேய, பிருகதாரணிய, சாந்தோக்கிய, சுவேதாசுவதர, காலாக்கினிருத்திர, பஸ்மஜாபால, பிருகஜ்ஜாபால, சரப, கௌஷீதகிப்பிராம்மண, கைவல்லிய, தைத்திரீய ஆரணியக, அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை முதலிய உபநிடதங்கள் சீவேசுவரைக் கற்பிதமென்று ஓரிடத்துங் கூறவில்லை. சாந்தோக்கியத்தில்

நஜீவொய்யுதெ |

“சீவன் (பசு) அழிவதில்லை” என்றும், கடவல்லியினும், சுவேதாசுவதரத்தினும்

மிதக்யாமித்யாநாஹெதநஸூதநாநாஸு |

“நித்திய பதார்த்தங்களுள்ளே நித்தியரும், சேதனபதார்த்தங்களுள்ளே சேதனரும்” என்றும் காணப்படலான், பசுக்களும், பதியாகிய சிவபிரானும், பாசமும் நித்திய பதார்த்தங்கள் எனப்பெறப்பட்டன. பிரமந்தானே அஞ்ஞானத்தினாற் சீவான்மா ஆகின்றதெனக் கொள்ளின், அது மேலே எடுத்துரைக்கப்பட்ட அநேக சுருதிகளுக்கு விரோதமாம் என்ப.

புஷ்டிண ஸ்வாஜாநாஜீவஹவதஸூநெஷஹுஸூதிவிரோயாமி
டொஷ புஷுதிடி-ஃவ-ஃரா |

என்றார் பிறரும்.

(௬௦) உபநிஷதப்பிரமம் சகுணமென்பது.

உபநிஷதங்களிலே நித்திய பதார்த்தம் எனப்படும் பாசமும், பசவாகிய ஆன்மாவும், பதியாகிய சிவபெருமானும் இதிகாசபுராணங்களிற் கண்டவாறு பற்பல பரியாய நாமங்களினுற் கூறப்படுவதுண்டு.

க. விஷ்ணுவென்று சொன்னதெய்வமெனவொன்றும் |

“வித்தையையும் (பசுவையும்), அவித்தையையும் (பாசத்தையும்) ஆளும் ஈசரர் (பதி) வேறு” என்றும்,

உ. கூடாது நாவீரனெனென வளகூ |

“பிரதானமாகிய கூடாரத்தையும் (பாசத்தையும்), ஆன்மாவையும் (பசுவையும்), தேவர் (பதி) ஒருவர் ஆளுகின்றார்” என்றும்,

ங. வியாபகாநாநாநெனெனவொன்றும் |

ஆன்மாவையும் (பசுவையும்), சேவத்துபவரையும் (பதியையும்) வேறு என்கின்றது” என்றும்,

ச. உபநிஷதாநாநெனெனவொன்றும் |

“பிரியா நண்பினேடு இரு அழகிய பட்சிகள் (பசவும் பதியும்)” என்றும்,

ரு. வெண்பூவெனென வெண்பூவெனெனவொன்றும் |

“பரமம் (பதியும்), அபரமம் (பசவும்) ஆகிய இரு பிரமங்களும் அறியப் பாலன” என்றும்,

ச. உபநிஷதாநாநெனெனவொன்றும் |

“பிரவாதவராகிய அறிஞனும் அஞ்ஞானமாம் இருவரும் முறையே ஈசனும் (பதியும்), அநீசனும் (பசவுமாம்) என்றும்,

எ. கூடும் வுவிஷ்ணுவொன்றும் நாவொன்றும் |

“அவர் (பதி) சனங்களுள்ளே (பசுக்களுள்ளே) பிரவேசித்து, அவைகளை ஆளுபவராயினார்” என்றும்,

அ. வியாபகாநெனெனவொன்றும் |

“பிரதானம் (பாசம்), ஆன்மா (பசு) என்னும் இரண்டுக்கும் பதி சர்வஞ்ஞானி குணங்களுடைய ஈசர்” என்றும்,

க. வுவிஷ்ணுவொன்றும் வுவிஷ்ணுவொன்றும் |

“இந்தப் பசுக்களைப் பசுக்களுக்குப் பதியாயினார் ஆளுகின்றார்” என்றும்,

௧௦. ய சூதூதி கிஷுந் |

“எவர் (பதி) ஆன்மாவில் (பசுவில்) நிலைத்து” என்றும் கூறுவனவாய் சூருதி களெல்லாம் ஆகமங்களைப் போலத் துவைதபரமாயிடுங்கின்றனவே. சந்நியாசியார் மாயாவாத சர்வசாரமுதலிய உபநிடதங்களைப் படித்துப் பார்த்த பின், கற்பனை, அத்தியாசம், ஆரோபம், மித்கை, கடாகாசமடாகாசம், அநிர்வசநீயம், வந்தியாபுத்திரன், ககராவிரதம், ஸ்தானு நுஷன் முதலிய காணப்படாத இந்த உபநிடதங்களுள்ளே கடாகாச மடாகாசக் குறளிவித் தையை மாயாவாதோபநிடதங்களினின்று பெயர்த்துக் கொணர்ந்து புகட்டி இவர் மூலபுருஷர் பசுபதிகளைக் கொன்றற்போலவே, அச்சர்வியாசியாரும் அச்சவேசவரரைக் கொல்லப் பார்ப்பாரா? சீவேசவரரைக் கற்பனை என்று சொல்லித் தவிர்க்கும் வழக்கம் வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு ஆகாரமாய்நின்ற ஈசகேநாதி உபநிடதங்களில் இல்லை. அங்ஙனம் புகுத்தில், அது சிவத்துரோகமாய் முடியும். ஆகலின், “வைதிகன் என்றல் அத்துவிதிகள்; ஆகமிகள் என்றல் துவைதிகள் மறக்காதே! மறக்காதே!” என்று வேதாந்தமும் ஆகமார்தமும் வேறென்ற எண்ணத்தோடு சர்வியாசியார் எழுதியது ஓர் போதும் பொருந்தாது! பொருந்தாது!! மேலே உதகரித்த துவைத வாக்கியங்கள் அடங்கிய சூருதிகள் காணப்படும் ஈசகேநாதி உபநிடதங்க ளெல்லாம் சிவாகமங்களைப் போலத் துவைதம் என்று கொண்டு, அவர் இனிமேல் அம்முக்கிய உபநிடதங்களைப் பரிசிக்காதிருப்பாராக. இங்ஙனம் வேதாந்த சூத்திரத்தில் துவைத வாக்கிய சூத்திரங்களே உள்ளன. அவை எவை என்று சந்நியாசியாரே ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வார். ஆகலின்,

கயிகணு ஹேபி ஹேபி ராக் |

“அதிகர், (சீவேசவரர்க்கு) பேதுங் கூறப்படலான்” என்னும் ஓர்வேதாந்த சூத்திரத்தை மாத்திரம் உதகரித்திருக்கின்றோம்; கண்டு கொள்வாராக. இந்தத் துவிதவாக்கிய சூத்திரங்களுள்ளேனும் உபநிஷத்துக்களுள்ளேனும் கடாகாசமடாகாசத்தைக் கொணர்ந்து புகுத்திச் சீவேசவரரைக் கற்பித ராக்கவொட்டேம்! சங்கரர் பேத சூருதிகளைத் தகர்த்து அபேதமாக்குதற் குக் கொணரும் குடங்களை உடைத்துவிட்டேம். அக்கடாகாயங்களை அந் தச் சர்வசாரமுதலிய மாயாவாதோபநிடத எல்லைக்குள்ளே வைத்துப் போலி மோகூஷிச்சையுடையார்க்கு விளையாட்டுக் காட்டுவாராக.

(௬௧) சம்ஸ்கிருத பாண்டித்தியமுடைய ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் சங்கரர் செய்த சூத்திரபாஷ்யம் தவறுண்டதெ னல்.

இருக்குவேதத்தைச் சாயனசாரியர் பாஷ்யத்தோடு திருத்தி இந்தியா விந்னாள் சமஸ்தப பிராமண பண்டிதர்களெல்லாம் சரி என அங்கீகரிக்குமாறு அச்சிட்டுச் சமஸ்கிருத பாஷாப பாண்டித்தியம் மிகுதியும் நிரம்பப் பெற்ற மோக்ஷமுல (Max Muller) பண்டிதரும், தீபோ (Thebaut) பண்டிதரும் பிரமசூத்திரங்களைச் சங்கரபாஷ்யத்தோடு ஒத்துப் பார்த்தபின் சூத்திரங்களுக்குச் சங்கரா எழுதிய பாஷ்யம் பொருத்தமில்லை என்றும், இராமாநுஜர் எழுதியது ஒருபிரகாரம் பொருத்தமுடையதென்றும் கூறின் னாயின், இராமாநுஜபாஷ்யத்துக்கு மூலமாயின்ற ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரி யரருளிய பாஷ்யமே சத்தியார்த்தபாஷ்யமாம். இந்நானாயிலேதான் நீலகண்ட பாஷ்யம் அச்சிடப்பட்டு ஜர்மன் பண்டிதர்களையில் எட்டியிருக்கின்றது. அதனைப் படித்துணர்ந்த அத் தேசத்துப் பண்டிதர்கள் சங்கரபாஷ்யத்தை இதுவரையும் சத்தியம் என அங்கீகரித்த இன்ன இன்ன பண்டிதர் நீலகண்ட பாஷ்யத்தைப் பார்த்தார்கள் இல்லையே! என்று வருத்தமுறுகின்றார்கள் என ஆங்கிலேய சமாசாரபத்திரிகையினால் அறியப்படுகின்றது.

(௬௨) ஸ்காந்தபுராணத்திற் சிவாகமாத்ரி விஷயங்கள் புகழப்படுமாறு.

சுமஸ்யுமிரோகி-கெஷு ௨௪௪-௧௦ ப்ரஸ்யவதுஹோ |

“வேதமாகிய கிரியின் மத்தியிலே அமிர்தம் பிரவாகிக்கின்றது,” (அதிற் சிறிது எடுத்து இந்த ஸ்காந்தபுராணத்தைச் சொல்கின்றேன்) என்று ஸ்காந்த புராணசங்கரசங்கிதையிலே கூறப்படலான், சங்கரசங்கிதையில் வேதத்திற் கூறப்பட்ட விஷயங்களை கூறப்பட்டன என்று பெறப்பட்டு, அச்சங்கரசங்கிதையிலே சிவாகம சிவாசாரிய திராவிடபாஷா விஷயங்கள் முதலிய புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டவாய்க் காணப்படலான், அச்சிவாகம சிவாசாரிய விஷயமனைத்தும் வேதோக்தமாயன்றோ முடிந்தது. முடியவே, வேதப்பிரதிபாதிதமாகிய சிவாகமாத்ரிதூஷணங்களைச் சந்நியாசியா வரைந்து வேத நிற்கருமாயினார்; அஃதன்றி வேதபாகியருமாயினார். ஆகமத்துக்கு வைஷ்ணவாகமந்தான் பொருளென்று சந்நியாசியார் கூறியவாறு கூறின், அது பொருந்தாது; வைஷ்ணவாகமப்பொருள்கள் அப்புராணத்திற் கூறப்பட்ட மையின். அங்ஙனம் அவர் கூறியவாறு இலாகுளாகமமும், இலாகுளாகம விஷயம் அப்புராணத்திற் காணப்படாமைபின். இங்ஙனம் முன்பின் ஆலோசனையின்றி எழுதிச்சந்நியாசியார் பற்பல் இடங்களில் அகப்பட்டேயேயினார்.

(௬௩) சிவாசாரியர்கள் தம்மொத்த வருணத்தாரோடு அயிலவேண்டும் எனல்.

வக்கைப் பசிக்கின்றானே அவன் கர்மதேவலகன் எனப்பட்டுச் சர்வகர்மங்
களினின்றும் நீக்கப்படுகின்றான்” என்றும்,

சூதமோகூ விபாநெந நூத்யபாலவறிதொறுத்கு |

சூதமோகூ விபாநெந நூத்யபாலவறிதொறுத்கு |

சூதமோகூ விபாநெந நூத்யபாலவறிதொறுத்கு அர்ச்சகன் நானகு
பெயர்களை அபயபசித்தானேனும் கற்பதேவலகன் எனப்படுகின்றான்”
என்றும்,

சூதமோகூ விபாநெந நூத்யபாலவறிதொறுத்கு |

சூதமோகூ விபாநெந நூத்யபாலவறிதொறுத்கு |

“(அவைதிக) ஆகமத்திற் கூறப்பட்ட நெறிப்படி உருத்திரனையும் காளியை
யும் பூசித்துச் சீவனஞ் செய்கின்றவன் சுத்ததேவலகன் எனப்பட்டுச் சர்வ
கர்மங்களினின்றும் நீக்கப்படுகின்றான்” என்றும் ஸ்மிருதி முக்தா பலத்
திற் காணப்படுகின்றது. ஈண்டு முக்தாபலத்திற் குறிக்கப்பட்ட சுலோ
கங்களுள் ஒன்றேனும் ஆதிசைவரைக் குறித்திலது.

நவமியஸி விநா ஸூதமோகூ விபாநெந நூத்யபாலவறிதொறுத்கு |

“நியமமின்றி ஆன்மார்த்த பரார்த்த பூசனை, அ சன் மகிழ்ச்சிதோடு பிரார
த்தித்துக் கொடுத்த பொருள் கொண்டு ஆதிசைவரை தேவலகனாகான்”
என்றும்,

சூதமோகூ விபாநெந நூத்யபாலவறிதொறுத்கு |

“மகா இருஷியாகிய சிவபெருமானால் அநுபாயப்பட்ட ஆகமநெறிப்படி பூசிப்
பவனுக்குத்தேவலகத்தும் எய்தாது” என்றும் மற்றோ ஏகான்மவாத சிவா
னந்த யதீசுவர் கூறிப் நுத்தலான், காலவாயறையின்றிச் சர்வமானியங்
கொண்டும், சிவாகமநெறிகொண்டும் பூசிக்கும் சிவத்துவிதரைத் தேவலகத்
தவம் பற்றாது.

ஈண்டு அவைதிக சாக்தாகம நெறிகொண்டு பூசிக்கப்படும் காளியோடு
உருத்திரசம்மதம் காணப்படுதலின், இடமும் இனமும்பற்றி அவ்வுருத்திரர்
அவைதிகாகம நெறிகொண்டு பூசிக்கப்படுபவராதல் பெறப்பட்டது.

மேலும்,

சூதமோகூ விபாநெந நூத்யபாலவறிதொறுத்கு |

சூதமோகூ விபாநெந நூத்யபாலவறிதொறுத்கு |

“சிவதிசைசெய்யப்பட்ட கிப்பிரன் பொருள் காரணமாக முன்று வருஷம் பூசிப்பானின், அவன் தேவலகனவான்” என்று சகலாகமசாரி உத்தரணமும், அங்ஙனம்

பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்றனை யர்ச்சித்தாற்
பேர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா விபாதியாம்
பார்கொண்ட நாட்டுக்குப் பஞ்சமு மாமென்றே
சீர்கொண்ட நந்தி தெரிந்துரைத் தானே.

என்று திருமுலா த் நமத்திரமும் கூறுமாற்றானும், ஈண்டுப் பார்த்தபூசை செய்பவனாகக் குறிச்சப்பட்டார் சி திசைசெய்த பற்ற விபிரனாகிய (ஆதிசை வனாகாத) மகாசைவனையாம், ஈண்டுச் சகலாகம சாரசங்கிரகமும் திருமல் திரமும் ஆதிசைவனைத் தேவலகன் என்று கூறியவன்று.

வ்யூத்யஸு ப் பௌஞ்ஜயெஷ்வர யொகஸ்ய ஹிகாரகஃ |
ஷடாஸ்ய யொஹ்யுரெஸ்ய வஸ்யெஷ்வரகஃ ஸ்யுதஃ |

“உலகத்துக்கு இதஞ் செய்பவனாய் விருத்திக்காக எந்தத் துவிஜன் ஆறு மாசம் பூசிக்கின்றானே, அவன் தேவலகன் எனப்படுவான்” என்று சிவபுராணம் கூறுமாற்றானும் தேவலகன் என்றது ஆதிசைவரைக் குறித்ததன்று.

சுவிஷிசுதாபுதெஷிக்ஷு ஸ்வெநவரோத்யுதா |
கியகுவத்யுதா காய்யு ஸ்ரநு காய்யு ஸ்பா ஸுஷெஷி,
பிவஸ்யுதா கத்யுதா மாயத்யுதா கத்யுதா |

(சுதர்சனன் என்னும் சிவாசாரியருடைய குமாரராகிய நான்கு வடுக்களும்) பரமான்மாவாகிய சிவனால் திக்குகளில் அபிஷேகிக்கப்பட்டார்கள்; அவர்கள் எக்காலமும் இனிமையோடு ஸ்நானஞ் செய்து, (விபூதிதரித்து) வர்த்துளமாகிய திலகம் இட்டு, சைவசந்தியாவந்தனம் செய்யற்பாலா; (இதற் குமுன்) அது சம்பந்தமாகிய காயத்திரியும் (வைதிகசந்தியாவந்தனமும்) செயற்பாற்று).

யாந்யு மௌஸு வஸுநு வ்யுதம் தெதம் ஹவ்யுயக |
தத்யுஸவ்யு க்யாபுராஹ்யு நபொஷாய ஹவ்யு பூந்யு
ஸுஹவ்யு ஸுஹ வாவிவ்யு கஹவரித்யுஜெஷு |

“தானியம், பழம், வஸ்திரம், நெய், எண்ணெய் என எதெது உண்டோ அதது எல்லாம் (சிவத்துவிஜராகிய) உம்மாற் கிரகிக்கற்பாலன; பின் அதனாற் றோஷமெய்தாது; நல்லனயிருந்தாலும் தீயனயிருந்தாலும்வடு (எனப் படுகின்ற சிவத்துவிஜனைக்) கைவிடற்க” என்று சிவன் திருவாக்காகச் சிவ புராணம் கூறுமாற்றானும், தேவலகத்துவம் ஆதிசைவர்க்கு எய்தாது, பின்

அது திணைக்கூப்பெற்றவரும் பெறுகவருமாகிய விப்பிரரையும், பாஞ்சராத்திர அாசகரையமேபற்றி நின்றது.

(சூசு) வைதிக சைவத்திற் கூறப்பட்ட சதாசிவர் மகே சுவரர் என்போர் வைதிகத்திற் கூறப்பட்ட மூலப்பிரகிருதிக் கு மேற்பட்டவர்.

சந்நியாசியாரால் சுரு-ஆம் பக்கத்திலே கூறப்பட்ட பிரமா விஷ்ணு உருத்திரர் ஈசுவரர் சதாசிவர் என்னும் ஐவரும் மூலப் பிரகிருதிப்பாற்பட்ட வாகள; வைதிகத்திற் சிறந்த வைதிகசைவத்திற் கூறப்பட்ட ஈசுவரர் சதாசிவ ராயினோர் மூலப்பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட வித்தியாதத்துவ சிவதத்துவங்களின் பாற்பட்டவரேயாம்.

(சூசு) சிராத்தத்து ஸ்கந்தி கணுதிர்.

சிராத்தத்தில் விஷ்ணு வர்ணமில்லாமற் சிராத்தம் பண்ணப்ப்டா தென்று வற்புறுத்தும் சந்நியாசியார்க்கு விஷ்ணுவின் மருகர்களாகிய கண பதி சுப்பிரமணியர் என்போரை வரித்தலில் எய்தும் பொருமையேனோ? மாதுலாயபெ விஷ்ணுவை வரித்தாற் குற்றமின்றோ? நன்று! நன்று!!

கணபதி சுப்பிரமணியர் என்னும் இருவரையும் “பிரம இந்திராதி தேவர்களாலும் பூசிக்கப்பட்டவர்களென்றும், ஆனந்த சொருபிகளென் றும், பரிதாபமில்லாதவர்களென்றும், நித்தியதிருபத்களென்றும், தே வாதி தேவ மகாதேவரின் செல்வச் சூமரார்” என்று மருகிபு மருகந் சந்நியாசியார் கருத்தை அராயின், அது மாயியார் கருத்தி தனது வீட் டிக்கு வந்த மருமகனைக் குறித்துத்தன் மருமகன் சாப்பிடுவது மிகச் சிறிது என்று கூட உண்மையை கிசர்க்கும். அவன் அங்ஙனம் கூறினமை அரைப்படி அரிசி அன்னம் அபிலக்ஷடிய மருகனை விசம்படி அரிசி சமைத்துத் திருப் திப்படுத்தி அவனைத் தன் வீட்டில இருக்கவொட்டாது ஒட்டி விடுதற்காம். விஷ்ணுவையே பெரிதும் புகழும் இயற்கை பூண்ட சந்நியாசியார் அவ்விஷ் ணுவைப் பொருட்படுத்தாது கணபதி சுப்பிரமணியரைச் செல்வக்குமரார் என்றும், நித்தியதிருபத்களென்றும் புகழ்ந்தமை சுப்பிரமணியபக்தியில் மேம்பட்ட சிவதிணைக்கூப்பெற்ற சைவப் பிரபுக்கள் சிராத்தத்தில் சுப்பிரமணி யுடும் விராயகரும் நித்தியதிருபத்களும் செல்வக்குமரர்களுமாயிருத்த லான அவர்களுள் சிராத்தத்தில் வரித்துச் சிரமப்படுத்துவது எற்றுக்கென்று அவ்நுலவரையும் தவித்து விஷ்ணுவையே வரிக்க நேர்ந்துவிடும், அதனால் தமது கருத்து முற்றிவிடும் என்றும் உள்ளே நினைந்து சந்நியாசியார் அங்ங னம் எம்கணர். ஈசுவரர் சதாசிவர் என்போரை மூலப்பிரகிருதி மாயாசபளி தராகணக் கற்பணியாக்கிக் கொல்லும் சந்நியாசியார் கணபதி சுப்பிரமணியர்

என்போரைக் கற்பித்த ஈசார் குமார்கள் என்று கொள்ளவோடுயினும், இவர் அவ்விருவரையும் போற்றவந்ததுவஞ்சகத்தினுலன்றி வாஸ்தவத்தினுலன்று. இலட்சுமியை மார்பிற்கொண்டமையால் விஷ்ணுவானவர். சங்க நிதி பதுமநிதிச் செல்வமாதலரும், நித்தியதிருப்தருமாகமாட்டாமோடி இவரை இங்கே அவர் புகழாது விட்டகாரணம் யாதோ?

(சுஅ) சிவபிரானினின்று யாரும் உதிக்கலாம் என்றமை.

ஆதிசைவர் சிவபிரான் முகத்தினின்று சுப்பிரமணியர் முதலாயினோர் போலச் சமமாக உதிக்கலாமோ என்று ஆகேஷிக்கும் சந்நியாசியாரை ஐடருப சப்தஜாலத்தையுடைய வேதம் பிரமாபூசகத்தினின்று சோசனாகிய பிராமணர் பிராமணஸ்திரீகோடு சமமாக உதிக்கலாமோ? என்னும்வினாவைக் கடாவி அவர் கூற்றை அடக்குவாம்.

(சுஅ) தீக்ஷிதயோகியாரது ஆனந்தலகரி முதலியவற்றிற் பிரக்ஷிப்தவாக்கியங்கள் எப்தினமை.

அப்பயதீக்ஷிதர் வைதிக சைவத்தின் பொருள் எழுதிவைத்த ஆனந்தலகரி, சிவாத்துவைதநிர்ணய முதலாகிய நூல்கள் பிரக்ஷிபக வாக்கியங்களாற் கேடுற்றுச் சைவர்களாற் பரிசீலித்தற்கு போல்கியதை இவ்வாய்க்கிடக்கின்றன.

(௭௦) சந்நியாசியார் வித்தியாஸ்தானங்கனென்று அங்கீகரித்த பிரமாணங்கள் வாயிலாகச் சிவாகமங்களும் சிவாகாரியர்களும் ஸ்தாபிக்கப்படல்.

இதிகாசபுராணங்களைச் சந்நியாசியார் உபப்பிடுங்கணங்கள் என்றும், வித்தியாஸ்தானங்களுட்பட்டன என்றும் முற்கரபத்திரிகையான எசு-ஆம் பக்கத்திற் கூறுமாற்றால், இவர் புராணத்தை அங்கீகரித்தவராய்ப் பெறப்பட்டார். புராணத்தை அங்கீகரிக்கவே, அதிற் புகழ்ந்து கூறப்பட்டவைகளையும் அங்கீகரித்தவராயினார்.

வலவ-ஆஃ வரிவ-௮-ண்ணு ஸிவொஜ்யஸ்ரிவாமஜே |

“சர்வஞ்ஞரும் பரிபூரணருமாகிய சிவபெருமான் சிவாகமத்தில் அரியற்பாலர்” என்று வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்து உட-ஆம் அத்தியாயத்து உக-ஆஞ் சுலோகத்தினும்,

ஸாஹ்யெயொம ப்ரஸிஜாநிககூரூவிவ காமிலிஷ |

ஸிவாஜீப்ரஸிஜாநி கதொ ஸ்ரூவிஷ் ஸஸஃ |

செவ்வாய் நாளில் பிறந்தான் எனப் புராணமும்
 சிவபிரகாசம் உடைய சிவபிரகாசம் உடைய சிவபிரகாசம்
 உடைய சிவபிரகாசம் உடைய சிவபிரகாசம் உடைய சிவபிரகாசம்
 உடைய சிவபிரகாசம் உடைய சிவபிரகாசம் உடைய சிவபிரகாசம்
 உடைய சிவபிரகாசம் உடைய சிவபிரகாசம் உடைய சிவபிரகாசம்

“சிவனான ஆபிரத்தெட்டுத் திருநாமங்கள் கூறப்பட்டவிடத்து, ஸ்காந்த புராணசங்கசங்கிதையைச் சாரந்த உபதேசகாண்டத்து அங்-ஆம் அத்தியாயத்திலே” இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் (எனனும் நான்கு வேதங்களுந்); காமிகம், காரணம், விமலம், மகுடம், வாதுளம், சிந்தியம், யோகஜம், தீப்தம், சூட்சுமம். வீரம், கிரணம், அஜிதம், சகச்சிரம், அம்சுமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிச்சவாசம், சுவாயம்புவம், அனலம், ரௌரவம், சந்திரஞானம், பிம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோத்தரம், பாரமேஸ்வரம் என்னும் இருபத்தெட்டாகமங்களும்; இருநூற்றேழு உபாகமங்களும்: ஸசுவம், பனிஷ்யத், மார்ங்கண்டேயம், லிங்கம், ஸ்காந்தம், வாகம், வாமனம், மற்சம், கூர்மம், பிரமாண்டம், பிரம்மம், பாத்துமம், காருடம், வைஷ்ணவம், நாரதீயம், பாகவதம், ஆக்கினேயம், பிரமகைவர்த்தம் என்னும்பதினெண் புராணங்களும் கூறப்பட்டிருக்கும் கிரமத்தைச் சந்நியாசியார் நோக்குங்கால், நான்கு வேதங்களுக்குப் பின் இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களின் பெயரும், உபாகமங்களும், அவற்றின் பின்னர் பதினெண் புராணங்களின் பெயரும், உபபுராணங்களும் நிறுத்தப்பட்டிருத்தல் அறியவல்லுநராவர். இவற்றால் வேதங்களோடு சிவாகமங்கள் ஒருங்கு சமத்துவமாய்ப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டமையையும், சிவாகமங்கள் புராணங்களிற் சிறந்து நின்றமையுங் கண்டு சந்நியாசியார் சிவாகமதூஷணஞ் செய்யாதிருப்பாராக.

வெடா முஷாஸாணா நிராக்ரணிவிவியா நுவி

“வேதாகமபுராணங்களும் நானாவகையாகிய சாஸ்திரங்களும்” என்று உபதேசகாண்டத்து கூக-ஆம் அத்தியாயத்தினும்,

வெடா முஷாஸாணா நிராக்ரணிவிவியா நுவி
 கூக-ஆம் அத்தியாயத்தினும்

“தமக்கு நன்மையை விரும்புவோர் வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்ட விதி கொண்டு சிவாசாரியர் அதுக்கிரகத்துடன் உபதேசம் பெற்றுச் சிவபிராண லிங்கத்திற் பூசிக்க” என்று அங்-ஆம் அத்தியாயத்தினும்,

க. ப. ரா. குஞ்சுபெய்குடி செவ்வாசெவ்வை குஜயநீ

“குமாரதந்திர(ஆகம)பத்ததிப்பிரகாரம் தேவராகிப சுப்பிரமணியப்பெருமாளை (பிரம விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய) தேவர்கள் பூசித்தார்கள் ” என்று கேவகாண்டத்து க-ஆம் அத்தியாயத்தினும்,

ஸ நகாதிஃ^௨நீ^௧மே^௩ஜ^௪ஹீ^௫வீ^௬தி^௭ வஜா^௮சு^௯பா^{௧௦}சு^{௧௧}வஜி^{௧௨}தழ^{௧௩} |

ரஹ்மான் ரஹீம் பரவோதாவுவியானை சுயநீஸிதம்.

சிவபெருமான் சநகாதி முனிந்திராக்குப் பதிபசுபாசம் என்னும் திரிபதார்த்தங்களோடிபயந்ததாயும் இரகசீபமாயுமுள்ள ஆகமார்த்தம் எனப்படுகின்ற சித்தார்த்தத்தை உபதேசித்துக்கொண்டிருந்தார்” என்று சம்பவகாண்டத்து ௩-ஆம் அத்தியாயத்து ௫௧-ஆம் சூலாகத்திற் காணப்படலானும் ஆகமம் பிரமாணமாமுறு நன்கு தெளியப்படும்.

(எக) சிவத் துவிஜர்களே லோககுருமார்.

ததிராமன் வரலாற்று நூல்களில் ததிராமன் வரலாற்று நூல்கள்

சூரீ-பெறாஹவாஷாபு மிரிஸனா நஜாஃ வலு||

“ஆமர்த்தகிரி, கோளகிரி, புஷ்பகிரி, சந்தானகிரி என்னும் வமிசத்தைச் சார்ந்தவர்களும் முகுந்தேசுவர லிங்கப்பெருமானை அர்ச்சிப்பவர்களுமாகிய துலிஹர்கள் பாதையிலுள்ள இடமாதலின் அங்கே வந்தார்கள்” என்றும்,

இதிதஸ்ய வயஸு ருக்மா பூஹகஸிரிவநிஜம் ।

சரிவா உங்கொஹு ஸவ-ஸுமுமுநிதெவவிருதம் |

ஸ்ரீவயதீ-திஜோஜாஹபஸவெ-உவ-த-நிவாஸிநம் |

“இவ்வாறு அவனது வசனத்தைக் கேட்டு ஓர் சிவத்துவிஜர் உரைத்தார்; எங்ஙனமெனின், (கேளாய் புலவனே!) நான் சிவார்ச்சகன், நான் எவருக்கும் குரு என்று சொல்லப்படுபவன், இங்குள்ள யாவரும் என்னைச் சிவநருமி என்று சொல்வார்கள் ” என்றும் உபதேசகாண்டத்து சநு-ஆம் அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டவாறு, அசு-ஆம் அத்தியாயமும் ஆமர்த்தனகிரி முதலிய ஆசாரியஸ்தானங்களைச் சிவாகமத்திற் கூறப்பட்டமைக்கு வேறுபடாது எடுத்துக் கூறி, ஆதிசைவர்களைச் சிவத்துவிஜர் எனவும், சிவார்ச்சகர் எனவும், சிவலிப்பிரர் எனவும், சிவநருமி எனவும், குரு எனவும் கூறுதல் காண்க.

ததாநீராயயா வத்யுசிவவிபுரூசிவஹ்யம் |

ஸஹிதாஜித் தபா நயிராய்யதிமழ ।

தோஷாதவதாரம் ஸ்ரீஷு : காமஹரிநாஹ ஸகாரம் !

புவிமொகதௌரஃ வஹ்மிரி ஸஹ நஜோஹேத் |

‘அவ்வொயிற் சிவப்பிரமராகிய ஓர் சிவலிப்பிரர் (சிவப்பிராமணர்) அங்கு வந்தார்; இவர் அவர்கள் அந்நீதேசவர் எனப் பெயரிய சிவலிங்கப்பெருமானை மிகுதியும் பூசிக்கின்றவர், பின்னர் அச்சந்தருவாகிய அப்பிராமணரைப் பார்த்துத் தபசுகளிற் சிறந்த அவ்வகஸ்திப மகாமுனிவர் ‘கூறியகரவஃ’ (ஓ சிவப்பிராமணரே!) நீர் புத்தபரிவம்சத்திற் பிறந்த மகிமைபெருந்திப லோககுரு அன்றே’ என்று கூறினதாக, உபதேசகரண்டத்து சுப-ஆம் அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டான். அகஸ்தியமுனிவராலே சிவத்துவிஜர்கள் லோககுரு என்னும் நாமத்தோடு பிறத்தினைச் செம்பப்பட்டார் என்று காணப்படுகின்றது.

சைவாகமத்தினர், ஏகான்மவாதமகத்தினர், வைஷ்ணவமகத்தினர், மத்துவமதத்தினர் என்னும் நான்கு முக்கிபமகத்தினருள்ளோ ஏகான்மவாதத்துக்கு மூலபுருடாகிய கேரளசங்கரர் லோககுரு எனவும் ஜகத்தகுரு எனவும் பரிதல் ஸ்மார்த்தப்பிராமணர்களுக்கு மாக்கோடம்பக, பாதகண்டத்துள்ள அளவிறந்த சிவாலங்காரிற் றத்தகுருரிந் தென்ற சிவலிங்கப்பெருமானை அர்ச்சிக்கும் சிவத்துவிஜர் எனப்படும் ஆரணையிடத்திந் தே விபூதிப்பிரசாத முதலிய சிவப்பிரசாகங்களைப் பெரும் பாண்டிபிராமணர் முதலிய எவ்வருணத்தாரும் பெற்றவைபாணம் பெயர்ச்சிபாணம் பெறப்போகின்றமைபாணம், சர்வியாசிபாரும் சமந ஏகான்மவாதத்துச் சேயுயர்ப்பட நாகச்சிவாகமபிரந்தவிடத்தும் சிவகரிசனத்திற் றாரந் திவைகிசர்களைச் சிவாலயத்துக்குச் செல்லுமாறு அழைக்கின்றவைபாணம் வேதம்போலச் சிவாகமம் பரம்பிரமாணமாதலோடு, சிவசாரியர்களுர் லோககுருமாராகப் போற்றற்பாலர் என்பது வேதபுராணம சம்மசமர்ப் முற்றிப்பென்க, ஸ்மார்த்தர்களால் லோககுரு என்று போற்றப்படும் கேரளசங்கரருக்கும் குருவாயினார் சிவத்துவிஜராம்: சிவலிங்கப்பெருமானைத் தீண்டிப் பூசிக்கும் அந்நகரமும் உரிமைபும் அவ்வாதசைவர்க்கன்றி மற்றெவர்க்கு மின்றமாதலன். இவர்கள் செய்த புண்ணியமே புண்ணியம்!!!

வெடாந் விவருதி ருத்தாஹ, ஓ ஹ நவிராகாராந் |

கயாலிவப ருராணாநி ஸிவஸுபாயகாந்நாந் |

விநிதயதி ஓஹ தாஸிவஜெஹ்விஸு ராரிக் |

விநிதகஸ்ய நிகடெவதூநம் ஸ்வணையா |

ய்ஷணர ஸுபநகஸ்ய தெநஸுஹ்ஷணையா |

கதாஹ் ஸ்வணையி ஹ்வஜெஹ்விஸு ராரிக் |

‘வேதங்களையும் விபூதியையும் உருந்திராகுத்தையும் சிவாகமங்களையும் சி

வபுராணங்களையும் சிவசம்பந்த முள்ள பிறவற்றையும் நிந்திக்கின்ற அறிவில்
யானவன் சிவத்துரோகி எனப்படுவன்; அவனும் நிந்திப்பவனுக்குச் சம்பத்
திருத்தல், (போய்) அவனைப் பார்த்தல், அவனைத் தீண்ட்தல், அவனோடு
போதல், அவன் சொல்வதைக் கேட்டல் என்னும் இவைகளும் சிவத்து
ரோகம் எனப்படும்.”

பாயுதிதா முன்கொ டுவுஷ்ட ஸுதாவவியெஹைஸாடி |
பாயுஷ்ட ஸுதாவஸு நகூதாவியிஷ்டுதீ |

“சுருதியினும் ஸ்மிருதியினும் மகாபாதகங்களுக்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம்
கூறப்படுகின்றது, ஆகவே, சிவத்துரோக சம்பந்தமாகிய பாவத்துக்குப் பிரா
யச்சித்தம் வாய்ந்ததும் காணப்படவில்லை” என்று உபதேசகாண்டத்து
ருஷி-ஆம் அதத்யாயம் கூறுமாற்றால், சிவாகமசிவாசாரிய தூஷணஞ் செய்
த சந்நியாசியாக்குப் பிராயச்சித்தம் ஓர் நூலினும் காணப்படவில்லை என்
பது சித்தமாயிற்று.

சந்நியாசியாரும் நாமும் பொதுப் பிராயணமெனக் கொண்ட புராணங்
கள் வாயிலாகவே, வைதிகத்தினுஞ் சிறந்தது வைதிக சைவம் என்றும்,
புராணத்தினுஞ் சிறந்தது காமிகாதி சிவாகமமென்றும், இது முக்கியப் பிர
மாண மென்றும் நூபுணஞ் செய்துவிட்டோ மாணையால், சந்நியாசியார்
முதலிய மற்ற வைதிகர் யாவரும் வைத்தியநாத தீக்ஷிதம் எனப் பெயரிய
ஸ்மிருதிமுத்தரபலத்து ஐந்தி நிரணய சங்கிரகத்தில் “பிராமமணாத” என்
றற் றெட்டக்கதனவாகப் போத சலோகங்கள் பதிதாகப் படைத்துச் செ
லுத்தப்பட்டனவாம் என்றுணரதுகொளவாராக. மேலே கண்டவாறு
பல பிரமாணங்களை நிரூபித்து ஸதாபணஞ் செய்யப்பட்ட வைதிக சி
வாகமத்திற் கூறப்பட்டவாறு ஆகியவை உபபத்சி முதலியவற்றை அறிந்
து உய்வாராக.

இனி அச்சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட பிரகாரம் சூத்திரராயிடுமெல்லாம்
சிவாசாரியரிடத்திலே திகைப் பெற்று அநுஷ்டான முதலிய வகையு உப
வாராக. சந்நியாசியார் முற்கர புஸ்தகத்திற் கூறிய குளறுபடை யென
றையும் பொருட்படுத்தாதிருப்பாராக.

(எஉ) பஞ்சாக்கினி வித்தை.

துறக்கம், மேகமண்டலம் (பர்ச்சன்னியம்), பிருதிவி, தந்தை, தாய்
என்னும் ஐந்திடமும் அக்கினியாகவும், அவ்விடங்களில் எய்திய ஆன்மா
ஆகுதியாகவும் வைத்துத் தியானித்தலே பஞ்சாக்கினிவித்தை. இது பி
ருகதாரண்யோபநிடசத்து அ-ஆம் அத்தியாயத்து உ-ஆம் பிராமமணத்தி

ஹம், சாந்தோர்க்கியோபநிடதத்து ௫-ஆம் பிரபாடகத்து ௪, ௫, ௬, ௭, ௮-ஆங்கண்டங்களினும் காணப்படுகின்றது. இதனை அறியாது சந்நியாசியார் 9-ந்தொன்றெழுதி வழங்கப்பட்டார்.

(௭௩) அத்துவதம்.

தர்க்கம் படித்தவா பேரல்புறத்தே காட்டி விஷயமொன்றையும் அவ்வி யாப்தி அதிவியாப்தியாதிகோஷமெய்தாவண்ணம் தர்க்கரீதியாய் எழுத அறியாது மேலே கூறியவாறு பற்பல இடங்களில் அகப்பட்டுப்போய், அத்து விதம் சிரேஷ்டம் என்று கூறுகின்ற சந்நியாசியார் பாணினி அஷ்டாத்தியா யத்து ௨, ௨, ௬-ஆம் நஞ் (நஞ்) சூத்திரவியாக்கியானத்தில் அந்நஞ்னுக்குள்ள ஆறு அர்த்தங்களுள்ளே இரண்டாவதாகிய அபாவார்த்தம் (அவாவாஷ்ய-ஃ) ஏகான்மவாதிகளாற் சர்வசார முதலிய ஏகான்மவாதோப நிததங்களிற் கொள்ளப்படுவதேயாக ஈசகேநாதிமுகுகிய சைவோபநிடதங்களுள் ஒன்றா கிய முண்டகோபநிடதத்து ௩, ௧, ௩-இற் காணப்படும்

மிரஃஜநஃ வரஃ ஸாஜிஃவெதி |

“(வித்துவான்) மலரீங்கினவனாய் (சைவபாஷ்யத்து ‘சுருக்ஷு’ கரு’ அவனுக் குச்சாமியமுண்மையானும் என்னும் ௧, ௩, ௨௧-ஆகு சூத்திரவிதிப்படி) பரம சாமியத்தை அடைகின்றான்” என்னும் சுருதிக்கணங்க

நஞ்வயுஷ்திரி ஸுருபாயிகுரண தயாஷ்ய-ஃ ௧, ௩ |

என்று பரிபாஷேந்து சேகரத்திற் கண்டவாறு முதலாவதாகிய சாதிரூபிய (சாமிய), அர்த்தப் பொருளே கிவாகமாத்துவிதிகளாற் கொள்ளப்பட்ட தென்றுணர்ந்து, சுருதிக்கணங்க நிற்குமகிவாகமாத்துவித முததியை இனித தூஷியாதிருப்பாராக, பதஞ்சலிகாபாஷ்யத்தினும் இந்நகச சாதிரூபியப் பொருளொன்றே எடுத்துரைக்கப்பட்டமை காண்க.

(௭௪) திராவிடபாஷாப் பிரபந்தங்கள் (தேவார திரு வாசகங்கள்) சூத்திரர்க்குக் கீழ்ப்பட்ட சாதியார் படிக்கவேண் டும் என்று தூஷித்தமை ஒவ்வாதெனல்.

முற்காபுஸ்தகத்து ௧௪௫-ஆம் பக்கத்திலே பிராகிருத பாஷாப்பிரபந் சூத்திரினம் கீழ்ப்பட்டவர்கள் படிக்கவேண்டுமென்று சந்நியா ஸுரேஸ்தர், பிராகிருத பாஷாப் பிரபந்தமென்று இவர் கொண்டன திரு வாசகங்களேயாம். சூத்திரினம் கீழாகிய பள்ளர் பறையர் சீசர்களே அந்தேவார திருவாசகங்களைப் படிக்க வேண்டும் என்

வரசி தண்டம்.

துதித்துவிக்கும் இவர் அறிவிலே எந்தத் தூர்வியாதி புற்றிற்றோ! அங்கிலேயர்! இங்ஙனம் தேவார திருவாசகங்களைத் தூவிக்குமாற்றால், அகஸ்தியசங்கிதையினும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் என்னும் நால்வரையன்றோ தூவித் தார். இந்நால்வரையும் தூவிக்குமாற்றால் இந்நால்வரோடு பெரியபுராணத்தினும், சிவபக்தவிலாசத்தினும், அகஸ்தியசங்கிதையினும், சிவரகசியத்தினும் புகழப்பட்ட மற்றைய அறுபது நாயன்மாரையுஞ் சேர்த்துத் தூவித்தாராயிற்று. அங்ஙனமாயின், சிவானந்தலகாரியிற் சங்கரர் கண்ணப்பநாயனாரை

போதுவதிட்தொழுகாவருவதெதரமுமஸ்யுக்குஅாயமித
மணுவுஷாரம்புகிஷைநடு பௌரபிவொ ட்டுவூ னினெஷையாயமித |
கிறிடி துதிதோயவெ ஷகவைஹ்வொபஹாராயமித
ஹிஃ க்ஷகெரா துமொ வ நவெரா ஹ்வாதஸ்ஸாயமித |

‘(காளகஸ்) தீர்வரப்பெருமானுடைய அங்கத்திற்கு வழிகளில் இட்டு வழக் கப்படுத்தப்பட்ட (தேய்ந்த பழைய) செருப்பானது குச்சுப் புற்போலாகிந் தது; அந்தத் திரிபுரசங்காரர்க்குக் கொப்பளித்த ஜலத்தில் நனைதலானது துவ்ய (சுவ்வையின்) அபிஷேகம் போலாகின்றது; கிறிது சாப்பிட்டு எஞ்சிய மாயிசேசேஷமாகிய கபளமானது ஹவேத்தியம் போலாகின்றது; (கண்ணப் பநாயனாகிய) வேடர் பக்தன்போலாகின்றான்; பக்தியானது எதைத்தான் செய்கின்றிலது!’ என்று போற்றினமையானும், சிவபுஜங்கத்திற் சங்கார் இயற்பகையனாரையும், சிறுத்தோண்டநாயனாரையும், சண்டேசுவரநாய னாரையும் சூசிப்பித்து,

நாகதாழி சுதந்திரப்போராட்டம்
 ௧௮) மீயினசங்கஜாதிநாடு
 தாழிபுலவெளியிலிருந்து கல்கிவிசாகோ
 மாகதாழிபுலவெளியிலிருந்து கல்கிவிசாகோ

சுதித்தலானும், சவுந்தரியலகரிபில் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனரை

கவஸ்துந் ஔந்யாணியாகௌ ஹுஃயத்
 வயம் வாராவாரம் வரிவஹதி ஸாரஸ்திதி |
 டயாவத்ரா டகூஹ வபரிஸாரஸாஹி தவய
 தவீநாஹாநாஜி கரிநீயம் கவயிகா |

“பூதரகுமாரியே! உனது நெஞ்சினின்று உண்டாகிய முலைப்பாற் கடலாண் டு சாரசுவதத்தைப் பெருக்குகின்றதென நினைக்கின்றேன்; தாயே! தயாவதி

பாண்டியன் கருங்குத்தப்பன் (பாலாழ்வார்) இதைப்பற்றி தமிழ்ப்பிள்ளை முத்தரத்த அறிஞர்களுக்கு வரும்பற்பாலாய்வு கையாண்டான் என்று கூறுகின்றார். ஆகவே, சண்டி உமைபழமைபாருடைய முலப்பாலை உண்டவர் ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தர் என்பதும், சுப்பிரமணியரன்றென்பதும் திராவிடசிக (தமிழ்ப் பிள்ளை) என்றமைபாற் பெறப்படும். முதிர்ந்த கவிஞர்க்கு விரும்பற்பாலதாய் கவிசெய்யோராயினார் என்றமைபாற் சரிசை கிரியாயோக ஞானபாதக் கவினிற்கும் அறிவினையுடைய பெரியோர் நிகழ்பும் மோகத்திக்குச் சாதனமாக விரும்பிக்கொண்ட மகாமத்திர திராவிடப் பிரபந்தமாகிய தேவாரம் என்னும்தமிழ்வேதத்தை அநுரினார் என்பதும் பெறப்படுகின்றது. படவே, இச்சந்தியாசியாருடைய முலபுருடானவர் கண்ணப்பநாயனார், இயற்பகைநாயனார், சிறுத்தொண்டநாயனார், சண்டேசுவரநாயனார், திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார் என்னும ஐயரைத் துதிக்குமாற்றல், அம்முலபுருடர் எஞ்சிய நாயன்மா ஐயபத்தொன்பதின்களையும் துதித்தவாறுபிறறு. இவ்வைவருள்ளே திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனாரும் சண்டேசுவரநாயனாரும் ஜாதியிற்பிராமணர். சிறுத்தொண்ட நாயனார் மாமாத்திரப் பிராமணர். இயற்பகைநாயனார் வைசியர். கண்ணப்பநாயனார் வேடர். இவ்வைவரையும் மற்றைய நாயன்மாருடைய சேரிததுச் சந்தியாசியார் தூஷிக்கின்றமையால், அந்நாயன்மாரைத் துதித்த தமது முலபுருடாகிய கேரளசங்கரையன்றோ தூஷித்தார். ஆகவே, சங்கரையச் சந்தியாசியார் பொருட்படுத்தாவிடினும், மற்றை வைதிகமெல்லாம் சங்கரரைப் பொருட்படுத்ததலான், அச்சங்கரரைப் பொருட்படுத்தப்பட்ட நாயன்மாரையும் வைதிகப் பிராமணரெல்லாம் பொருட்படுத்தியவாறுபிறறு. தமிழ் அகநாமேனும், தமிழ் இலக்கணமேனும் அறியாத சந்தியாசியார்மத்திரம் திராவிடப்பிரபந்தங்களைப் பொருட்படுத்தாமையாற் போதரும் ஏதம் வைதிகப்பிராமணர்க்கேனும், வைதிகசைவர்க்கேனும் இன்றும். தேவாரதிருவாசகங்களாகிய தமிழ்ப்பிரபந்தங்களை அருளுமாறு திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார், சந்தரமுர்த்திநாயனார், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் என்போரைப் பிராமணராகத் திருவதாரஞ்செய்யச் சிவபிரான் அநுரினமை முதிர்ந்த தென்மொழி வடமொழி உணர்ச்சியில் வல்ல பிராமணர்களும், வடமொழியகூற்றறியாதவரும், சுருதிப் பொருள் அறியாதவருமாகிய பிராமணர்களும் மற்றைய வருணத்தாரும் அநர்வர்க்காகிய தேவார திருவாசகங்களை ஒதி உய்யச் செய்யும் பொருட்டேயாம்.

திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் என்னும் இருவரும் புகழ்ந்து பேசப்பட்ட ஆலாசிய மான்மியத்தைச் சந்தியாசியார் ஓர் முறையேனும், ஓர் காலத்தேனும், ஓரிடத்தேனும் பார்த்திருப்பாராகத் தோற்றவில்லை. அவ்வனம் பார்த்திருப்பாராயின் அவ்விருவருளிய தமிழ் வேதப்பிரபந்தங்களையும் அவர்களையும் தூஷித்திருக்கமாட்டாரன்றோ.

கடன்பாண்டியன்காலத்து கும்பகோணம் பண்ணையாடு மூண்டு போ

என்போது, கந்தமணி என்னுடைய வாரியர் மலர்ந்தான். இவ்வாறு
தது சிவபெருமானருளிய இருக்குவேதமுமன்று; யசுவதமும
மவேதமுமன்று; அதர்வணவேதமுமன்று; உபநிஷத்துக்களும்
வேதோபநிடக் இதுகாசபுராண ஆகமங்களின் சாரமாய்ப் போ
வேதமாகிப் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமானருளிய கேவராமேபாம். அங்
னம் சைவஸ்தாபனஞ் செய்ப்ப்பாதிருக்குமேற் சர்வியாசிபார் வைதிகசந்
நியாசிபாராகாது, மயிர்ப்பரிப்புண்ட புண்கலையும் இடுக்கிப் பதிக்தம், உபித்
தபாயும், முக்குடைச்சின்னமும், மயிர்ப்பரிக்கற்றைபுழையாயன்றே
இப்போது இந்நாட்டில் விளங்குவார்! இங்ஙனம் கரிதாரி முழைமக்கும்
கைம்மாறில்லாது செய்த உபகாரத்தைச் சிறிதும் பொருட்டித்தாது நித்தித்
து நன்றிகொன்ற சர்வியாசிபார் வகுப்பினர்தாம் சூகசங்கிதையிலும் கூர்
மபுராணத்தினும் கூறப்பட்டவாறு கவுதமர் கொடுத்த அன்னத்தையு அவர்
ஆச்சிரமத்திற் பன்னிரு வருஷ நிருத்தின்றுவிட்டு உடனே அவரோடுகொ
வதைப் பழியேற்றி நன்றிகொன்றவர்போலும்! வடமொழி வேதங்கள் மட்
குடிகர்க்கும, பிராமணரொழிந்தவரின் அத்திபயனஞ் செய்யில் விழுப்பே
றுமாதலின், தென்மொழி வேதங்கள் பொறுத்தவர்க்கும, பிராமணாழ
தலிய அவர் ஒதினும் விழுப்பேறுமையின்.

கேவர திருவாசக தமிழப்பிரபந்தங்கொண்டு பற்பல அற்புதங்கள்
செய்து ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் முதலாயினோர் சைவசமஸ்தாபனஞ் செய்யா
து விவொராயின், ஈசாவாசிபம், முண்டகம், காலாக்கினிருத்திரம், கைவல்லி
யம், அதர்வசிரசு, சவேதாசுவதரம், கைக்கிரியம், பிருகதாரணிபம், பஸ்ம
ஜாபாலம், பிருகச்சாபால முகலிப உபநிடதங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட
விபூதி எங்கே? வேகசிராகம புராணேகாசங்கள் எங்கே? சிவமந்திரமாகி
ய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் எங்கே? உலகமெல்லாம் க்ஷாமணரும் பவுத்தரூமாய் அ
டர்ந்துவிட, ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்க்குரியனார் ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள்
என்னும் இருவரும் அவ்விருகிறத்தார் மகங்களையும் சிர்முலஞ் செய்யாது
விவொராயின், இச்சர்வியாசிபாரது அக்கினிகோத்திர விபூதியும் சூகசங்கி
தையும் மற்றைய நூல்களும் தலையெடுக்கமாட்டாவாய் நசுக்குண்டு போ
யிருக்குமன்றோ.

பாலிலத்தை செய்தனிலமாகச் செய்தது எந்த வேதம்? என்புக்குடயிர்
கொடுத்தது எந்த வேதம்? ஓடம் கரைபேறச்செய்தது எந்தவேதம்? உல
வாக்கிழிபெறச்செய்தது எந்த வேதம்? வைகையாற்றில் திருநீர்வட்டைஎதி
ரேறும்படி செய்தது எந்த வேதம்? ஆண்பனைகளைப் பெண்பனையாக்கியது
எந்த வேதம்? வேதங்களாற் பூசித்துத் திருக்காப்பிட்டுப்பெற்ற வேதாரணி
யத்துத் திருக்கதவு திறந்தும் அடைத்தும் கெடற்செய்தது எந்தவேதம்?
முத்துப் பல்லக்கு முத்துக்குடை முத்துச் சின்ன முதலிப பெறும்படி செய்
தது எந்த வேதம்? விஷத்தினால் இறந்தவனை உயிர்ப்பித்தது எந்த வேதம்?

அகஸ்தியசங்கத்தைப் பற்றி கண்டவாறு திரிபுரமெரித்த ளிரிசடைப்பெரு
மானும், சூற்றமெறிந்த குமரப்பெருமானும் சங்கத்திருந்து வடமொழியை
யா தென்மொழியையா வளர்த்தார்கள்? தென்மொழியாகிய தமிழையே
வளர்த்தார்கள். சிவபெருமானுக்குத் தென்மொழியிலே மிகப் பிரீதியுள்
டென்பது ரேரமான்பெருமானுபொருக்கு மதிமலிபுரிசை என்னும் திருமு
கப்பாடலத்தை வடமொழியில் அருளாது தமிழில் அருளினமையானும், த
ருமிக்குப் பொற்கிழி கொடுக்குமாறு கொங்குதேர்வாழ்க்கை என்று தமிழ்ப்
பத்தியத்தை அங்ஙனம் அருளினமையானும், எழுத்திலக்கணம் சொல்லி
லக்கணம் பொருளிலக்கணம் யாப்பிலக்கணம் அணியிலக்கணம் என்னும்
ஐந்தனுள்ளே அகப்பொருளிலக்கணம் அகப்படாமைகண்டு அத்திருவால
வாய்ச் சோமசுந்தரப்பெருமான் அன்பினோர்திணை என்னும் அறுபது சூத்தி
ரங்கள் அடங்கிய களவியல் எனப்படும் அகப்பொருளிலக்கணத்தை அருளி
னமையானும், ஐயைப்பிள்ளையாய்த் திருவவதாரஞ் செய்த குமாரக்கடவு
ளாக் கொண்டு நக்கீரர் அவ்வகப்பொருளுக்குச் செய்த வியாக்கியானத்தைச்
சரி என்று அங்கிகாரஞ் செய்ய அநுக்கிரகித்தமையானும் தெளியப்படும்.

உரையியாற்புராணயா லாஷாணி? - கெக்யவயாப்ரஹ்மஃ ।

“பிரபுவாகிய சிவபெருமானுடைய அருளினாலே(தமிழ்ப்பாஷையாகிய) திராவிடபாஷையை உண்டாக்கினேன்” என்று அகஸ்திய மகாமுனிவர் கூறியதாகச் சங்கர சங்கிதை உபதேசகாண்டத்து எக்-ஆம் அத்தியாயத்திற் காணப்படுதலின் சிவபெருமானே அகஸ்தியர்க்குத் தமிழை உபதேசித்தார் என்பது பெறப்படுகின்றது. பட்டே, தமிழ்ப்பாஷையைத் தூஷித்த சந்நியாசியார்; திராவிடபாஷாசாரியராகிய அகஸ்தியமகாமுனிவரையன்றோ தூ

வித்தார்; அகஸ்தியமகாமுனிவரைமாத்திரமா? அகஸ்தியர்க்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய சிவபெருமானையுந் தூவித்தார். சிவபெருமானைமாத்திரமா? தமிழிலே அநேக ஞானசாஸ்திரங்களை அருளிய ஞானிகளையெல்லாக் தூவித் தோராகி, சிவபெருமான் அகஸ்தியர் முதலாயினோர் கோபத்துக்குச் சந்நியாசியார் ஆளாயினாரே!! அந்தோ! அந்தோ!!

(எரு) துவந்துவசமாசம்.

காசிகாநிருத்தியில்

விபு திவிதே ஹா நயிகாணவாவி |

என்னும் உ. ச. க௩-ஆஞ் சூத்திரத்தின் கீழ் (காரி கெராயென) “காமமும் துரோதமும்” என்னும் உதாசரணமும், சித்தாந்த கௌமுதியில் (நடிகவா ஹுரெயா) ‘நந்தகமும் பாஞ்சஜன்யமும்’ என்னும் உதாசரணமும் அபேதார்த்தத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றவென்று சாமானியவியாகரணிபிடத்திற் சந்நியாசியார் சுற்றிருப்பாராயின் (வெடிஸிவாமூயொ) “வேதமும் சிவாகமமும்” என்பது விப்பிரதிவித்தார்த்தத்தில் (விரோதார்த்தத்தில்) உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்று தமது வெள்ளறிவை எ0-ஆம் பக்கத்தில் மாட்டுவாரா? மாட்டார்! மாட்டார்! இவர்தாமா சமஸ்தசாஸ்திரஞ்ஞராகிய ஸ்ரீ லேகண்டசிவாசாரிய ஈவாமிகளைக் கண்டுகவல்லவர்!

“ஆதிசைவமெனப் பெயர்கொண்ட குலத்தில் உதித்தவனுடைய முகத்தைத் தகர்க்குங் கோல்” எனப் பொருட்படுகின்ற சந்நியாசியாரது “ஆதிசைவநாமக கவுலேயக முகபங்கமுந்நகரம்” என்னும் பத்திரிகையிலே ஆடுகூப்பத்துக்கு இடமாய்ப் பிறர்க்கு ஐயத்தை விளக்கற்பாலனவாய்க்கிடந்த விஷயங்கட்கெல்லாம் எம் சிற்றறிவுக்கெட்டியவாறு கண்டனம் எழுதி மற்றை அப்பிராமாணியினர் துரர்த்த தூஷணங்களைப் பொருட்படுத்தாது விடுத்தேம்.

வச்சிர தண்டம்

முற்றியது.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
க	௧௩	வெடி	வெடு
ச	௨௨	புத்தகர்	புத்தர்
க	௩௪	லிங்காங்கா	சிவலிங்கா
கக	௨௦	விரோ	விரோ
கச	௨	மான	மானது
௩௪	௨௦	லானும்	லான்
௪௮	௨	துதிக்கின்றார்	துதித்தலானும் அறியப் பாலராவர்.
”	௪௪	திரி	திரு

எ-ஆம் பக்கத்து ௮-ஆம் வரியிற் “பவுத்தாகமம்” என்பது முதல் “உரைத்திருக்கலாமே” என்பதிறுதியாய் மூன்று உரிகளின் தாற்பரியம் ஒரே பவுத்தாகமத்தைப் சித்தாந்தமாய்க் கொண்டு புராணப்பிராமாண்யத் தாதித்திலர் என்பதாம்.

தாந்திரிகதுண்ட கண்டன கண்டனம்.

(க) தாந்திரிகதுண்ட கண்டன கண்டனம்.

சந்நியாசியார் முற்கரபத்திரிகையைப் பிரயோகித்துவிட, அதற்கு மறுப்பாக நாம் எழுதிய “வச்சிரதண்டம்” வெளிப்படுத்தற்குமுன் “தாந்திரிக துண்ட கண்டனம்” என்னும் மற்றோர் பத்திரிகையைப் பின்னரும் பிரயோகித்துவிட்டார். ஆகவே, அதனைத் “தாந்திரிக துண்ட கண்டன கண்டனம்” என்னும் பத்திரிகைகொண்டு கண்டித்து விடுவாம்.

(உ) சிவாகமதுஷணத்துக்குச் சமாதானம்.

நீலகண்டசிவாசாரியர் கூறியவாறு, வேதத்தையும் சிவாகமத்தையும் ஒன்றென்று சொல்வது கடத்தையும் சராவத்தையும் ஒன்றென்றும், வாழையும் அபானத்துவாரத்தையும் ஒன்றென்றுஞ் சொல்வது போலாம் என்று புதினக்கு உவமைகள் எடுத்துத் துஷித்துச் சந்நியாசியார் வாயில் வந்தன சந்தன சாற்றி வடமொழியில் இருபது பக்கம் வரைந்துள்ளார். இதற்குச் சமாதானம் வச்சிரதண்டத்து உக-ஆம் பிரிவிற் காண்க. அவர் வடமொழியில் எழுதியவைகளைத் தமிழில் எழுதியிருப்பாரேல், இவர் அறிவுமிகச் சூக்குமந்தான் என்று எவர்க்கும் பொள்ளெனப் புலப்பட்டுப் போகும். இவர் விடுத்த அப்பிரமாணணிய வாய்மொழிகள் பொருட்படுத்தப்படுவன அன்று.

இனி அவர் தமிழில் எழுதியவைகளை ஆராய்குவாம். “வேதாகமதாரதம் மியம்” என்று ஸ்ரீமத் சத்தியோசாதசிவாசாரியரவர்கள் எழுதினமையால் வேதம் (தரம்) நிகிருஷ்டம் என்றும், ஆகமம் (தமம்) உற்கிருஷ்டம் என்றும் சந்நியாசியார் பொருள்கொள்ளக்கிடக்கின்றதென்கின்றார். அங்ஙனம் கூறிய சந்நியாசியார்க்கு எதுவரையில் வேதமும் சிவாகமமும் சமப்பட்டு நின்றன என்பதும், எதுவரையில் அவை தரமும் தமமும் நின்றன என்றும் முக்கண்ணே ஆராய்க்காட்டுதல்.

(ங) நூல்கண்டசிவாசாரியர் கூறியவாறு வேதமும் சிவாகமமும் எதுவரையில் சமப்படுவதென என்பது.

தாசுவதரம் க. சு-இனும், துண்மா: கவேதாசுவதரம் க. சு-இனும், சத்தியம்: பிருகதாரணியம் ச. க. ௨0-இனும், சம்பிரசாதன்: சாந்தோக்கியம் அ ச-இனும், பிறவிடங்களினுள் காணப்படுமாறு பேரால்,

என்று ஞானசித்தியாகமத்தினுங் காணப்படலானும்,

எ. உருத்திராக்ஷமகிமை உருத்திராக்ஷராயாலோபநிடதத்தில் காணப்படுமாறு. இப்படி, வானுளம் காலோத்தரமுதலிய ஆகமங்களார் காணப்படலானும்,

“சிவலிங்கத்தைத் திரிசந்தியினும் தினந்தோறும் அர்ச்சிக்க” என்று பஸ்ம ஐரபாலத்தினும்,

என்று தைத்திரிய சூரணியகம் ௧0. ௧௬. ௩௪-இனும் காணப்படுமாறு
பேரல, அம்சமான், காலோத்தராதிகளில் லிங்கலக்ஷணம் லிங்காராதன முத
லியன விரித்துக் கூறப்படலானும்,

க. சுகாரம் ப்ரவாணாஹா | உகாரம் விஷு^{வர}ம்மூடியெ | சுகா
ரம் ரூ^{ரூ}ம் ஸ்ரூ^{ரூ}தேது | இகாரம் ஸவெ^வம்ஸாரம் ஆ^ஆஉ^உஸா^{ஸா}கெ |

“அகர் வாச்சியராகிய பிரமாவை நாடியினும், உகர்வாச்சியராகிய விஷ்ணுவை இருதயத்தினும், மகர்வாச்சியராகிய உருத்திரரைப் புருவமத்தியினும், ஓங்கர்வாச்சியராகிய சர்வேசுவரரைத் துவாதுசாந்தத்தினும் (தியானிக்க)” என்று நிகுடும்மதாபிணிப்புநிலைத் கூறியவரது,

மாநிலப் பள்ளிகளில் கல்வித் துறை அமைச்சர்

என்று சொல்கமும் கூறுதலானும்,

உரு. பூவுருகுகிழ்வாவுருகித் தவவாநாவுருகித்

“பிரமலோகத்தை அடைகின்றான், மீளத் திரும்புவானல்லன்” என்று சாந
தோக்கியத்து அ. கரு. க-ஆம் மந்திரம் கூறிய பொருளை ப்ரீபாதராயன மு
னிவர்

கநாவு திஸுஷாசு |

“பிரமலோகத்தினின்று திரும்பிவருதல் இன்றெனச் சுருதி கூறலின்”
என்று வேதாந்த சூத்திரத்திற் (ச. ச. உஉ) கூறலானும், அவ்வனம் இருபத்
தெட்டு ஆகமங்களுள் ஒன்றாகிய சந்தான சர்வோத்தமாத்மகமத்தைச் சார்ந்த
சிவதருமோத்தரம்

ஹிநக்யுதோடிஸுஹாஸம் ஸூநரோஹிஸுஹாவதேஃ |

யெஸுஸுபாஹாஃ வரம் ஸூநம் ஐரநயொமரகாநாரஃ |

நதெஷாஃ வுநராவுதிவெஃரெஸு ஸாரஸிணயெ |

“உமாபதியாருடைய முதலாவதாய ஸ்தானம் கோடிசூரியப்பிரகாசமுடை
யது; ஞானயோகத்தில் விருப்புடையர்களாய் எந்த மனிதர்கள் அந்தப் பர
மஸ்தானத்தை அடைகின்றார்களோ, அவர்களுக்காக கோரமாகப் சமசர
மண்டலத்திலே “மீளத்திரும்புதல் இல்லை” என்று கோமாத்நிரூபகபி
ரக்கியானத்திலே பிரமலோகமாகிய சிவலோகத்தை இச்சுருதி சூத்திரங்க
ளுக்கு இசைந்து கூறலானும் வேதமும் சிவாகமமும் பொருளிறு பேதமில்
லையென்று கூறப்பட்டது.

(ங) வேதமும் ஆகமமுந்தரமும் தமமுமாக நிர்நுமறு

க. வரஸுரோயொமவயஹொ யஜிஹிஸுஹாஸுரோஹிதேஃ |

யோகபரியந்தமே வேதசிரசுகள கூறுமென்று ஸ்மிருதி கூறுகின்றமையால்
ஞானபாதம் சிவாகமத்தினுற் கூறக்கிடந்தது.

உ. சரியாதிரான்குபாதங்களுள்ளே யோகத்தை உபநிடதங்கள் கூறி
அந்த யோகத்துக்குப் பயன் பிரமலோகம் (சிவலோகம்) என்று கூறலான,
ஞானபாதம் சிவாகமத்தினுற் கூறக்கிடந்தது.

ங. சிவண மனன நிதித்தியாசன் சமாதி என்னும் நான்கனுள்ளே பி
ருகதாரணியோபநிடதம் நிதித்தியாசனவரையில மாததிரும் உணர்த்து என்ற
மையால், சமாதி சிவாகமத்தினுற் கூறக்கிடந்தது.

ச. உபநிடதங்களுள்ளே சிறந்ததென்பபடிம் மாண்டுகியேர்ப்பநிடதம்
சாக்கிரம் சொப்பனம் சுமுத்தி என்னும் மூன்றுக்கும் மேலாகச் சிவபிரான்
நான்காவதாகிய துரியநிலைக்கண்ணே வைத்துரைத்தலான், துரியநீதம் சி
வாகமத்தினுற் கூறக்கிடந்தது.

[illegible]

“அவன் சாஸனஞ்ஞாதபுடைய பிரமத்தின் ஆனந்தத்தோடு வேட்ட போக மனத்தைப் பூயக்கின்றான்” என்று தைத்திரியம் உ. க-வினம்

“பெண்களோடாபிணம், யான்களோடாபிணம், ஞாதிகளோடாபிணம்
நனகத்துக் கிரீடித்து மயித்துச் சரிக்கின்றன” என்று சார்தோக்கியாபி
நிடதத்து அ. க. ந. இணம்,

“அவர்களுக்கு எல்லா உலகங்களிலும் சுவதந்திரமுண்டு” என்று சார்தோக் கியம் அ. ச. டு-இனுமாகப் பிரமாணத்ததேதோய் மீட்டப் போகக்கூடிய எய்துமென்று சிவசாரூபியம் எய்திவினோக்குக் கூறுமபயனவைதிகபாசபதயோகபாத முக்கியபாபட்டதங்களும் கூறுமாரமும ஞானபாதம் சிவாகமத்தினற் கூறக்கிடந்தது.

“இந்த ஆதமம வேதசாரம்” என்றும்

“சித்தாரதம் (ஆகமாரதம்) வேதசாரமாபி நுத்தின்” என்றும் உபபிநுங்கணங்கள் கூறுகின்றமையானும் ‘ஒரும வேதாந்தமென்றுச்சிபிற் பழுத்தசாரங்கொண்டசைவசித்தாரதம்’ என்று குமரகுருபரசுவாமிகளும், ‘வேதாந்தத் தெளிவாளு சைவசித்தாரதம்’ என்று உமாபதிசிவாசாரியச்வாமிகளும் கூறுகின்றமையானும், வேதம் தரமும் ஆகமம் தமமுமாகக் கூறப்பட்டனவாம் என்று உண்மைகடைப்பிடிக்க.

(சு) சிவாகமம் சுருதி முதலியவற்றைப் போற்றப்படுதல்.

வச்சிநீரண்துதி நடந்; உசு, நட-ஆம் பிரிவுகளிற் கூறப்பட்டவாறு சிவாகமம் சுருதி ஸ்மிருதி புராண நூல்களாக இருந்தவிதத்தம் சாநியாசியார் தமது கண்ணதது உசு-ஆம் புத்தத்தில் ஆகமமானது சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாசபுராணங்களால் விலக்கித் தள்ளப்பட்டதென்று வழுவப்பட எழுதி இடறுண்டுபேயினர். சிவாகமம் பிராமாணிகர்களாற் கிரகிக்கப்படாததாயும் கேவலம் பசுப் பிராமிகளாற் கிரகிக்கப்பட்டதாயுமுன்னதென்று அவர்

சுருதிக்குப் பிறகு இதுகாசுபுராணங்களிலும் இவ்வாறு
சாஸனமும், பிறதவியாசுபுராணங்களும், சூத்திரங்களும், சூத்திரங்களும்
சுப்பிரமணியர் என்று கூறித்து, சிவந்திரோகத்திலும் சூத்திரங்களும்
தக்கும் ஆளாயினர்.

(ரு) சந்திரபாகியார் சிவாகமத்தைச் சகலப் பிராமாணிகம்
என்றமை.

“புராணங்களுக்குத் தெரியக்கூடிய முன்பின் விதோதங்களை இவன் அறிய
வில்லை” என்று தமது கண்டனப்புஸ்தகத்து உரு-ஆம் பக்கத்தில் கிரந்தித்த சந்
நியாசியார் “பிரகமரணிகர்களாற் கிரகிக்கப்பட்டாததையும் கேஷலம் புகப்பி
ராயர்களாற் கிரகிக்கப்பட்டாதமுன்னது சிவாகமம் என்று உரு-ஆம் பக்
கத்தில் எழுதிவிட்டு, அவர் பின்னர் உரு-ஆம் பக்கத்திற் “சகலப் பிராமாணி
களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சைவாகமம்” என்றுதாம் எடுத்த விஷயத்
துக்கு முன்னும் பின்னும் முரணுற வரைந்து தாமே சிறு பாலர்களாலும்
அறியக்கூடியவாறு தடுமாறிப்போயினர்.

(சு) மெய்யானது பொய்யினால் மறைக்கப்படமாட்டாது.

மெய்யை மறைத்துப் பொய்யை வேண்டுமென்று வலிந்து ஈர்த்துப்
பேசுவருகின்றவன் ஒவ்வோர்போது அபுத்தியூர்வமாக மெய்யையே வெ
ளிப்படுத்திவிடுகின்றான்; அதுபோல, ஆகமம் வித்தியாரணியர் முதலிய ச
மஸ்தப் பிராமாணிகர்களானும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதென்னும் உண்மையை
மறைத்து அதனை யாண்டும் தூஷிக்கத் தலைப்பட்ட சந்திரபாகியார் தமது வா
யினாலே சிவாகமம் பிராமாணிகர் ஒருவராலன்று, மற்றைச் சகலப் பிராமா
ணிகர்களாலுமே அங்கீகரிக்கப்பட்டது என்று மெய்யையே வரைந்து “நா
னும் அறியேன் அவளும் பொய்சொல்லாள்” என்ற முதுமொழிப்படி நமது
கோட்பாட்டை மிகுதியும் பலப்படுத்திவிட்ட

(எ) இதிகாசபுராணங்களினுஞ் சிறந்து சுருதிகட்குப்
பொருள் செய்ய வல்லன சிவாகமங்கள்.

வச்சிரதண்டத்து ௩௦, சக-ஆம் பிரிவுகளிற் கூறப்பட்டவாறு இதிகா
சபுராணங்களினும் விரிவுறப் பொருட்படுத்தவல்லது சிவாகமம் என்று பெ
றப்படலான்

விவெத்யூரூ-காடு உஷோராயாவ-ஹரிஷத்தி |

“அற்புகள்விபினால் என்னை இவன் கொன்று விடுவான் என்று வேதம் ப
யப்படுகின்றது” என்னும் பிரமாணத்தினுற் சிவாகமத்தை அறிபாதவன்
வேதத்தைக் கொன்றவனேயாவான் என்பது நன்கு துணியப்பட்டவாறுகிற்

[illegible]

(அ) தேவாரமுதலியவே சுருதியர்த்தமுடைய வேதாந்தங்கள்

வேதாந்தங்களெல்லாம் ப்ரீஞானசம்பந்தர்முதலிய வைதிக சைவசமய
ஸ்தாபனசாரியர்கள் அருளிய திராயிவேதங்களின்பாலனவேயாக, சந்நி
யாசியாரது குலகுரு முதலாயினோரெழுதிய பாஷ்யமெல்லாம் வேதநெறி
யிற் கோடிநிறலால், அவரெல்லாம் வேதத்தைக் கோறல்செய்தவரெயாவர்.

முண்டகோபாதிதத்திற் கூறப்பட்டவாறு கன்மகாண்டம் பற்றிய இ
ருக்காதி வேதங்கள் அபரவித்தையின் பாலனவே. (சுசகேநாதி உபரித)பர
வித்தையும் இவற்றின் பொருளை வியாசரூபியவாறு ஐயந்திரிபற உணர்ந்
தும் மகோபாப்பிருங்கணங்களாகிய ஆகமார்த சித்தார்த்தங்களும் பரவித்தை
யின்பாலனவாம்.

“செவாகமத்தில் வித்தியாதத்துவம் கிடையாது” என்று எழுதினமைக்கு உதாரம் வச்சிரைண்டத்து எ0-ஆம் பக்கத்திற் காணப்படுகின்றது.

தஞ் யா ஸஹிதாபுராகா மாக்ஸ்வெடிஸ்தா |

“அவற்றை சங்கரசங்கிதை எனப்படுவது வேதசம்மதமாயது” என்று ஸ்
கர்த்த சங்கரசங்கிதையானது சம்பவகாண்டத்திற்கு ஹலின், அச்சங்கரசங்கி
தைபுட் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட சிவாகமவிஷயம் சிவாசாரியவிஷயம் என்
பன வியாசர் திருவாக்கினால் வேதசம்மதமென்று பெறப்படுவதேயாக, அச்
சிவாசாரியசிவாகமவிஷயங்கட்குச் சுருதித்துவம் கிடையாதென்று சந்நி
யாசியார் உரைத்த அப்பிராமாணியப் பேரூலி வாக்குகள் பதர்களாய்ப் ப
றந்துபோயின.

(க) வேதசிவாகமோற்பக்கி.

காய் காத் ஆகமங்கள் பரமசிவனுடைய (ஈசான) ஊர்த்துவமுகத்தினின்று உண்டாயின என்றும், தற்புருஷாதி நான்கு முகங்களினின்று இருக்காதி நான்கு வேதங்கள் தத்தஞ்சாகைகளோடு முறையே தோன்றியவென்றும் அகஸ்திய சங்கிதையின் வேதார்த்தோபதேசம் உரைத்த அத்தியாயத்திற் கூறப்படலானும், அங்ஙனம் பிறவிடங்களினும் சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டும் ஊர்த்துவமுகத்தினின்று பிறந்தன என்று கூறப்படலானும் வேதங்களினும் உற்சிநுஷ்டமுடையன சிவாகமங்கள் என்று பீழிமத் சக்கியேச

சாத சிவாசாரியா கூறியது தவறென்று காட்டுதற்குச் சந்திராசியார் ஒரு பெரும பிரமாணம் அசுப்பட்டுப் போயிற்று, இப்பிரமாணத்தைக் கண்டாற் சந்திராசியாரின் விவராதாமோ! சிவாகமங்கனையெல்லாம் ஒரு அ முககர்பே அமுச விவிலார, அவர் அசுலோகங்களைப் பிரமாணமாக்கக் காட்டி அடக்கவந்த அவர் வரபை ஒரு ரொடிப்போதில் அடக்கிவிவோம்.

மேலே இருபத்கெட்டு ஆகமங்களும் ஊர்த்தவழுகமாகிய ஈசானமு கத்தினின்று கோன்றிய என்று கூறப்பட்டதன்றோ இப்போது சந்திராசியார் “சததிபோராகமுதத்தினின்று காமிகாதி ஆகமங்கள் ஐந்தும், வாம தேவ முகத்தினின்று திகாதி ஆகமங்கள் ஐந்தும், அகோரமுதத்தினின்று * அப்தி விநபாதி ஆகமங்கள் ஐந்தும், தற்புந்நாமுதத்தினின்று ரௌரவா தி ஆகமங்கள் ஐந்தும் தாரா முகத்தினின்று ப்ரோராதீதாதி ஆகமங்கள் எட் மொகசு சோகசு இருபத்கெட்டு கனிகுகனியே சிவபெருமானது முகங்க ளினின்று கோன்றிய என்று சந்திராசியார் உதகநிகரப்பட்ட சிவாகமசு லோகங்கள்” எனக் கம து கர டுபகதிபிகையின் உரு-ஆம பகததிலேவரைந்து சைவாகமங்கள் பரமசிவனது ஸுமபகங்களினின்றும் உண்டாயின என்று சிவாகமத்திற் சொல்லப் பருதக ளாதது வழுகமாகிய ஈசானமுதத்தினின்று இருபத்கெட்டு ஆகமங்கள் உண்டாயின என்று சொல்லது அதியுத்த அசங் ககமென்றும், அது உனமதகப் பரலாபமென்றும், சததியோராதமுதத்தி னின்றும் காமிகாதி ஆகமங்கள் ஐந்தும் உண்டாயின என்று சொல்லப்பட்டிருக் க ஊர்த்தவழுகத்தினின்று நாரிநாதி ஆகமங்கள் உண்டாயின என்று கூறி னமைபிகவும் அசங்ககமென்றும், பாமசிவன ஐமமுகங்களினின்றும் இரு பத்கெட்டு ஆகமங்களும் கோன்றிய என்றும் பருதகி கூறி வேகங்களுக்கு உற் பகதி சொல்லாதிருக்க அபரமசிவன ளானது முகங்களினின்றும் நான்கு வேகங்களும் பிறங்கன என்று கூறினமை அசங்ககமென்றும், இன்னும் அ ரேக விநோகங்கள் உண்டாகின்றன என்றும் சந்திராசியார் ஆகேஷ்டிககின் றார் அவற்றுக்குச் சமாதானம் முன்னாக கூறுதும்.

ஸுத்ய வாஜிஹாபெயாரவாஸுஸாநதீ-குத்யம் |

புரகேசுர பஹுபக்தாஸுஸுமெஸுராக்ஸு லௌகிகாதிசு |

பஹுவிஸுதி லௌஷெநெஸுராதொலெஷு-புக்ஷி-கம் |

“சததியோராதம் வாமதேவம் அகோரம் தற்புந்நாம ஈசானம் என்னும் ஐந் துகமும் தனித்தனி ஐமமுகங்கள் உண்டென்றும் அவைகளால் லௌகிகாதி கள் கூறப்பட்டன என்றும், அதனாற் றோராதங்கள் இருபத்தைந்து பேதங்க ளாகக் கூறப்பட்டன” என்றும் காமிகாமத்திற் கூறப்படலால், ஊர்த்

* விஜயாதி எனற்கை ஆப்தி விஜயாதி என்று எழுதிச் சந்திராசியார் வழுவின்மையை கரு-ஆம பிரிவிற் காட்டுதல்.

இவ்வாறானால் சம்பந்தமில்லிய சக்கியோசாதமுதலிய ஐந்து கரோத்களின்
 னின்மூலம் இரங்குதெட்டு ஆகமங்கனம் தோன்றிய என்று கொண்டே அதனை
 வகுத்துக் கொடுத்த காரணமே சத்தியோசாதாதி ஐம்முகங்களினின்று கா
 வகைகளை வகையாக முதலாயின் உதித்தன என்று கூறியதாம் என்
 னும் இவ்வாறானால் மற்றைத் தற்புருஷாதி முகங்களினின்று தோ
 ன்றானவற்றுள் சந்நியாசியார் உணர்ந்து கொள்வாராக, சிவாகமப்பொரு
 ணைகளையும் அறியாது சந்நியாசியார் சிவாகமசுலோகங்களிற் பூருவா
 ளாகவும் உள்தென்று ஆகேஷிக்கப் போந்தமை விரைபினும் விர
 ளுதலும் இவர் சிவாகமப்பொருள் அறியாது அவற்றை அருளிய சிவபிரா
 ணையம், சிவாகமங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட வியாசர் சூதர் அகஸ்தியர்
 பூதஸாபிஞ்ஞையும் துரிதிகு, சந்நியாசியார் தாம் ஒருவரே மகாப் பிராஞ
 ன் பிராம்மண சந்நியாசி என்றும் தம்மையொழிந்து பிறரெல்லாம் முழுமக்
 களென்றும் நினைந்து எழுதி அதிபாதக சிவத்துரோகத்துக்கிலக்காயினாரே!!
 இவர் தமது மதக்கோட்பாட்டுக்குள் நில்லாது, யாது காரணத்தினாலோ “ஐ
 முக்கு மேற்கறியார் வழக்குப் பேசப்போந்தார்” என்றவாறு நெறிகோடிச்
 சிவாகம விஷயத்துட் புழுத்து தடுமாறுகின்றார்.

(க) சிவாகமப்பெயர்தானும் அறியாதவர் சந்நியாசி
 யார்.

சந்நியாசியா தமது கண்டனபத்திரிகையின் உரு-ஆம் பக்கத்தில் அ
 கோர முகத்தினின்றும் உண்டான “ஆப்தி விஜயாதி ஆகமங்கள் ஐந்து” என்
 னார். “ஆப்தி விஜயம்” என ஓர் ஆகமம உளதாதலே யாண்டுக் கண்டனரோ?
 இவரை இன்னம் ஏமாற்றியது இவர் குருவாகிய வித்தியாரணியரார் சிவாக
 மத்தினின்று உதகரிக்கப்பட்டதாய்ச் சிவாகம மணம் வீசி, சிவாகமப்பெயர்
 தானும் அறியாத மகாராட்டிரரார் பூனா ஆனந்தாசிரம அச்சியந்திரசாலையிற்
 பிழைபுற அச்சியற்றப்பட்டதாய் சூதசங்கிதாப் பிரதிபிற் கண்ட சுலோகமே
 யாம். அதுயாதெனின் யஞ்ஞவைபவ கண்டத்து ௨0-ஆம் அத்தியாய சுலோ
 கத்தின் கீழே காணற்பாலதாகிய

சுவொரவக்ரோஹ உதாஃ வஹாவி விஜயாஹயம் |

என்னும் பிழையிலாத சுலோகத்துக்குப் பதிலாக,

சுவொரவக்ரோஹ உதாஃ வஹாஃஃஃவிஜயாஹயம் |

என்று பிழையுற அச்சிடப்பட்ட சுலோகமே. “குருநிங் குருநிங் குருட்டாட்
 ட்மாடிக்குழி விழுமாறே” என்றமைபோல்வது சிவாகமப்பெயர் அறியாத
 மகாராட்டிரரைத் தொடர்ந்த சந்நியாசியாருந் தடுமாறினமையாம். சிவாக
 மப்பெயர்தானும் அறியாத விவேக சந்நியாசியார்தாம் தமது பத்திரிகை

யின் கருசு-ஆம் பக்கத்தில் பூமீத சத்தியோஜாத சிவாசாரியரை விளக்கி
 “உன்னுடைய நாலு கதோசிகளிலுள்ள வாக்கியங்களுக்குமாதிரி” அங்
 தஞ்சொல்லி ஒப்பித்தார்போதும், உன்னை வேறு ஒரு பரிகைபம் வண
 னீனும் பயப்படாதே” என்று மகாபண்டிதர்போலக் கண்டிக்கமுயன்றான்.
 பிரணவாதி மகாமந்திரங்களும், அகாராதி அக்ஷரங்களும், காமிகாதி அங்க
 மங்களும் திருவாலவாயுடையருடைய உச்சிமுகமாகிய சசானத்தினின்றும்
 தோன்றின; இருபத்தொரு பேதமுடைய இருக்கு வேதம் கிழக்குமுதலு
 கிய தற்புருஷத்தினின்றும், நூற்றொருபேதமுடைய யசுவேதம் தெற்குமு
 கமாகிய அகோரத்தினின்றும், ஆபிரம்பேதமுடைய சாமவேதம் வடக்கு
 முகமாகிய வாமதேவத்தினின்றும், ஒன்பது பேதமுடைய அதர்வவேதப
 மேற்கு முகமாகிய சத்தியோசாதத்தினின்றும் தோன்றின” என்றும் ச
 ஸுதிபசங்கிதை வேதார்த்தம் உரைத்த ௨௨-ஆம் அத்திபாயததிற் கூறப்படு
 வதேயாக,

வெ டா லி லு ஷ ஷா லு ய து து வ டி வ டி ஸ்ரீ ஹம் |

பி டு லு ஷ ஷா லி ல வ டி ஹ வ டி ஷ ஷா லி ல டொ ஹ வ டி |

‘வேதமுதலிய சபதஜாலமென எதுவென்றோ, அதனைப் பல்லாம் பிரபுவான
 வர (சிவபெருமான்) அருளினர்; இருக்கு யசு சாமம் அதர்வணம் என்
 பன (சிவபெருமானுடைய) தற்புருஷமுதலிய முகங்களினின்று பிறந்தன”
 என்றும்,

த ஷ்ர ண ரு ட லு ஷ ஷா லி ல டொ ஹ வ டி ஷ ஷா லி ல டு |

வெ டா லு ஷ ஷா லி ல வ டி ஹ வ டி ஷ ஷா லி ல டொ ஹ வ டி |

(இருநூற்றேழு) உபாகமங்களோடு பததும் மேலே கூறிய பூதிவினாட்டிமா
 கிய இருபத்தெட்டி மூல ஆகமங்களும், ஷடங்கங்களோடு நான்கு வேதமும்
 ஊர்த்துவமுகத்திற்கேற்றிய என்றும் அசிதாகமம் கூறுகின்றது. காமிகா
 தி ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டிம இருக்குமுதலிய நான்கு வேதங்களும் ஊர்த்
 துவ முகத்தினின்று பிறந்தன என்று ஈனடுக்கூறினமை மலவாரம் பிறு எ
 னின், ஆகாது, முகம் ஒன்றுக்கு ஐந்து முகங்கள் உளவாமென்று மேலே
 நிரூபிக்கப்பட்டமைபின்- ஐந்து முகங்களைபுடைய சசான ஊர்த்துவ மு
 கத்தினின்று இருபத்தெட்டி ஆகமங்கள் தோன்றிய என்றும், தற்புருஷம்
 அகோரம்வாமம் சத்தியோசாதமென்னும் நாலு முகங்களுக்கும் தனித்தனி
 ஊர்த்துவ முகங்கள் உண்மைபின், தற்புருஷத்துக்குள்ள ஊர்த்துவ முகத்
 தினின்று இருக்கு வேதமும், அகோர முகத்துக்குள்ள ஊர்த்துவ முகத்தி
 னின்று யசுர் வேதமும், வாமத்துக்குள்ள ஊர்த்துவ முகத்தினின்று சாம
 வேதமும், சத்தியோஜாதத்துக்குள்ள ஊர்த்துவமுகத்தினின்று அதர்வ

வேதமும் பிறந்தன என்று சமாதானஞ் செய்யப்படுமா, தவின்.

(கக)சிவாகமம் விஜயதமுறக் கூறியதென்றமை கூடாது.

சிவாகமம் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடக் கூறிவிட்டதென்று பரிசுதித்துக் கண்டிக்கப் பற்றதுவந்த சந்நியாசியாரானவர் இருக்காதி வேதங்கள் பிழமத்தின் சுவாசமென்று பிருகதாரணியமும், இருக்கு யசா சாமம மூன்றும் காலத்தினின்று உதித்தன என்று கசு. ௫௪-இவ அநாவணவேதமும், கர்த்தாவானவர் மூவுலகங்களினுமமரது தேயு வாயு சூரியன் எனபவற்றை உண்டாக்கி இவற்றினின்று முறையே இருக்கு யசா சாமவேதங்களைக் கற்றதார் என்று மனுஸமிருதியும், வேதம் சுயம்பு என்று நுருவமீமாஞ்சையும் ஒன்றுக்கொன்று வேதோற்பத்தியில் விவோதமுறக் கூறினமைக்குச் சமாதானம் விடுபபது கடைமையாம்.

(கஉ) சிவசிந்ருஷ்டியும் பிரமசிந்ருஷ்டியும்

ஸ்ரீவஸுஷிபுராவஸூபுரஹஸ்யஷ்டி: புவத-மத

என்னுள் சிவாகமசுலோகத்தினை “சிவசிருஷ்டி பிமமசிருஷ்டி எனச் சி
ருஷ்டி இருவகைப்படும்” என்றும்,

കൊഴിക്ക് കാശ്ചെയ്തെടുത്തു. അതിനാൽ

சு திவ-ல்விஷா ருமெஸு ரஜே ருத டுயா ந-ல்வம்

சுருதிநாஸ்தே நுஸாஸந்யாஸ்யபாஸ்யபுதி-கதாஃ

கவசிகர் காசியப் பரத்துவாஜா கவுத்தமா அதிதிரி வசிஷ்டா அகஸ்தியா ஜமதக்கினி பார்க்கவர் அவகாஸ மநு முதலாபிஷேகா இரு பிரகாரமாகக் கூறப்படுகின்றார், இவர்கள் சிவசி நுஷ்டாகளாயும் அஃதிலலாதவர்களாயும் (பிரமசி நுஷ்டார்களாயும்) உள்ளனர், சிவசி நுஷ்டிபைச் சாராத கவசிகர் முதலிய முனிவரெல்லாம் ஐமமுதவகளாயும் தீக்ஷிகப்பாட்டவர்கள் என்றுவு கூறப்பட்டிருக்கின்றது, சிவசி நுஷ்டி பிணும பிரமசி நுஷ்டி பிணும கவசிகர் முதலிய முனிவாநாமங்கள் சமமாகக் காணப்படினும், அவர்கள் இருதிறப்படுவர் என்பது சுண்டுக் கூறிய காமிகாமம் சிலோகத்தால் உணரப்படும், பட்டேவ, தூர்வாசரினும் இருதிறத்தினர் உள்ளானது அறிகுதுவகாளவாராக.

(கூ) அகஸ்தியர் முதலாயினோர் தீக்ஷிக்கப்பட்டமை.

அகஸ்தியா முதலாயினோ எந்தெந்த முகங்களினின்று தீக்ஷிக்கப்பட்ட
மென்று சந்தியாசியா வினவுகின்றார். அதற்குச் சமாதானம் வருமாறு

சுமஸ்யுதொடங்குவெகுண ஶீக்ஷிதொவ்யோஜிதொ உரஃ

வினாயகாசிராதிய அகஸ்திபர் ஊர்த்துவ முகத்தினின்று தீக்ஷிக்
சுப்பிட்டார்; கவுதமர் தற்புருஷமுகத்தினின்றும், பரத்துவாரஜர் அநோரூ

சத்தின் இன் னும், காசிபர் வரமதேவ முதத்தின் இன் னும், கவுசிகி முதத்தின் இன் னும், ஜாத முதத்தின் இன் னும் திஷ்ககப்படட்டா.

கவெ டுவெஷு-ஹ்ராஹ்ணம்

“நீனா (சிவபெருமான்) தேவர்களுளோ பிராமண.. என்று சாமனெதிய பிரபதபிராமணத்திற கூறப்படுகின்றது.

ஹ்ராஹ்ணெனா உயா லீஷா லி வர் கவுசிகி பர வஷு-ஹ்ரா (சகக் காண்டம், கக உரு)

விதாஹ்ணஸ ப்மெவ டி-ஹ் கவுசிகியம் ப்ரவஷு-ஹ்ரா (1198 பிராணம்)

“(தேவர்களுளோ) மகாதேவ பிராமணா, விஷ்ணு சுஷாதிர்பா, பிரமஹ்ஸியா” என்று பிராமணகா கூறுகின்றன பிராமண வைசியா என்றும் “இவா முதத்தின் இன் னும் உண்டாகப் பிராமணை உபநாமஸ்யியா” என்று கூறல் வேண்டாமெனக் கூறுஞ் சக்யாசியாஹ் வைசியாகிய பிரமாவின் ஹ்ருஷினின்று கோனறிய வைசியரை அவ்வாறே கூறல் வேண்டுமோ? இத்தலை போசியாது அது அவ்வாறே கூறியது கவறு பிரமாவின் முதத்தின் இன் னும் கோனறிய பிராமணை வைசியவரன்று விராஹ் கூறல் வைசியப்பிராமண கோனறே கூறல் வேண்டும் அவ்வாறே கூறல் மற்றொரு ப்ராபதாபதா வைசிய சுஷாதிர்பா, வைசிய வைசியா, வைசிய நகத்திர என்று கூறப்பட்டு பிரமாவானவா தேவர்களுளோ வைசியவரன் சாமனிய மறிதருப்பட வைசியரன்று அதற்குமே ஹ்ருஷிலில் பிராமணாக பசுவொருவாண்ட முதத்தின் இன் னும் கோனறிய சுவததுவிஜா பராமணா பிராமணை யாபா

(கசு) சிவததுவிஜா சிவனா முதத்தின் இன் னும் தீ தித்தபிவ அவாற் றீகதிக்கப்பட்டமை

வ்ருதிரா ப்ராஹ்ணஸுஹ்ராஹ்ணெனா உயா லீஷா லி வர் கவுசிகி பர வஷு-ஹ்ரா

யாவஷு-ஹ்ரா ஹ்ருஷிலில் உயா லீஷா லி வர் கவுசிகி பர வஷு-ஹ்ரா

பெரியோரார் பிராமணா சுஷாதிர்பா வைசியா எனப்போ விருத்தியிறு சூத்திராக்ருச சமானமானவர்கள் என்று அறியப்படுகின்றார்கள், எதுவாயும் உபநயனநதரித்து வேதத்தோடு பிறக்கின்றார்களோ (வேதாசிரிசு) எனஞ் செய்கின்றார்களோ அதன் பின்னாததான் அவர்கள் துவி.. (ருபிறப்பாளர்) எனப்படுகின்றார்கள் என்று சங்கஸமிருதி கூறல் உபநயனவே, சநியாசியா முறகரபத்திரிகையின் ககரு-ஹ்ரு பக்கத்திலே உபநயனா இதி சமஸகார சூன்யததுவமாகிய கஷ்ணசூத்திரததுவமானது உபநயனமாகாத பிராமணப்பாலகரிடத்தில் உபநயனபரியந்தம் இருக்கின்றதென்று கூறுமாறு, சாமானிய துவிஜாக்ருச சூத்திரததுவம் எய்தியது போலாகாமற்

ஐந்தாண்டுகளாகியுள்ள இவ்வாறு உயர்ந்த நிலைக்கு வந்தது.

ஸ்ரீ வெந்நீர் கருவாறுநாடு வெவ்வேறு தீர்த்தங்கரர் திருவிழா

(கடு) ஆதிசைவமென்றமைக்குந் காரணம்.

சுடெளபரிவஸ்துவீதி சுதினெ ரவதீர்தி:

ஸ்ரீவெந்திகுடிதாலமெருகுமெதரிவஸ்ரரணாஃ ஸுதாஃ |

இராஜவம்சத்திற் பிறந்த குழந்தைகளுக்குக் கர்ப்பத்திலே இராஜத்து வம் உளதென்று கூறுமாறு போல, கர்ப்பத்திலேயே ஆதிசைவர்களுக்குச் சிவதிக்ஷாசம்ஸ்காரம் உளதென்று கொள்ளப்படும். எத்துணைக்கல்வி ஐச வரியும் அழகுடையதாக மற்றெந்தச்சாதியில் ஒருவன் இருந்தாலும் அவனுட கு அசத்துக்குரிய இராஜகிரீடமும் செங்கோலும் எய்தா; அவ்வளம் சிவபெ ருமானைத் தீண்டிப்பூசிக்கும் உரிமையற்றப் பிராமணர்க்குஞ் செல்லாத.

ஆதிசைவரென்றும், தூர்வார்சூழ்நாபிலேண்ட மத்தியசைவரென்றும், மற்றையோரை அந்தியசைவரென்றும் சந்நியாசியார் வகுத்தாப் பெயரிட்ட முறையை நோக்குங்கால், அது ஆலயத்துட் பிறவேசித்தானொருவன் தகூறின மூர்த்தி என்னும்பெயர் கேட்டவுடனே, அவன் இது தகூறின மூர்த்தியாயின் மற்றைத்திசைகளிலுள்ள தெய்வங்களுக்கு மேற்கணமாததி வடக்கணமார் த்தி கிழக்கணமாததி என்று பெயர் கூறினமை போலாம். சைவர ஆதிசைவராமுதல் எழுவகைப்படுவா சைவசமயத்திற் சடநு இந் காண்க.

(கௌ) ஆதிசைவர் பலவாறாகக் கூறப்பட்டிருக்கல்.

ஆதிசைவரைச் சில தேசகதிறகு நககா என்றும், சிலதேசத்திலநம் பியார் என்றும், எங்கும் பூசாரி என்றும் சொல்கின்றார்களா என்றும் கூறிய சந்நியாசியார் ஏகான்மவாதமததகினரைச் சிலா கேவலாததுவிதிகள் என்றும், சிலர் மாயாவாதிகள் என்றும், சிலர் (ஞானாததுவான உலகம் மித்தை என்று கூறும்) யோகசாரணாகது இனநதவர என்றும் கூறுதலை முதற்கணணை கவனிப்பாராக.

(கஅ) சிவனைப் பூசித்தற்கே ஆதிசைவர் சிருஷ்டிக்கப்பட்டமை.

ஆதிசைவர்களைச் சிருஷ்டித்தற்குமுன் பரமசிவன் பூசையிலலாதிருந்தனரா என்று நிரதித்துக கூறுகின்ற சந்நியாசியார்

புரூஷாஸுஜக ஸுஹவதொயுஷ்ய நாதூபுரீஸ்யா |

“பிரமாவானவா தமது சொந்தப்பாது காப்பின் பொருட்டே உங்களைப் (பிராமணர்களை) சிருஷ்டித்தாரா” என்று பாகவதம் கூறுகின்றமையை நோக்குவாராக.

(கக) சிவாகமத்தை யார் படிக்கப்படாதெனல்.

ஶீக்ஷாவிஹீ நவிபூரூபூர்வீ சிவண-பாஸூதி ஶுஜாதயஃ |

வானூரிவஸா தூனெனெ ஶுளாவஹாகூ வுஜெக |

“திசைவரில்லாத விப்பிரரும் கூத்திரியவைசியகுத்திராகிய மூவருணத்தாரும் சிவாகமங்களைப் படிப்பாராயின் ரௌவநகத்தை அடைவர்” என்று சிவாகமங் கூறியிருப்பவும் வடமொழிச் சுலோகத்தில் நேர்ந்த பிழையொன்று நோக்கி அதனைத் திருத்திப் பொருள் செய்ய வன்மைபிரந்தும் சட்டர் தோடு கூட-ஆம் பக்கத்தில் துரத்தஞ்செய்தமை இவர்க்குமுகாருந்தாரே இவர் தமது பத்திரிகையில் இட்டிவைத்துப்பிழைகளைத் திருத்தி எழுதப்படுகின்ற அவை பூமி ஆகாயமண்டலங்களில் அடங்கா!!

(உ௦) மகாசைவரென்றமைக்குக் காரணம்.

சிவதீகைப் பெற்ற பிராமணன்

மூலக்கையால் ஆதிகைப்பெற்றபிராமணனும் முகர்ச்சிவரன் உதகைநகரம்
 வணங்குகது மபாதுக்கும் சுவையாசியன் நாலவாணககரணன் பன்மு
 ணன்மதல்ய மவருணத்தாரும் துவிறர் எனப்பயவார எனமும், இம்மூவ
 ருணனை சுவதகைப்பெற்ற விப்பிரா உற்கிருஷ்டராதல்பற்றி இவர் பனாஷத்
 ணன் எனப்படுகின்றார் என்றும் அறிவாராக. அதுபற்றியே

விஜர்விஷயிகா விபுராவியெஷுக்ருதுஸுஜயம் |

என்றது சுப்பிரபேகாகமம்.

உக) சிவதீகைப் பெற்ற பிராமணர் முதலாயினோர் நெறி.

சிவதீகைப்பெற்ற பிராமணர் முதலாகிய வருணக்காரததமக து விதிச
 ன்பட்ட நெறிகளினின்று தவறுது ஒழிதகேடு சிவதீகைப்பெற்றமை
 பற்றி சிவபெருமான அக்ரபக பகிரபக பூகைகொண்டு வழிபடுதலோடு
 ஸ்கம்மந்த சித்தாரத சாலசுவகள்ள சிவண மனனஞ் செய்து நிதித்தியா
 சனசமர்த்திபிற லப்படுதல் முகதிகு வாயதநெறியாமென்று ஓரது உ
 ண்ரக்கடவா.

தாரதிரிகதுண்ட கண்டனது உரு-ஆ ம பகததில் “சகலபிராமா
 ணீகாக்ளாலும் அவகேரிககப்பட்டு சிவாகமம்” என்று கூறி, சநியாசியா
 தாம் தமது “முற்கரத்தினும்” “கண்டனகதினும்” தூயிதத தூஷணவகளை
 யெல்லாம் தமது வாயினிலே பூரவபக்த நெய்து விட்டமைபான, யாம வே
 தசிவாகமஸ்தாபனகதினபொருட்டு யாதுமெழுகவேண்டியது ஆவசியகமில்
 லேபெனும், அவனும் அவராராடுகின்றமைப்பிறா அறிபமாட்டாமெயின்,
 அதனை அள-ஆ ம பகததில் எடுததுககாடுவகால, அவர பத்திரிகைபில்
 உள்ள மற்றைய ஓவவேர விஷயங்கடதுசுமாதானமும் எழுத நேரதேதம்.

மாறினேகீசமயபேதவழிபடுமபுனமைபெல்லாந்
 தீதறினனவீடுசோக்குஞ்சைவசித்தாரதமெனநே
 யேயறினனசிவலோகததேயிரண்டறககலந்தொன்றுகி
 யாறினனவருததமெல்லாவகலைசககேவாருரினிலே.

உடைந்துரைந்துநெக்குநெக்குளவகுழைதுகின்மயத
 தடைந்துகண்ணசுமபிருதுதாரைபாயவனபுரீ
 குடைந்துவாமுமன்பாசிகதைகேயிலகொண்டிவாமுவரான்
 மிடைக்கபாகமாய்க்கலைசவாழ்சிதம்பரேசரே.

தாந்திரிக துண்ட கண்டன கண்டனம்

முற்றியது.

